

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
กับการสอนแบบเดิม

ปริญญาโท
ของ
กิตติยา จินดารัตน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
มกราคม 2561

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
กับการสอนแบบเดิม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้

มกราคม 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
กับการสอนแบบเดิม

บทคัดย่อ
ของ
กิตติยา จินดารัตน์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้
มกราคม 2561

กิตติยา จินดารัตน์. (2561). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนแบบเดิม.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้). กรุงเทพฯ:

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์:

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดา หวังภักษิต,รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนแบบเดิม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชา ๑32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน โรงเรียนมัธยมฐานบิน กำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยจับฉลากมา 2 ห้องเรียน จากทั้งหมด 9 ห้องเรียน จากนั้นจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบเดิม จำนวนนักเรียนห้องละ 35 คน แต่ละกลุ่มใช้เวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาที

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) แผนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และแบบทดสอบวัดความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ แล้ววิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้ t-test for Independent Samples และ t-test for Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .055) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 6) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 7) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 8) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 9) นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

A COMPARISON OF GRADE XI STUDENTS' READING, CREATIVE WRITING
ENGLISH ABILITY AND INTEREST IN LEARNING ENGLISH THROUGH
CONCENTRATED LANGUAGE ENCOUNTER APPROACH (MODEL 3)
AND TRADITIONAL APPROACH

AN ABSTRACT
BY
KITIYA JINDARUT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education degree in Educational Science and Learning Management
at Srinakharinwirot University

January 2018

Kitiya Jindarut. (2018). *A Comparison of Grade XI Students' Reading, Creative Writing English Ability and Interest in Learning English Through Concentrated Language Encounter Approach (Model 3) and Traditional Approach*. Master thesis, M.Ed. (Educational Science and Learning Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Asst. Prof. Dr. Ladda Wangphasit, Assoc. Prof. Dr. Saowalak Rattanavich.

This research is aimed at comparing grade XI students' reading, creative writing English ability and interest in learning English through Concentrated Language Encounter Approach (Model 3) and traditional approach. The respondents of this study were 2 classrooms of grade XI students who were studying in EN32202 English for Reading-Writing classes at Mattayomthanbinkampangsean School, Nakhon Pathom. They were selected by Cluster Random Sampling and divided into the experimental and control groups, with 35 students taught by Concentrated Language Encounter Approach (Model 3); while the control group with 35 students was taught by Traditional Approach. Each group was taught with the same content for 20 periods, which consisted 50 minutes per period.

The research instruments used in this study were lesson plans for the experimental group, lesson plans for the control group, reading ability tests, creative writing tests and questionnaires on interest in learning English. The data was statistically analyzed by t-test for Independent Samples and t-test for Dependent Samples.

The results of this research indicated that: 1)The English reading ability of the experimental group was significantly different than the control group at the .05 level. 2)The English reading ability of the experimental group after experiment was significantly higher than before experiment at the .05 level.3)The English reading ability of the control group after experiment was significantly higher than before experiment at the .05 level.4) The English creative writing ability of the experimental group was significantly different than the control group at the .05 level. 5)The English creative writing ability of the experimental group after the experiment was significantly higher than before the experiment at the .05 level.6)The English creative writing ability of the control group after the experiment was significantly higher than before the experiment at the .05 level.7)The interest in learning English of the experimental group was significantly different than the control group at the .05 level.8)The interest in learning English of the experimental after the group experiment was significantly higher than before the experiment at the .05 level.9)The interest in learning English of the control group after the experiment was significantly higher than before the experiment at the .05 level.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความอนุเคราะห์อย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเชียร และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดา หวังภักษิต อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.พรพิมล ประสงค์พร อาจารย์ที่ปรึกษาประจำรุ่น ที่กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิดและกำลังใจ ตลอดจนการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของปริญญานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิเชียร อาจารย์ ดร.พรพิมล ประสงค์พร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ลัดดา หวังภักษิต อาจารย์จรรยา สุภาพเนตร อาจารย์ศิริวรรณ มากช่วย และอาจารย์ปรีชญา แยมหนีมนวล ที่กรุณาให้ความรู้ตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พร้อมทั้งให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิดและกำลังใจที่ และ รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์ ที่กรุณาให้ความรู้ คำปรึกษา คำแนะนำพร้อมทั้งตรวจสอบ แก้ไขข้อพร่องทางสถิติ เป็นประโยชน์สำหรับการวิจัยอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ปภาดา เสนาะพิน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อาจารย์กัมพล โพธิ์ระดก รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานวิชาการ อาจารย์ศธา ว่องพัฒน์วงศ์ รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานกิจการนักเรียน ประธานและอาจารย์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อนร่วมงานในกลุ่มบริหารงานกิจการนักเรียน และนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ จนการวิจัยสำเร็จลงด้วยดี อีกทั้งขอขอบคุณอาจารย์อริษา บัดताल และอาจารย์สุนิสา พุทธคาวิ ที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยในทุกด้าน

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนๆ สาขาวิชาวิทยาการทางการศึกษาและการจัดการเรียนรู้ (ภาษาอังกฤษ) โดยเฉพาะพี่กิตติธรณ์ภูฏี เชียงแรง พี่อาทิตยา ศรีสุขคำ และนางสาวกิริกมล ฉายบัณฑิต ที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำ และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดามารดา พี่สาว และครอบครัวของผู้วิจัย ที่เป็นกำลังใจและสนับสนุนเงินทุนการศึกษาด้วยดีเสมอมา

คุณค่าและเป็นประโยชน์ อันจะพึงมีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณพ่อแม่ ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้วางรากฐานการศึกษา และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในผู้วิจัยตราบทุกวันนี้

กิตติยา จินดารัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	6
การเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	6
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย	8
สมมติฐานในการวิจัย	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์	18
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเต็ม	49
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	50
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	52
3 วิธีดำเนินการวิจัย	55
การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	55

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	55
การเก็บรวบรวมข้อมูล	60
การวิเคราะห์ข้อมูล	61
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	67
สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล	67
การนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล	67
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
ความมุ่งหมายของการวิจัย	73
สมมติฐานในการวิจัย	73
กลุ่มประชากรในการวิจัย	74
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	75
การวิเคราะห์ข้อมูล	75
สรุปผลการวิจัย	76
อภิปรายผล	76
ข้อเสนอแนะ	81
บรรณานุกรม	83
ภาคผนวก	90
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	145

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
1	เกณฑ์การประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของโฮมส์	24
2	แบบแผนการทดลอง Randomized Control-Group Pretest – Posttest design	60
3	ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุม	68
4	ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน แบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง	69
5	ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน แบบเดิม ก่อนและหลังเรียนการทดลอง.....	69
6	ผลเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ระหว่างกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม	70
7	ผลเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ก่อนและหลังเรียนการ ทดลอง	70
8	ผลเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ ได้รับการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังเรียนการทดลอง	71
9	ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่ม ควบคุม	71
10	ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง	72
11	ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอน แบบเดิม ก่อนและหลังเรียนการทดลอง	72
12	ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษ	92
13	ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์	93

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
14 คำอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในการเรียนภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)	94
15 ผลคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	96
16 ผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	98
17 ผลของคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	100

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	9
2 ตัวอย่างผังการลำดับเรื่องของผู้เขียน	40
3 รูปแบบการเขียนอย่างง่าย	42
4 ผังการจัดชั้นเรียน	46

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในยุคแห่งการสื่อสารที่ไร้พรมแดน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญ และเป็นภาษากลางของโลก เพราะเป็นภาษาที่มนุษย์ทั่วทั้งโลกใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ไม่ว่าจะแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อสื่อสารกับคนที่แตกต่างกันทั้งเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม ก็สามารถใช้อังกฤษในการติดต่อสื่อสารกันได้ โดยมักจะแฝงอยู่ในชีวิตประจำวัน เช่น รายการโทรทัศน์ เพลง หนังสือ ฉลากยา ฉลากอาหาร ตลอดจนคู่มือการใช้เครื่องมือของใช้ต่างๆ และอินเทอร์เน็ต ฯลฯ จึงส่งผลให้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเป็นอย่างมากต่อคนไทย และประกอบกับการที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความพร้อมและความอุดมสมบูรณ์ในทุกๆ ด้านของทรัพยากรจึงได้รับความนิยมจากนักลงทุนชาวต่างชาติ ที่เข้ามาลงทุนเพื่อเปิดบริษัทและจ้างคนไทยเข้าทำงาน นอกจากนี้ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย และยิ่งไปกว่านั้นในปีพุทธศักราช 2558 ประเทศไทยได้เข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ ASEAN Economic Community (AEC) (ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน. 2558: ออนไลน์) ซึ่งส่งผลให้ประชาชนพลเมืองใน 10 ประเทศอาเซียนจะต้องใช้ภาษาอังกฤษกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติหรือภาษาประจำถิ่นของแต่ละชาติแต่ละชุมชนเอง เพราะไม่เพียงแต่เจ้าหน้าที่รัฐเท่านั้นที่จะต้องไปมาหาสู่ร่วมประชุมปรึกษาหารือและสื่อสารกัน และไม่เฉพาะนักธุรกิจและคนทำมาค้าขายระหว่างประเทศเท่านั้นที่จะต้องใช้อังกฤษในการสื่อสารและการติดต่อธุรกิจระหว่างกัน ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่สองของชาวอาเซียน เคียงคู่ภาษาที่หนึ่งอันเป็นภาษาประจำชาติของแต่ละคน (สมเกียรติ อ่อนวิมล. 2555: ออนไลน์) ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงทำให้กระทรวงศึกษาธิการ ส่งเสริม และให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2551:1)

จากการศึกษาของสถาบันสถิติแห่งยูเนสโก (The UNESCO Institute for Statistics (UIS)) ที่ติดตามและประเมินผลการรู้หนังสือของประชากรทั่วโลก เพื่อตอบสนองเป้าหมายระดับสากลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเพื่อปวงชน (Education for All หรือ EFA) องค์การยูเนสโกได้ให้ความหมายของการรับรู้หนังสือว่า การรับรู้หนังสือ หมายถึง ความสามารถในการอ่าน เข้าใจ คำธรรมเนียมสามัญที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยที่องค์การยูเนสโกได้จัดทำตัวชี้วัดอัตราการรู้หนังสือของประชากรวัยแรงงานอายุ 15 ปีขึ้นไป และผู้เยาว์อายุระหว่าง 15-24 ปี เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการศึกษาเพื่อปวงชนระดับนานาชาติ จึงกำหนดเป้าหมายที่จะเพิ่มอัตราการรู้หนังสือ

ในผู้ใหญ่อีกร้อยละ 50 ระหว่างปี ค.ศ. 2000-2015 ในขณะที่จำนวนผู้ไม่รู้หนังสือได้ลดลงในทศวรรษที่แล้ว และพบว่าในจำนวนผู้ใหญ่ 774 ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นผู้หญิงถึงร้อยละ 64 ยังคงขาดทักษะพื้นฐานการอ่านและการเขียน โดยในปี ค.ศ. 2011 โดยเฉลี่ยทั่วโลกผู้ใหญ่อายุ 15 ปีขึ้นไปรู้หนังสือร้อยละ 84.1 ในขณะที่ผู้เยาว์อายุ 15-24 ปี รู้หนังสือร้อยละ 89.1 UNESCO/UIS รายงานอัตราการรู้หนังสือของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไปของไทยร้อยละ 94 เท่ากันกับจีน แต่ต่ำกว่าสิงคโปร์ (ร้อยละ 96) บรูไนและฟิลิปปินส์ (ร้อยละ 95) ซึ่งเป็นไปได้ตามที่ยูเนสโกคาดว่าปี พ.ศ. 2558 อัตราการรู้หนังสือของประชากรผู้ใหญ่อายุ 15 ปีขึ้นไปของไทย จะเพิ่มเป็นร้อยละ 95 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2557: 67) และจากการจัดอันดับผลคะแนนเฉลี่ย PISA 2012 ด้านการอ่าน (Reading Literacy) ในกลุ่มภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก ผลการประเมิน PISA 2012 ด้านการอ่าน พบว่า ประเทศในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกส่วนใหญ่ มีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นจาก PISA 2009 และอันดับที่ 1-5 ยังคงเป็นประเทศในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะจีน-ฮ่องกง ไต้หวัน และสิงคโปร์ 1 รองลงมาเป็น จีน-ฮ่องกง และสิงคโปร์ ส่วนประเทศที่มีคะแนนเฉลี่ยลดลง ได้แก่ เกาหลี ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอินโดนีเซีย สำหรับประเทศไทย มีคะแนนเฉลี่ย 441 ได้อันดับที่ 48 เป็นรองเวียดนามที่อยู่ในอันดับที่ 19 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2557: 73)

จากการศึกษาของมูลนิธิเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในประเทศไทย พบว่าระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานยังไม่เป็นที่พอใจ พิจารณาจากคะแนน O-Net ปีการศึกษา 2556 ของนักเรียนชั้น ป.6 ม.3 และ ม.6 ต่ำกว่าร้อยละ 50 เกือบทุกวิชา ในรายวิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 33.8, 30.4 และ 25.4 ตามลำดับ ส่วนผลการสอบวัดความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ (GAT2) นักเรียน ม.6 เดือนมีนาคม 2557 ของ สทศ. พบว่า คะแนนเฉลี่ย GAT2 ได้ค่อนข้างน้อย คือมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 34.95 (วารสารวิจัยการศึกษา.2557:7)

จากผลการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษอ่าน เขียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสนที่ซึ่งผู้วิจัยเป็นครูประจำวิชา พบว่ามีนักเรียนจำนวนมากที่ยังขาดความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงสังเกตเห็นว่าการอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือเพื่อการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ และความบันเทิงให้กับตนเอง นับว่าการอ่านจะก่อประโยชน์แก่มนุษย์โดยตรงในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะนักเรียน นักศึกษาจำเป็นต้องใช้การอ่านเป็นประจำเพื่อศึกษาหาความรู้จากหนังสือ และจากตำราเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งผู้ที่มีความสามารถอ่านออกเขียนได้จึงมีชีวิตที่ได้เปรียบและสมบูรณ์แบบในการติดต่อสื่อสาร ทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวมอย่างได้ผลดีกว่าผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออกและเขียนไม่ได้ (กองทัพ เคลือบพนิชกุล. 2542: 60) การอ่านถ้าจะกล่าวไปแล้วก็เปรียบเสมือนกุญแจที่ไขนำเข้าไปสู่โลกกว้างแห่งความรู้หรือความแตกฉานทางสติปัญญา สังคมใดก็ตามที่สมาชิกู้หนังสือและชอบอ่านหนังสือมาย่อมจะเจริญก้าวหน้าและพัฒนาไปได้รวดเร็ว (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช สาขาวิชาศิลปศาสตร์. 2556 : 10) การอ่านเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านจะต้องใช้ความคิดอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา คือจะต้องถอดรหัสจากตัวอักษรที่ผู้เขียนนำเสนอเพื่อให้ได้ข้อมูลหรือเข้าใจความคิด ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกของผู้เขียนในขณะเดียวกันจะต้องวิเคราะห์และกลั่นกรองข้อมูลที่ได้รับเพื่อบันทึกไว้เป็นความรู้เพื่อ

นำไปใช้ในการเรียนหรือการทำงาน หรือเพื่อความบันเทิง (อุสุมา ชื่นชมพู่. 2555: 1) ดังนั้นหากผู้เรียนต้องการเพิ่มความสามารถในการศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น การอ่านจึงเป็นวิธีสำคัญที่จะสามารถต่อยอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญแก่ประชาชนโลกการอ่านเอกสาร ข้อความ หรือบทความต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้การเขียนก็ถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญ เนื่องจากการเขียนเป็นการทอดถ่ายความรู้หรือความคิดของผู้เขียนที่ได้ความรู้มาจากการอ่านแล้วต้องการทอดถ่ายให้ผู้อื่นได้อ่าน จึงทำให้การเขียนมีส่วนสำคัญในการศึกษา แต่ทักษะด้านการเขียนนั้นได้รับความสำคัญน้อย เนื่องจากเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดใน 4 ทักษะ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนนั้นจะต้องมีความรู้ในด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเรียบเรียงภาษา มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาเป็นอย่างมาก เพื่อให้การถ่ายทอดเรื่องราวและความรู้ออกมาเป็นข้อความหรือเรื่องราวที่น่าอ่าน แต่ก็มีบางแนวคิดที่มองทักษะการเขียนว่าเป็นทักษะที่ยากต่อการเรียนรู้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนในระบบการศึกษาของไทยส่วนใหญ่มุ่งเน้นการเรียนเกี่ยวกับโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอน มีการสอนทักษะการเขียนจริงในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับน้อยมาก แต่ถึงกระนั้น นักวิจัยไทยหลายท่าน พบว่าผู้เรียนทั้งอุดมศึกษาและสูงกว่าอุดมศึกษา ยังมีความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์ และความสามารถในการนำโครงสร้างดังกล่าวมาใช้ในการเขียนอยู่ในระดับต่ำ ผู้เรียนมักมีปัญหาในการเขียนตั้งแต่ระดับคำ วลี โครงสร้างระดับอนุประโยค จนถึงโครงสร้างระดับประโยค (อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. 2555: 140)

ในยุคของการแข่งขันทางความคิดในปัจจุบันนี้ ความคิดสร้างสรรค์จัดว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้เขียนควรจะต้องมี เพื่อจะได้พัฒนา ปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงทัศนคติ จินตนาการ หรือแม้กระทั่งชีวิตที่ดีขึ้น เช่นเดียวกับที่สังคมสามารถเจริญก้าวหน้าได้ด้วยการสร้างสรรค์ของมนุษย์ (ภาคภูมิ วรรณภา และดุษฎี กองสมบัติ. 2549: 73) ทั้งในด้านวิชาการ ด้านวิทยาศาสตร์ และในหลายด้านที่แตกต่างกัน ผลของการคิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ทำให้เกิดนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ใหม่ ที่ทำให้สภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์ดีขึ้น มีความสะดวกสบายเป็นสุขเพิ่มมากขึ้น (ลักขณา สิริวัฒน์. 2558:159) ทั้งนี้ความคิดสร้างสรรค์นั้นก็ขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละบุคคล ซึ่งความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนเป็นพรสวรรค์สำหรับบางคน แต่เป็นความสามารถที่เกิดจากการฝึกฝนสำหรับอีกหลายๆ คน ความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนจะเกิดขึ้นได้ ต้องเกิดจากความกล้าคิด คิดในสิ่งแปลกๆ และกล้าที่จะเขียนเพื่อเสนอความคิดแปลกๆ ใหม่ๆ นั้น โดยใช้ภาษาที่น่าอ่าน เสนอแง่มุมในการมองที่หลากหลาย และเป็นประโยชน์แก่สังคม เป็นการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ หรือวิธีการใหม่ๆ (จริยา สมประสงค์. 2543:5) ทั้งนี้ การเขียนที่นำไปสู่ความรู้ ความคิด และจินตนาการสามารถสร้างสิ่งต่างๆ ได้อย่างที่เราคาดไม่ถึง และในบางครั้งการเขียนที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพของสามารถสร้างรายได้จำนวนมากให้แก่ผู้เขียน ซึ่งการเขียนสร้างสรรค์ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ นอกเหนือจากการใช้ความสามารถในการลำดับความคิด การเรียบ

เรียง การเลือกใช้ถ้อยคำและภาษาที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายและรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภท ตลอดจนคำนึงถึงกลุ่มผู้รับสารเป้าหมายองค์ประกอบที่สำคัญของการเขียนสร้างสรรค์ ได้แก่ ความใหม่ แปลกและแตกต่าง สุนทรียภาพที่ลงตัว การผสมผสานอย่างเหมาะสมระหว่างเนื้อหากับรูปแบบ (เกสินี จุฑาวิจิตร. 2557: 39) ในการเขียนสร้างสรรค์นี้เหมาะสำหรับเด็กจนถึงวัยรุ่น ผู้ซึ่งเป็นวัยที่กำลังมีจินตนาการ และมีความคิดเป็นของตนเองที่จะแต่งเติมสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองให้มีคุณค่าต่อตนเอง และผู้อ่านต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงค้นคว้าหารูปแบบการสอนที่เหมาะสมกับการสอนภาษาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่าน การเขียน และความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา (รูปแบบที่ 3) มีความเหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่มีประสบการณ์และมีความสามารถด้านการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดในบริบทต่างๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลายมาพอสมควรแล้ว (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย. 2550: 145) นอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบนี้ ยังส่งผลให้นักเรียนสามารถเพิ่มพูนความชำนาญและประสิทธิภาพของตนเองในการอ่าน และการเขียนในเชิงสร้างสรรค์ การสอนด้วยวิธีนี้จะเน้นการออกแบบกระบวนการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์โดยตรงจากการฝึกปฏิบัติทางภาษาด้วยตนเอง หลักการสำคัญคือการหาแนวทางการจัดรูปแบบกระบวนการจัดการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมทางภาษาได้ตามความต้องการของตน ตามเป้าหมายของการสื่อสารในสังคม หรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมอย่างจริงจัง เนื่องจากไม่มีกฎเกณฑ์ตามตัวของการใช้วิธีการสอนหรือกระบวนการการสอนอย่างชัดเจนเป็นเพียงแต่หลักการทางทฤษฎีและข้อเสนอแนะที่มีเหตุผลและหลากหลายตามแต่ประสบการณ์และทัศนะของนักวิชาการความสำเร็จของการสอนเพื่อการสื่อสารจึงขึ้นอยู่กับการพัฒนากระบวนการสอนตามหลักการโดยมีลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนและการเสนอแนะกิจกรรมด้วยวิธีการและเทคนิคการสอนต่างๆ ที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชัย. 2550: 49-50)

จากการศึกษาถึงความสำคัญและสภาพปัญหาตามที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยการจัดการกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อมุ่งเน้นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนแบบเดิม เพื่อนำผลที่ได้รับจากการวิจัยไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่นๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม
5. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
6. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม
7. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม
8. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
9. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ในการพิจารณาเลือกเพื่อนำไปสู่การปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลทางภาษา โดยมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน การเขียน ภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียน เพื่อนำไปปรับใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมฐานบิน-ท่าแพงแสน อำเภอท่าแพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่เรียนรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2559 รวมทั้งสิ้น 441 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน โรงเรียนมัธยมฐานบินท่าแพงแสน อำเภอท่าแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 70 คน ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยจับฉลากมา 2 ห้องเรียน จากทั้งหมด 9 ห้องเรียน จากนั้นจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน สามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 ที่เรียนในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2559 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3)

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 ที่เรียนในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2559 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย มีความยากง่ายในระดับเดียวกันทั้งสองกลุ่มทดลอง ซึ่งใช้หนังสือ Reading Adventures 2 ได้แก่

1. เรื่อง Move as millions survive as one (อรรถลักษณะประเภทรายงาน)
2. เรื่อง Heading south for the winter (อรรถลักษณะประเภทรายงาน)
3. เรื่อง A Mayan folktale the king of the birds (อรรถลักษณะประเภทรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ)
4. เรื่อง Through the camera lens (อรรถลักษณะประเภทรื่องเล่าจากประสบการณ์)

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ใช้เวลาในการทดลองในการจัดการเรียนการสอนแต่ละกลุ่ม สัปดาห์ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลาทั้งหมด 10 สัปดาห์ รวมเวลาในการทดลองในการจัดการเรียนการสอนแต่ละกลุ่ม 20 คาบ

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอน แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

- 1.1 การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
- 1.2 การสอนแบบเดิม

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- 2.1 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- 2.2 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
- 2.3 ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

นियามศัพท์เฉพาะ

1. **ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการอ่านภาษาอังกฤษ จับใจความสำคัญ การบอกรายละเอียด การให้เหตุผล เรียงลำดับ เหตุการณ์และการเชื่อมโยงข้อความต่าง ๆ วัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการหาคุณภาพของเครื่องมือแล้ว คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการอ่าน แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2. **ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนความเรียงที่แสดงจินตนาการ หรือความคิดของตนเอง เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ วัดได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการหาคุณภาพของเครื่องมือแล้ว คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยให้นักเรียนเขียนบรรยายได้ภาพ

3. **การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)** หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อให้นักเรียนสามารถอ่าน เขียนภาษาอังกฤษได้อย่างหลากหลาย และได้มีโอกาสเพิ่มพูนความสามารถด้านการฟังและการพูด มีลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 147-157)

ขั้นที่ 1 ปฐมนิเทศเตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา สรุปความ และลำดับความ

ขั้นที่ 2 สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมายหรือการวางแผนการเขียน

ขั้นที่ 3 บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียน

ขั้นที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

ขั้นที่ 5 ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

ขั้นที่ 6 เขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

4. การสอนแบบเดิม(Traditional Approach) หมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนแบบไวยากรณ์และแปล สอนแบบบรรยายเป็นกระบวนการ มีลำดับขั้นตอนการสอน (สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ. 2543: 85-86) ดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็น

รายการ

ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้นักเรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

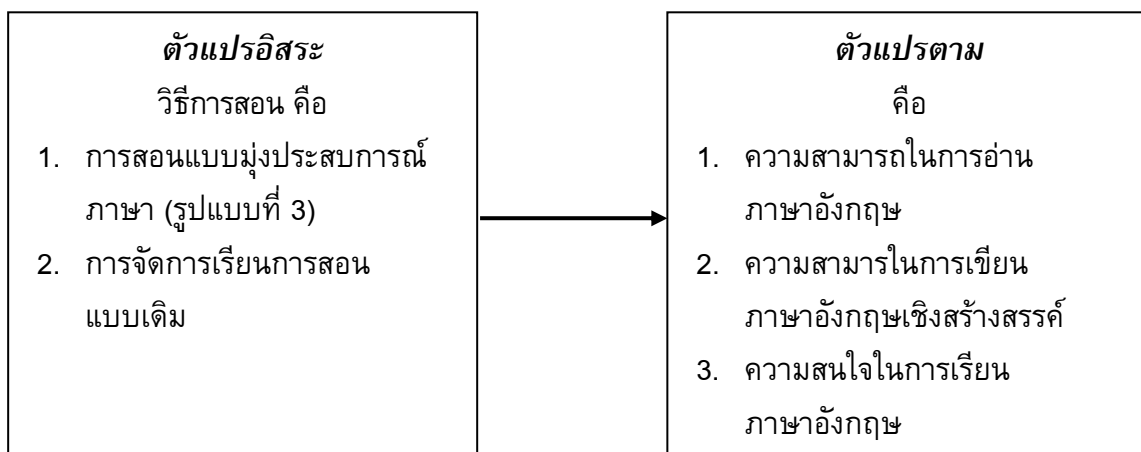
ขั้นที่ 4 สอนอ่าน โดยให้นักเรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือท่องคำศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคและข้อความหรือแปลข้อความจากภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นภาษาแม่หรือภาษาแม่เป็นภาษาที่เรียนโดยใช้พจนานุกรมที่มีคำแปลสองภาษา

5. ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงความรู้สึกพอใจซึ่งชื่นชอบหรือการมีท่าทีที่เอาใจใส่ กระตือรือร้นอยากเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และมีความพยายามในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิกเคิร์ต (Likert) ซึ่งมีตัวเลือก 5 ระดับได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนแบบเดิม ซึ่งมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม
2. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
3. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
4. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม
5. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
7. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม
8. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
9. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม
6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
7. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้างของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 ความสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 4)

1.2 สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 4

สาระ ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 4) ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน แลกเปลี่ยน ข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้ออกไปกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.3 มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง สิ่งที่กำหนดขึ้น เพื่อกำหนดทิศทางเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเน้นความรู้และทักษะที่เกิดขึ้นกับนักเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2551: 12-76)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1. ปฏิบัติตามคำแนะนำในคู่มือการใช้งานต่างๆ คำชี้แจง คำอธิบาย และคำบรรยายที่ฟังและอ่าน

2. อ่านออกเสียง ข้อความ ข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และบทละครสั้น (skit) ถูกต้องตามหลักการอ่าน

3. อธิบายและเขียนประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน รวมทั้งระบุและเขียนสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ให้สัมพันธ์กับประโยค และข้อความที่ฟังหรืออ่าน

4. จับใจความสำคัญ วิเคราะห์ความ สรุปความ ตีความ และแสดงความคิดเห็นจากการฟังและอ่านเรื่องที่เป็นสารคดีและบันเทิงคดี พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1. สนทนาและเขียนโต้ตอบข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว ประสบการณ์ สถานการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ ประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และสื่อสารอย่างต่อเนื่องและเหมาะสม

2. เลือกและใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง คำอธิบายอย่างคล่องแคล่ว

3. พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอ ตอรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์จำลอง หรือสถานการณ์จริงอย่างเหมาะสม

4. พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ และแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับเรื่อง/ประเด็นข่าว/เหตุการณ์ที่ฟังและอ่านอย่างเหมาะสม

5. พูดและเขียนบรรยายความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ และข่าว/เหตุการณ์อย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

1. พูดและเขียนนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง/ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ เรื่อง และประเด็นต่างๆ ตามความสนใจของสังคม

2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/ แก่นสาระที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง กิจกรรม ข่าว เหตุการณ์และสถานการณ์ตามความสนใจ

3. พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ ทั้งในท้องถิ่น สังคมและโลก พร้อมทั้งให้เหตุผลและยกตัวอย่างประกอบ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

1. เลือกใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะกับระดับของบุคคล โอกาส และสถานที่ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2. อธิบาย/อภิปรายวิถีชีวิต ความคิด ความเชื่อ และที่มาของขนบธรรมเนียม และประเพณีของเจ้าของภาษา

3. เข้าร่วม แนะนำ และจัดกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1. อธิบาย/เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างประโยค ข้อความ สำนวน คำพังเพย สุภาษิตและบทกลอนของภาษา ต่างประเทศและภาษาไทย

2. วิเคราะห์/อภิปรายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างวิถีชีวิต ความเชื่อและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย และนำไปใช้อย่างมีเหตุผล

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

1. ค้นคว้า/สืบค้น บันทึก สรุป และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และ นำเสนอด้วยการพูดและการเขียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

1. ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลอง ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1. ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ และสรุปความรู้/ข้อมูลต่างๆ จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

2. เผยแพร่/ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ข่าวสารของโรงเรียน ชุมชน และท้องถิ่น/ประเทศชาติ เป็นภาษาต่างประเทศ

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของการอ่าน

นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้ให้ความหมายของการอ่าน ดังต่อไปนี้

สมุทฺธ เชนฺเชาวณฺนิช (2542:1) ได้ให้ความหมายว่า การอ่านเป็นสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านและในขณะที่อ่านผู้อ่านจะรับความรู้สึกของผู้เขียนเข้าไปด้วย ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบกับเรื่องที่อ่าน และอาจโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

วัณณะ บุญจับ (2541:100) ได้ให้ความหมายว่า การอ่านคือการรับรู้ความหมายจากข้อความหรือถ้อยคำที่ตีพิมพ์ หรือจารึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรให้ปรากฏ หรือปรากฏในรูปลักษณะต่างๆ ที่สามารถแปลความหมายหรือตีความหมายได้

ฟองจันทร์ สุขยั้ง และคนอื่นๆ (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ : 3) ได้ให้ความหมายของ การอ่าน ไว้ในหนังสือภาษาไทย หลักภาษาและการใช้ภาษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ว่า การอ่าน คือกระบวนการรับรู้และเข้าใจสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร จากนั้นจึงแปลสัญลักษณ์อักษรเหล่านั้นเป็นความรู้ โดย

อาศัยทักษะการอ่าน กระบวนการคิด ประสบการณ์และความรู้ของผู้อ่านรวมถึงเมื่ออ่านจบแล้ว ผู้อ่านสามารถแสดงความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องที่อ่าน ทั้งในลักษณะเห็นด้วย คล้อยตามหรือโต้แย้ง ในการอ่านแต่ละครั้งไม่เพียงแต่ผู้อ่านจะได้รับสาระและเรื่องราวที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอเท่านั้น แต่ผู้อ่านยังสามารถรับรู้ทัศนคติ เจตนา อารมณ์และความรู้สึกที่ผู้เขียนถ่ายทอดมาในสาร ซึ่งสิ่งที่ได้รับจากการอ่านในแต่ละครั้งจึงมีทั้งส่วนที่เป็นเนื้อหาสาระ คือ ข้อเท็จจริง และส่วนที่เป็นอารมณ์ ความรู้สึก หรือทัศนคติของผู้เขียน ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการฝึกฝนทักษะและประสบการณ์ในการตีความตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เข้าใจได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

วิดโดสัน (Widdowson.1985: 174) กล่าวว่า การอ่านคือ การมีปฏิริยาโต้ตอบ ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน โดยใช้ความคิดพิจารณาเรื่อง การมีส่วนร่วมในการสนทนา ซึ่งผู้เขียนเขียนไว้ เพื่อสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียน ข้อความที่อ่านคือปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน

ไดแอน และเจมส์ (Diane; & James.1992: 117) กล่าวว่า การอ่านคือ การได้มาซึ่งความรู้และประสบการณ์ การอ่านเป็นหนึ่งในกระบวนการสื่อสารทั้ง 4 ทักษะได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการอ่านมีทั้งแบบอ่านในใจและอ่านออกเสียง นอกจากนี้การอ่านยังเป็นกระบวนการรับสารอีกวิธีหนึ่ง โดยการอ่านต้องใช้ความชำนาญหลายอย่าง ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจทั้งแนวคิดที่เป็นนามธรรมและรูปธรรมจากเนื้อหาที่อ่าน เพื่อให้การอ่านบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

แฮริส และสมิธ (Harris; & Smith) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน เป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ข่าวสาร และความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ในลักษณะของการสื่อความซึ่งกันและกัน โดยที่ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนเองด้วยภาษาตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนของผู้อ่านจะพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ความสามารถที่จะทำนายหรือถอดความหมายจากข้อความที่อ่านขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ได้แก่ ความคุ้นเคยในหัวข้อเรื่อง ความคิดที่สำคัญๆ ของเรื่องตลอดจนความรู้ทางภาษาของผู้อ่านเองด้วย (ประนอม สุขนาคะ.2545: อ้างอิงจาก Harris, L.A. and C.B. Smith. 1976. 14.Reading Instruction.)

สรุปได้ว่า การอ่าน คือ การสื่อสารระหว่างผู้อ่านและผู้เขียนผ่านลายลักษณ์อักษร ให้ปรากฏในรูปแบบต่างๆ ที่ผู้อ่านสามารถอ่านแล้วแปลความหมายหรือตีความหมายได้ นอกจากนี้ผู้อ่านยังสามารถรับความรู้สึกของผู้เขียนผ่านข้อความ หรือข่าวสาร หรือถ้อยคำที่ตีพิมพ์ ฯลฯ ตลอดจนแสดงปฏิริยาโต้ตอบกับเรื่องที่อ่าน และอาจจะโต้ตอบกับผู้อื่นด้วย

2.2 จุดมุ่งหมายในการอ่าน

การอ่านในแต่ละครั้งผู้อ่านก็มีจุดมุ่งหมายในการอ่านแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการอ่านของแต่ละบุคคล ว่าต้องการอะไรจากการอ่าน ดังแนวคิดของฟองจันทร์ สุขยิ่ง (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ : 3-4) ได้กล่าวว่าการอ่านหนังสือมีจุดมุ่งหมายสำคัญ ดังนี้

1. อ่านเพื่อการเขียน คือการอ่านเพื่อนำความรู้มาใช้ในการเขียน เช่น เรียงความ บทความ สารคดี ฯลฯ ซึ่งผู้อ่านควรวิเคราะห์ความถูกต้องของข้อมูล คัดเลือกข้อมูลที่เหมาะสมนำไปใช้เขียนหรืออ้างอิง เช่น การอ่านหนังสือเรื่อง วัฏจักรของกบ เพื่อนำข้อมูลมาเขียนรายงาน วิชาวิทยาศาสตร์

2. อ่านเพื่อหาคำตอบ คือการอ่านเพื่อต้องการคำตอบสำหรับประเด็นคำถามสำหรับประเด็นคำถามหนึ่งๆ จากแหล่งค้นคว้าและเอกสารประเภทต่างๆ เพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตนเอง เช่น การอ่านหนังสือวิชาฟิสิกส์ เพื่อหาคำตอบเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดปรากฏการณ์ธรรมชาติ

3. อ่านเพื่อปฏิบัติตาม คือการอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำในข้อความหรือหนังสือที่อ่าน เช่น การอ่านฉลากยา เพื่อดูคำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ยา หรือการอ่านตำราอาหาร ที่มีการอธิบายขั้นตอนวิธีการทำ รวมถึงเครื่องปรุงส่วนผสมโดยละเอียด ซึ่งการอ่านด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจรายละเอียดทุกขั้นตอนเพื่อสามารถปฏิบัติตามได้

4. อ่านเพื่อหาความรู้หรือสะสมความรู้ คือการอ่านเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ ความรู้ โดยทำได้ทั้งผู้อ่านที่เป็นนักเรียน นักศึกษา หรือบุคคลทั่วไป และไม่จำเป็นต้องมีโอกาส หรือกาลเทศะมากำหนดให้ต้องอ่าน ซึ่งการอ่านในแต่ละครั้งควรเก็บและเรียบเรียงประเด็นสำคัญของเรื่องที่อ่านไว้เป็นคลังความรู้สำหรับนำมาใช้อ้างอิงในภายหลัง เช่น การอ่านหนังสือทางวิชาการ

5. อ่านเพื่อความบันเทิง คือการอ่านตามความพอใจของผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะได้รับความเพลิดเพลิน นอกจากนี้ยังสามารถช่วยยกระดับจิตใจ ช่วยให้เกิดความสุข ผ่อนคลาย คลายความทุกข์ใจ และบางครั้งผู้อ่านอาจได้ข้อคิดหรือแนวทางในการใช้ชีวิต เช่น การอ่านนวนิยาย นิยายสารวารสาร เป็นต้น

6. อ่านเพื่อรู้ข่าวสาร คือการอ่านเพื่อการศึกษา รับรู้ความเป็นไปของโลก และพัฒนาความรู้ของตนเอง เช่น การอ่านข่าว นิยายสาร วารสาร เป็นต้น

7. อ่านเพื่อแก้ปัญหา คือการอ่านเพื่อหาคำตอบ หรือแนวทางการแก้ปัญหาเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การอ่านพจนานุกรม เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ความหมาย การสะกดการันต์ที่ถูกต้อง หรือการอ่านหนังสือแนะนำการเดินทาง แผนที่ เป็นต้น

ลีดี้ และ เกรลเลท (อุษณา บำรุงแคว้น. 2553.10 อ้างอิงจาก Leddy. 1956: 160-162 และ Grellet. 1981: 4) ที่มีแนวคิดคล้ายกัน 2 ประการว่า การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความรู้ ข้อมูล ข่าวสารที่ตนต้องการ ทำให้เกิดความรู้ และมุมมองที่กว้างขึ้น เป็นการอ่านที่ต้องการเนื้อหาและรายละเอียดของสิ่งที่อ่าน และอ่านเพื่อความบันเทิง เป็นการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เป็นการอ่านที่ทำให้เกิดปัญญา แง่คิดและความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ทั้งนี้ลีดี้ได้แนวคิดเพิ่มเติมอีก 2 ประการ คือ การอ่านมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่านเพื่อทำให้ผู้อ่านทราบความคิดของผู้เขียน ช่วยให้ผู้อ่านรู้จักการพิจารณาหาเหตุผลมาวิเคราะห์งานที่อ่าน และประการสุดท้ายคือ อ่านโดยมีวัตถุประสงค์หรือความต้องการอื่นๆ เป็นการอ่านเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้อ่าน เช่น อ่านโฆษณา หนังสือพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ข่าว เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีแนวคิดของบลัตตันและคณะ (กัษตา พิบูลนุรักษ์. 2552: 13; อ้างอิงจาก Blaton; et al. 1991: 33-36) ในการแบ่งประเภทของจุดมุ่งหมายในการอ่าน ดังนี้

1. อ่านเพื่อหาข้อมูล เป็นการอ่านเพื่อค้นหาข้อมูล หรือต้องการหาความรู้มาใช้ในการแก้ปัญหาที่ผู้อ่านประสบซึ่งเป็นการอ่านเพื่อตอบสนองความต้องการด้านความรู้ในแขนงต่างๆ ในระดับสูงขึ้นโดย ผู้อ่านต้องมีความรู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ของภาษาเขียนมีความรู้เกี่ยวกับการสร้างคำ ความหมายและหน้าที่ของคำ และความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะสาขา

2. อ่านเพื่อต้องการข่าวสารข้อเท็จจริง เช่น หนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่างๆ

3. อ่านเพื่อวิเคราะห์วรรณกรรม เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องรู้การวิเคราะห์ วิจัยเนื้อหา ด้านวรรณคดี ซึ่งเป็นภาษาที่ลึกซึ้ง ผู้อ่านต้องเข้าใจสำนวนโวหารเฉพาะเรื่องเป็นอย่างดี เพื่อช่วยในการวิเคราะห์ตีความ

4. อ่านเพื่อการแปล เป็นการอ่านที่ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่แปลเป็นอย่างดี อีกทั้งยังต้องมีความรู้เรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคของทั้งสองภาษา

5. อ่านเพื่อจับใจความได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว เป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องมีหลายทักษะในการอ่าน เพื่อช่วยในการจับใจความสำคัญ ค้นหาความหมาย และสามารถแปลได้อย่างรวดเร็ว

สรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายในการอ่านมีความแตกต่างกันไปตามความต้องการของผู้อ่านในแต่ละครั้ง หากผู้อ่านมีจุดมุ่งหมายในการอ่าน ก็จะช่วยให้การอ่านตรงประเด็นมากขึ้น และนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมาย

2.3 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจเป็นจุดมุ่งหมายที่สูงสุดในการอ่าน เนื่องจากจุดมุ่งหมายหลักของการอ่าน คือ การเข้าใจข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อความ การอ่านออกเสียงที่ปราศจากความเข้าใจ ถือว่าไม่เป็นการอ่าน ดังนั้นในการสอนการอ่าน จึงควรมีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะที่จะส่งผลให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน (William. 1994: 2-3)

สมุทร เซ็นเซาวิช (2542: 73) ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่านไว้ว่า คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสันเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะได้ ความเข้าใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (Receptive comprehension) เป็นการอาศัยความหมายของคำศัพท์ที่ผู้เขียนใช้ต้องรู้คำศัพท์มากพอจึงจะเข้าใจความหมายสำคัญของสำนวนหรือประโยคต่างๆ

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (Reflective comprehension) ต้องอาศัยความรู้ ทักษะความสามารถหลายด้าน เพื่อช่วยทำความเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมาย สามารถหาข้อสรุปได้ตามที่ผู้เขียนต้องการ

กันนิง (Gunning. 1992: 188) และรูบิน (Rubin. 1993: 194) ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจความหมายของคำและภาษาที่เขียนซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักในการอ่าน

สรุปได้ว่าความเข้าใจในการอ่าน เป็นความสามารถในการทำความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ และข้อความที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความหมายแก่ผู้อ่าน

2.4 เกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่าน

การกำหนดเกณฑ์หรือขอบเขตของความสามารถในการอ่านโดยส่วนใหญ่ จะจำกัดความสามารถด้านการอ่านอยู่ 2 ด้าน คือการอ่านออกเสียง การทำความเข้าใจหรือความสามารถในการตีความ โดยมีผู้กำหนดเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่านดังนี้

เบตส์ (Betts. 1950: 446-452) ได้แบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. การอ่านในระดับพื้นฐาน (Basal/Independent Level) ผู้อ่านสามารถอ่านเองได้ โดยที่ผิดเพียงเล็กน้อย ความเข้าใจในเนื้อหาเป็นส่วนใหญ่ และสามารถอ่านเองได้ด้วยความมั่นใจ เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดคือ คะแนนจากการอ่านออกเสียงปากเปล่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 99 และคะแนนความเข้าใจและการตีความ ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 90

2. การอ่านในระดับที่ต้องสอน (Instructional level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนการออกเสียงปากเปล่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 95 คะแนนความเข้าใจและการตีความไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 75

3. การอ่านในระดับที่คับข้องใจ (Frustrational level) เป็นระดับที่ผู้อ่านอ่านด้วยความยากลำบาก เกณฑ์ในการวัดคือ ได้คะแนนออกเสียงปากเปล่า ร้อยละ 90 หรือต่ำกว่า คะแนนความเข้าใจและการตีความร้อยละ 50 หรือต่ำกว่า

4. การอ่านในระดับที่อ่านเองไม่ได้ (Capacity/ Hearing level) เป็นระดับที่ผู้อ่านอ่านเองไม่ได้ แต่สามารถตอบโต้สิ่งที่ได้ฟัง ไม่ว่าจะป็นวิทยุหรือหนังสือที่คนอื่นต้องอ่านให้ฟังตามความเข้าใจของตนเอง วัดจากความเข้าใจเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ในอัตราร้อยละ 75

ซึ่งมีเกณฑ์การวัดความสามารถในการอ่านบางประการความสอดคล้องกับ บอร์มัทท์ (Bormuth. 1967: 291) ได้กำหนดระดับความสามารถในการอ่านไว้ 3 ระดับ โดยยึดคะแนนจากการทำแบบทดสอบเป็นเกณฑ์ ดังนี้

1. ระดับพื้นฐาน (Independent level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 58-100

2. ระดับที่ต้องสอน (Instructional level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 44-57

3. ระดับอ่านที่คับข้องใจ (Frustrational level) ผู้อ่านจะต้องได้คะแนนร้อยละ 0-43

สรุปได้ว่าเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการอ่านแบ่งเป็นระดับได้ดังนี้ คือ

1. การอ่านในระดับพื้นฐาน ในระดับนี้ผู้อ่านสามารถอ่านออก และเข้าใจในเนื้อหาได้เอง ซึ่งผู้อ่านจะต้องได้คะแนนจากการอ่านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 71-100

2. การอ่านในระดับที่ต้องสอน ในระดับนี้ผู้อ่านสามารถอ่านเองและเข้าใจในเนื้อหาได้ ซึ่งผู้อ่านจะต้องได้คะแนนจากการอ่านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 51-70

3. การอ่านในระดับที่ซับซ้อนใจ ในระดับนี้ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านเองและเข้าใจในเนื้อน้อย ซึ่งผู้อ่านจะต้องได้คะแนนจากการอ่านต่ำกว่าร้อยละ 50

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

3.1 ความหมายของการเขียน

นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนได้ให้ความหมายของการเขียน ดังต่อไปนี้

ไวท์ (White. 1980: 16) กล่าวว่า การเขียนเป็นการเรียบเรียงประโยคแล้วนำมาเชื่อมโยงกันให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ รวมถึงความสมเหตุสมผล ความเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ส่งผลให้ผู้อ่านสามารถรับรู้สิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารได้ ทั้งนี้ผู้เขียนต้องคำนึงถึงความกระชับ และชัดเจน ซึ่งการเขียนต้องประกอบไปด้วย ความถูกต้องของรูปแบบภาษา ความเหมาะสมของภาษา แก่นของเรื่องและหัวเรื่อง

โอลิวา (Oliva. 1988: 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดต้องการที่สื่อความคิดของตนไปสู่ผู้อื่น โดยในการสื่อความหมายนี้ขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้จะแสดงออกมาด้วยการเขียน

เบอร์น (Byrne. 1991: 1) กล่าวว่า การเขียนไม่ได้หมายถึงลายลักษณ์อักษร หรือการเขียนเป็นประโยคเท่านั้น แต่หมายถึงความสามารถในการนำความรู้สึกของผู้เขียนมาเรียบเรียงให้เกิดเป็นภาษาที่ผู้เขียนพึงพอใจและตรงตามวัตถุประสงค์ของตน

เฮจด์ (Hedge. 2000:407) กล่าวว่า การเขียนเป็นวิธีการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของผู้เขียน ให้ออกมาเป็นตัวอักษรที่มีความหมายตามบริบทที่ผู้เขียนต้องการ

พรสวรรค์ สิปโป (2550: 195) กล่าวว่า การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และเจตคติออกมาเป็นข้อความต่อเนื่องกัน เพื่อให้ผู้อื่นรับรู้ และเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน ดังนั้นการเขียนจึงมิใช่เป็นความสามารถในการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น แต่เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยเลือกใช้คำที่เหมาะสมเพื่อทำหน้าที่แทนมโนภาพ และเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับกิจกรรมหลายขั้นตอน เช่น การตั้งจุดประสงค์ การคิด การเรียบเรียง การเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับข้อความ การร่าง การอ่าน การทบทวน เป็นต้น

ศานติ ภัคดีคำ และคนอื่นๆ (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ :2) กล่าวว่า การเขียน คือ วิธีการสื่อสารชนิดหนึ่งของมนุษย์ที่ต้องใช้ความพยายามและฝึกฝนการเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านได้เข้าใจ ได้ทราบความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ แล้วสามารถนำมาบอกต่อกับบุคคลอื่นหรือขยายความรู้ความเข้าใจด้วยการเขียน เครื่องมือในการเขียน เช่น ดินสอ ปากกา สี พู่กัน กระดาษ กระดาน เป็นต้น การเขียนจะต้องเขียนเป็นภาษา ซึ่งอาจเขียนเป็นภาษาเดียวหรือหลายภาษาก็ได้

สรุปได้ว่า การเขียน เป็นกระบวนการการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด และเจตคติของผู้เขียนออกเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และมีการตั้ง วัตถุประสงค์ในการเขียนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตรงตามของเจตนารมณ์ของผู้เขียน

3.2 วัตถุประสงค์ของการเขียน

ศานติ ภักดีคำ และคนอื่นๆ (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ :2) กล่าวว่า วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมาย เป็นปัจจัยหลักที่ทำให้งานเขียนมีลักษณะเนื้อหาที่แตกต่างกันแม้ว่าจะเขียนเรื่องเดียวกัน ผู้เขียนที่ดีมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ในการเขียนให้ชัดเจนจนจบก่อนลงมือเขียน เพื่อให้งานเขียนมีเป้าหมายที่ชัดเจน ทั้งนี้การเขียนมีจุดมุ่งหมายหลายประการ ดังต่อไปนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการเขียนเพื่อให้ข้อมูล เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริง หรือประสบการณ์ที่ได้พบเห็นมา ผู้เขียนจะต้องให้ความสำคัญแก่ความถูกต้องและการจัดลำดับข้อมูลให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อชี้แจง ให้ความเข้าใจที่กระจ่างชัดเจนในเรื่องต่างๆ ใช้ภาษาที่ชัดเจน กะทัดรัด เข้าใจง่าย และจัดลำดับขั้นตอนการอธิบายให้ผู้อ่านสามารถปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้อง

3. การเขียนเพื่อเสริมสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนเพื่อสร้างอารมณ์และความรู้สึกให้ผู้อ่านคล้อยตาม โดยเลือกใช้คำที่อ่านแล้วเห็นภาพในจินตนาการ หรือเรียกว่าภาษาภาพพจน์

4. การเขียนเพื่อจูงใจ เป็นการเขียนเพื่อแสดงเหตุผล ให้ข้อคิด ตลอดจนข้อแนะนำที่ต้องการให้ผู้อ่านปฏิบัติตาม แสดงเหตุผลที่สัมพันธ์กันมีพลังในการเปลี่ยนแปลงความคิดของผู้อ่าน

5. การเขียนเพื่อปลุกใจ เป็นการเขียนเพื่อสร้างความรู้สึกอีกเหิม เข้มแข็ง เกิดพลังใจ และมุ่งมั่นที่จะกระทำการต่างๆ หรือเกิดกำลังใจในการกระทำการต่างๆ

6. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์หรือแนะนำ เป็นการเขียนที่แสดงความคิดเห็นบอกข้อดีข้อบกพร่องต่อเรื่องราวหรือเหตุการณ์ รวมไปถึงจะต้องคำนึงถึงการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความชัดเจน เข้าใจง่าย และมีกลวิธีนำเสนอที่น่าสนใจ

ซึ่งมีจุดประสงค์บางข้อสอดคล้องกับฟองจันทร์ สุขยิ่ง และคนอื่นๆ (ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ : 44) กล่าวว่า การเขียนจะบรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่นั้น สิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง คือการเขียนต้องมีจุดมุ่งหมาย ซึ่งสามารถจำแนกได้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการนำเรื่องราวที่สำคัญมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน เช่นการเขียนเล่าประวัติ

2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนเพื่อชี้แจงอธิบายวิธีใช้ วิธีทำ ขั้นตอนการทำ เช่นอธิบายวิธีใช้เครื่องมือต่างๆ

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิจารณ์ แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพตามที่ผู้เขียนต้องการ

5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่จะชักจูง โน้มน้าวใจให้ผู้อ่านยอมรับในสิ่งที่ผู้เขียนเสนอ

6. การเขียนเพื่อกิจธุระ เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์ที่ผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง การเขียนชนิดนี้จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของการเขียน

สรุปได้ว่าวัตถุประสงค์ของการเขียนมีหลากหลาย ในการเขียนแต่ละครั้งผู้เขียนควรกำหนดวัตถุประสงค์ในการเขียนให้ชัดเจน เพื่อที่ผู้เขียนจะสามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างชัดเจน และบรรลุวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนได้ตั้งไว้

3.3 ระดับการเขียน

นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียน ได้แบ่งระดับการเขียนไว้ดังนี้

แวลท์ และดีสิค (Valette; & Desik. 1976: 171-172) ได้แบ่งระดับการเขียน ดังนี้

ระดับที่ 1 ทักษะโครงสร้างการเขียน (Mechanical Skill: Reproduction) นักเรียนสามารถคัดลอกเนื้อหาจากหนังสือเรียนออกมา พร้อมทั้งสะกดคำศัพท์จากข้อความได้ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ความรู้ (Knowledge: Recall) นักเรียนทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง สามารถเขียนประโยคจากรูปภาพได้ โดยใช้โครงสร้างทางภาษาได้ และเข้าใจในเนื้อหาที่เขียน

ระดับที่ 3 การปรับใช้ (Transfer: Application) นักเรียนสามารถเขียนประโยคใหม่ ๆ ชนิดต่าง ๆ ได้จากหลักเกณฑ์ที่ได้เรียนไปแล้ว

ระดับที่ 4 การสื่อความ (Communication: Self-Expression) เป็นระดับที่นักเรียนสามารถเขียนเพื่อใช้สื่อความคิดของตนกับผู้อ่าน ที่เน้นความสามารถในการเขียนโดยให้ผู้อ่านเข้าใจ เนื้อความที่เขียนมากกว่าที่จะเน้นความสำคัญด้านไวยากรณ์

ระดับที่ 5 การวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism: Synthesis) ระดับนี้คือการเขียนเพื่อแสดงความคิดของตนอย่างคล่องแคล่ว สามารถเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และใช้สำนวนภาษาในการเขียนได้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ของการเขียน

สรุปได้ว่า ระดับในการเขียนมีหลายระดับ เริ่มจากระดับง่ายไปสู่ระดับยาก ทั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนของผู้เขียน

3.4 การเขียนเชิงสร้างสรรค์

3.4.1 ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ภาคภูมิ วรรณภา (2554:103) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ผู้เขียนสร้างคำ แนวคิดจากจินตนาการของตนเองโดยมิได้ลอกเลียนแบบอย่างของผู้อื่น มีอิสระที่จะคิดรูปแบบใหม่ๆ ที่แหวกแนว เป็นผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด เช่นเดียวกับ

คำกล่าวของถวัลย์ มาศจรัส. (2550: 21) ที่กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนโดยการใช้ความรู้ ความรู้สึก ประสบการณ์ และจินตนาการในการเขียนผู้เขียนจะต้องมีความคิดดี มีจินตนาการที่ดี มีคำคลังอย่างหลากหลาย สามารถนำคำมาใช้ในการเขียน ต้องใช้เทคนิคในการเขียน และใช้ถ้อยคำที่สละสลวย สอดคล้องกับเกณีนี จุฑาวิจิตร (2557:6) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนที่แสดงถึงผลงานอันใหม่ แปลก แตกต่าง ต่อยอดไปจากสิ่งที่มีอยู่หรือเป็นอยู่เดิม ทั้งด้วยเนื้อหาสาระ และ/หรือรูปแบบ ทั้งนี้จะต้องเป็นผลงานที่มีคุณค่าและมีพลังในการสร้างแรงบันดาลใจ กระตุ้นความคิด ประเทืองปัญญาและเปิดโอกาสแก่ผู้อ่านในการตีความที่หลากหลาย ส่วนเจือ สตะเวทิน (2522: 3) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ใช้ความคิดของผู้เขียนเอง เพื่อแสดงกระทำการอย่างหนึ่งซึ่งแสดงถึงสติปัญญาของตน ไม่เขียนตามแบบใคร ไม่คัดลอกใคร กล่าวแสดงความคิดเห็นออกมา ทำนองเดียวจรรยา สมประสงค์ (2543:8) ที่กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนสิ่งที่มีคุณภาพ แสดงถึงปัญญาความฉลาดรอบรู้ แสดงความคิดสร้างสรรค์และความสามารถในการถ่ายทอดความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจได้ถูกต้อง ได้รับประโยชน์ตามที่ผู้เขียนต้องการ

จากนักการศึกษาที่ได้ให้ความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่มาจากความรู้สึก จินตนาการ ความรู้ ประสบการณ์และความสามารถในการถ่ายทอดความคิด ออกมาเป็นถ้อยคำ เป็นประโยค ซึ่งการเขียนแบบนี้ต้องใช้ความสามารถในการริเริ่มใช้คำ และเนื้อเรื่องที่ไม่เหมือนใคร ทั้งนี้ผู้อ่านก็ต้องได้รับประโยชน์จากการเขียนเชิงสร้างสรรค์นี้ด้วย

3.4.2 องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

กิลฟอร์ด (อาร์ พันธ์มณี .2545: 35-45 อ้างอิงจาก Guilford. 1991: 125-143) ได้กำหนดองค์ประกอบของการเขียนลักษณะความคิดสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

1. ความคิดริเริ่ม (Originality) หมายถึง ความคิดแปลกใหม่ แตกต่างจากความคิดธรรมดาหรือความคิดง่าย ๆ ความคิดริเริ่มหรือที่เรียกว่า wide idea เป็นความที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ความคิดริเริ่มอาจเกิดมาจากการนำความรู้เดิมมาคิดดัดแปลงและประยุกต์ให้เกิดเป็นสิ่งใหม่

2. ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดหาคำตอบได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีปริมาณที่มากในเวลาจำกัด

3. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) หมายถึง ประเภทหรือแบบของความคิดที่พยายามคิดได้หลายอย่างต่าง ๆ กัน เช่น ประโยชน์ของก้อนหินมีอะไรบ้าง หรือความคิดยืดหยุ่นด้านการดัดแปลงสิ่งต่าง ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์

4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) หมายถึง ความคิดในรายละเอียดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลักให้ได้ความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

อริกมาส มากจ้อย (2553: 36) ได้สรุปองค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา จินตนาการ และลักษณะเฉพาะของงานเขียน คืองานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ควรเป็นงานเขียนที่แสดงให้เห็นถึงความคิด จินตนาการที่มีความแปลกใหม่แตกต่างจาก

เนื้อหาเดิมๆ โดยทั่วไป ไม่ได้ลอกเลียนแบบผู้อื่น พร้อมทั้งยังเสนอประเด็นอย่างชัดเจนสมจริง นอกจากนี้ยังนำเสนอรูปแบบการเขียนที่แตกต่างไปจากเดิม มีกลวิธีในการนำเสนอที่แตกต่างแปลกใหม่ออกไป

2. ด้านการเรียบเรียงความคิด งานเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนที่มีการเขียนเรียบเรียงเนื้อหา และความคิดได้อย่างมีระบบ สมเหตุสมผล สามารถขยายความคิดสำคัญของเนื้อเรื่องได้อย่างชัดเจน มีเหตุผลประกอบความคิดได้อย่างเหมาะสมและสามารถปรับเปลี่ยน ดัดแปลงเนื้อหา กลวิธีการเขียนตามจินตนาการได้อย่างเหมาะสม

3. ด้านภาษา คือ งานเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนที่ใช้สำนวนภาษาที่ดี มีการเลือกสรรถ้อยคำ การสร้างประโยค หรือดัดแปลงให้เกิดสำนวนภาษาที่สละสลวย น่าประทับใจ ให้ความหมายชัดเจน และให้ความรู้สึกคล้อยตาม ทำให้ผู้อ่านเกินจินตนาการและอารมณ์ร่วมกับผู้เขียน

4. ด้านคุณค่า งานเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนที่มีลักษณะให้คุณค่าทางจิตใจ และสติปัญญา เป็นงานเขียนที่ทำให้ผู้อ่านได้ความรู้ และแนวคิดมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิต

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น ต้องประกอบไปด้วยความคิดริเริ่ม จินตนาการ มีความละเอียดลออในการเลือกใช้ภาษา ถ้อยคำ ประโยคที่สละสลวย ตลอดจนการเรียบเรียงเนื้อหาให้มีความแปลกใหม่ ไม่ซ้ำใคร และยังให้คุณค่าทางจิตใจและสติปัญญาต่อผู้อ่าน เพื่อให้ได้นำมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

3.4.3 การจัดกิจกรรมการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์

บันลือ พุกษะวัน. (2522: 7-8) ได้สรุปแนวทางในการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไว้ดังนี้

1. ครูต้องสร้างบรรยากาศ โดยเป็นผู้ที่มีความรัก ความเมตตา มีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียนอย่างใกล้ชิด เข้าใจและให้ความเห็นอกเห็นใจเด็กของตนโดยให้กำลังใจ ยกย่องชมเชยให้มาก และงดเว้นการตำหนิ

2. ให้อิสรภาพในการทำงานแก่เด็กในอันที่จะคิด จะทำ และรู้จักใช้การยืดหยุ่น ทั้งการใช้เวลาและระเบียบ

3. ส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์จริงจากการศึกษาสภาพแวดล้อม การมีวัสดุการอ่าน หนังสือเด็กหลายประเภทให้เลือกอ่านอย่างอิสระ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ของเด็ก

4. การส่งเสริมการอ่าน ประดิษฐ์เศษวัสดุ และประสบการณ์ทั้งหลาย ควรให้มีการแลกเปลี่ยนโดยการเล่า รายงาน อภิปรายและสรุปผลโดยนักเรียนเอง

5. กระตุ้นชี้แนะให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น สร้างความแปลกใหม่โดยการแสดงออกของนักเรียน

สอดคล้องกับ อัจฉรา ชิวพันธ์. (2535:3-6) ได้สรุปแนวทางในการส่งเสริมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับบทบาทของผู้สอนไว้ดังนี้

1. ผู้สอนควรมีบุคลิกภาพที่สร้างสรรค์ในการจัดการเรียนการสอนนั้น เพราะผู้สอนอยู่ใกล้ชิดกับเด็กตลอดเวลา ผู้สอนจึงควรเป็นผู้มีบุคลิกภาพการเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์เพื่อจูงใจ และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็ก

2. การจัดบรรยากาศในการเรียนที่จูงใจให้กับเด็กรักการเขียนสร้างสรรค์นั้น ครูทำได้โดยไม่ให้บรรยากาศในการทำงานเคร่งเครียดจนเกินไป เพื่อให้เด็กทำงานด้วยความสบายใจ ไม่น่าเบื่อจนเกินไป กิจกรรมที่ใช้ควรสนุกสนานและสร้างความสนใจในการเรียน

3. การเขียนจากสิ่งใกล้ตัวเด็ก นับเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญอย่างยิ่งในการสอนการเขียนอย่างสร้างสรรค์ เพราะจะช่วยสร้างความสนใจของเด็กให้อยากเรียน อยากเล่าเรื่องในสิ่งที่เขามีประสบการณ์ด้วยตัวเอง จะทำให้ก่อเกิดแรงบันดาลใจในการเขียนงานต่างๆ

4. การจัดการเรียนการสอน ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการคิดพิจารณาไตร่ตรอง สามารถแสดงออกได้อย่างอิสระ ด้วยความคิดริเริ่มของตนเอง สามารถนำเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาได้อย่างหลากหลายวิธี

5. ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนให้มีชีวิตชีวา โดยคำนึงถึงความสามารถ และความแตกต่างระหว่างบุคคลในการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างสนุกสนานไม่น่าเบื่อ

6. ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกปฏิบัติให้ถูกต้องและหมั่นฝึกฝนด้วยตนเองให้เกิดความชำนาญ เพราะว่าการเขียนเป็นทักษะในการส่งภาษาที่จำทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความของผู้เขียน หากเราฝึกฝนอยู่เป็นประจำแล้ว จะทำให้งานเขียนมีคุณภาพ สีส่า สละสลวย

สรุปได้ว่า การจัดการกิจกรรมการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ผู้สอนควรวางแผนการจัดการเรียนการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยให้มีบรรยากาศสบายๆ เป็นกันเอง ผู้สอนควรสอนผู้เรียนอย่างใกล้ชิดมี เข้าใจ และให้ความเห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจ และอย่าตำหนิผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถในการคิดพิจารณา แสดงออกได้อย่างอิสระ ด้วยความคิดริเริ่มของตนเอง นอกจากนี้ผู้สอนควรหาสื่อ หรือหนังสือที่มีความหลากหลายในเนื้อหาให้ผู้เรียนอ่าน เพื่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทั้งนี้ผู้เรียนก็ควรพัฒนาตนเอง โดยการหมั่นฝึกฝนให้เกิดความชำนาญ

3.4.4 การวัดและการประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์

โฮมส์ (ปิยพงศ์ พรหมนนท์.2558: 50-52 อ้างอิงจาก Holmes.1993) ได้เสนอการประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. มีเสนอแนวคิดแปลกใหม่และสร้างความสนใจของผู้อ่าน
2. การนำเสนอประเด็นมีความชัดเจน
3. โครงสร้างของเรื่องมีเอกภาพ
4. ให้รายละเอียดสนับสนุนประเด็นได้อย่างเหมาะสม
5. สรุปเรื่องดีและชัดเจน

โครงสร้างภาษา ไวยากรณ์

และมีเครื่องในการให้คะแนน (Rubrics) ที่ใช้องค์ประกอบดังกล่าว มีรายละเอียดดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของโฮมส์ (Holmes.1993)

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
มีเสนอแนวคิด แปลกใหม่และเร้า ความสนใจของผู้อ่าน	5	เสนอความคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจของผู้อ่านได้อย่างมาก แสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างน่าประทับใจและมีจินตนาการ
	4	เสนอความคิดแปลกใหม่และเร้าความสนใจของผู้อ่านได้อย่างมาก แสดงความคิดสร้างสรรค์และมีจินตนาการพอสมควร
	3	เสนอความคิดของตนเองได้อย่างน่าสนใจพอสมควร แสดงความคิดสร้างสรรค์และมีจินตนาการได้ในบางตอน
	2	ความคิดที่น่าเสนอไม่น่าสนใจ แสดงออกทางความคิดไม่ชัดเจน ใช้จินตนาการน้อยมาก
	1	ไม่มีความคิดริเริ่มที่น่าสนใจในการเขียน
การนำเสนอ ประเด็นมีความชัดเจน	5	รายละเอียดที่ใช้เชื่อมโยงความคิดเข้าสู่เรื่องมีความชัดเจน และเข้าใจได้ง่าย
	4	รายละเอียดที่ใช้เชื่อมโยงความคิดเข้าสู่เรื่องมีความชัดเจน และเข้าใจได้ง่ายพอสมควร
	3	รายละเอียดที่น่าเสนอมีความสับสนและส่งผลต่อความเข้าใจเนื้อหา
	2	ให้รายละเอียดสนับสนุนประเด็นน้อยและไม่ค่อยมีความสอดคล้องทำให้เข้าใจเนื้อหาได้ยาก
	1	ไม่มีการให้รายละเอียดที่สอดคล้องกับเนื้อหา
โครงสร้างของเรื่อง มีเอกภาพ	5	โครงสร้างของเนื้อเรื่องมีความเป็นเอกภาพ
	4	โครงสร้างโดยรวมมีความเป็นเอกภาพ มีใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าเพียงใจความเดียว
	3	โครงสร้างของเรื่องไม่ค่อยมีความเป็นเอกภาพแต่พอเข้าใจได้
	2	โครงสร้างของเรื่องไม่ค่อยมีความเป็นเอกภาพ ทำให้ผู้อ่านสับสน
	1	โครงสร้างของเรื่องไม่มีความเป็นเอกภาพ ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจวัตถุประสงค์ของการเขียน

ตาราง 1 (ต่อ)

เกณฑ์	คะแนน	คุณภาพ
ให้รายละเอียด สนับสนุนประเด็นได้ อย่างเหมาะสม	5	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องได้อย่างชัดเจน เข้าใจง่าย สามารถจินตนาการตามเนื้อเรื่องได้
	4	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องที่ได้้อย่างชัดเจน สามารถจินตนาการภาพตามเนื้อเรื่องได้พอสมควรแต่ยังคงคลุมเครือในบางส่วน
	3	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องได้ สามารถจินตนาการภาพตามเนื้อเรื่องได้บ้าง แต่ยังคงคลุมเครือในบางส่วน
	2	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องที่ได้ไม่ดี ไม่ชัดเจน ผู้อ่านค่อนข้างสับสนในรายละเอียด
	1	เขียนรายละเอียดสนับสนุนประเด็นในเรื่องที่ไม่ได้ หรือไม่มี รายละเอียดสนับสนุน ไม่ครอบคลุม ไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่เข้าใจเรื่อง
สรุปเรื่องดีและ ชัดเจน	5	สรุปเรื่องได้ดี ชัดเจน เข้าใจง่าย
	4	สรุปเรื่องได้ดี
	3	สรุปเรื่องได้ ยังไม่ชัดเจน เข้าใจยาก
	2	สรุปเรื่องไม่ดี ยังไม่ชัดเจน เข้าใจสับสน
	1	สรุปเรื่องไม่ดี ยังไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่เข้าใจ หรือไม่มีการสรุปเรื่อง
โครงสร้างภาษา ไวยากรณ์	5	สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง การเลือกเขียนคำได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม
	4	สามารถให้ภาษาได้ดี และเลือกเขียนคำได้อย่างเหมาะสม ผิดพลาดเล็กน้อย
	3	สามารถให้ภาษาได้ และเลือกเขียนคำได้อย่างเหมาะสม ผิดพลาดเล็กน้อยปานกลาง
	2	สามารถให้ภาษาได้ถูกต้องเพียงเล็กน้อย สามารถเขียนคำง่ายๆ ในการอธิบาย มีข้อผิดพลาดมาก
	1	ไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง ไม่สามารถเลือกเขียนคำได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีข้อผิดพลาดเป็นส่วนมาก

จะเห็นได้ว่าเกณฑ์การประเมินงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ข้างต้นมีรายละเอียดที่ครอบคลุมทุกด้านที่เกี่ยวกับการเขียนเรื่องเชิงสร้างสรรค์ โดยในแต่ละข้อที่ประเมินสามารถพัฒนาผู้เรียนได้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ผู้เรียนจะสามารถวัดความสามารถด้านการเขียน การใช้ถ้อยคำแล้ว ยังสามารถวัดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ ตลอดจนการใช้ภาษาที่ถูกหลักไวยากรณ์อีกด้วย

3.4.5 ประโยชน์และคุณค่าของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์

ศิวากานท์ ปทุมสูติ (2548:145-149) ได้กล่าวถึง บทสรุปของคุณค่าของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ปรากฏในด้านต่าง ๆ ไว้พอเป็นแนวทางศึกษาและเพื่อเป็นประโยชน์ในการพิจารณาดังต่อไปนี้

3.4.5.1 คุณค่าด้านความประเทืองอารมณ์

คุณค่าของงานเขียนสร้างสรรค์ในด้านความประเทืองอารมณ์นั้นถือได้ว่าเป็นคุณค่าพื้นฐาน ที่ผู้อ่านจะได้รับเบื้องต้นของการอ่านเป็นเสมือนประตูหน้าบ้านที่จะเชื่อเชิญความรู้สึก ทัศนคติใน การอ่านให้ล่วงผ่านเข้ามาในบ้านของสาระต่างๆ ที่ตกแต่งแต่งค่า เพื่อผู้อ่านจะได้เพลิดเพลินกับการค้นหา ตื่นเต้นไปกับความเป็นไปต่างๆ ของเรื่องราว

3.4.5.2 คุณค่าด้านการพัฒนาสติปัญญา

คุณค่าของงานเขียนสร้างสรรค์ในด้านที่จะเสริมสร้างพัฒนาสติปัญญา นับเป็นคุณค่าที่สำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะงานเขียนสร้างสรรค์ที่มีคุณค่าแห่งความประเทืองอารมณ์เป็นสื่อ นำ แล้วมีพลังทางสติปัญญาเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดการขบคิด มองเห็นแง่มุมชีวิตใหม่ๆ องค์ความรู้ใหม่ๆ หรือความจริงที่ลึกกว่าและกว้างไกลกว่าที่เคยมีเคยเป็น

3.4.5.3 คุณค่าด้านความจรรโลงใจและยกระดับจิตสำนึก

คุณค่าของงานเขียนสร้างสรรค์ด้านความจรรโลงใจและยกระดับจิตสำนึก จะต้องคำนึงถึงความละเอียดอ่อน ควรที่จะสนับสนุนและส่งเสริมให้เป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการหล่อหลอมกลม่อมเกลาคจิตใจ จิตวิญญาณ วุฒิภาวะ และสติปัญญาของคนเรา

ส่วนปราโมทย์ ชันติลาภพันธ์ (2530: 17) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์จะช่วยให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับสิ่งที่พบเห็นด้วยภาษาของตนเอง เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น และยังเปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความถนัดทางด้านภาษาได้รับการส่งเสริมอย่างถูกต้อง

นอกจากนั้น ณิชนันท์ ธิจนา (2554: 31) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประโยชน์มากต่อตัวผู้เรียนและครูผู้สอน จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องปลูกฝังให้เด็กได้ฝึกฝนตนเอง จนสามารถสร้างสรรคงานเขียนที่มีคุณภาพได้ตามวัยและศักยภาพของตน การฝึกให้เด็กฝึกแล้วเขียนออกมาจะช่วยให้เด็กได้มีพัฒนาทางการเขียนดีขึ้น และการฝึกเขียนอย่างสม่ำเสมอหลักจากให้นักเรียนได้เรียนรู้หลักเกณฑ์แล้วจะเป็นเครื่องช่วยในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประสบผลสำเร็จยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่าคุณค่าของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้นมีส่วนช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาตนเอง ทั้งทางด้านการเขียน ที่จะสามารถสร้างสรรค์งานเขียนที่มีคุณค่า นอกจากนี้ยังช่วยให้นักเรียน สามารถพัฒนาด้านจินตนาการ และการคิดริเริ่ม ซึ่งการเขียนเชิงสร้างสรรค์นี้ยังเป็นเครื่องมือสำคัญ สำหรับการหล่อหลอมกลมกล่อมเกลารสชาติใจ จิตวิญญาณ วุฒิภาวะ และสติปัญญาอีกด้วย

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

4.1 ความเป็นมาของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนิวิช (2540: 121-122) ได้กล่าวถึงการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (Concentrated Language Encounters) หรือเรียกชื่อย่อๆ ว่า “CLE” ซึ่งประมวลผลสรุปได้ตั้งนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นรูปแบบการสอนที่ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดของเคอร์ทนี แคชเดน (Courtney Cazden) แห่งมหาวิทยาลัยฮาเวิร์ด ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยไบอัน เกรย์ (Brian Gray) เป็นผู้ริเริ่มทดลองในโครงการเทรเกอร์ พาร์ค (Trager Park Project) ณ โรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ในเมืองแอริส สปริงส์ (Alice Spring) รัฐนอร์ทเทิร์นเทริทอรี (The North Territory) ประเทศออสเตรเลีย เมื่อต้นปี 1980 และได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในการพัฒนาโครงการสอนภาษาของโรงเรียนเทรเกอร์ พาร์ค ในช่วง 5 ปีแรก (1980-1985) ผู้นำในการพัฒนาโครงการคือไบอัน เกรย์และจูเลีย ไพร์ซ (Brian Gray; & Julia Price) และครูผู้สอนภาษาอังกฤษคนอื่นๆ ในโรงเรียน รวมทั้งผู้เชี่ยวชาญที่เข้าร่วมพัฒนาโครงการได้แก่ ริชาร์ด วอล์คเกอร์ (Richard Walker) และเนียดอร์ (Nea Dore) ผลการทดลองพบว่า ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี นักเรียนเกือบ 100% ประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนสนุกสนานและชอบอ่านชอบเขียนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ในช่วงปี ค.ศ. 1985 แนวทฤษฎีการสอนดังกล่าวได้ใช้กันทั่วไปในโรงเรียนชาวพื้นเมืองในรัฐนอร์ทเทิร์น เทริทอรี ประเทศออสเตรเลีย โครงการดังกล่าวจึงได้รับความสนใจจากนักศึกษาทั้งหลายทั่วประเทศออสเตรเลีย และเผยแพร่ไปยังนานาประเทศทั้งในเอเชียและยุโรป

สำหรับในประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. 2527 เสาวลักษณ์ รัตนิวิช ได้ตั้งชื่อเป็นภาษาไทย โดยพิจารณาจากความหมายของชื่อการสอนดังกล่าวว่า “การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา” และได้ทำการทดลองการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาครั้งแรก ในวิชาภาษาอังกฤษกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-5 ที่โรงเรียนประถมนครวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2527 โดยริชาร์ด วอล์คเกอร์ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยและการเรียนรู้ทางการอ่าน เบรนต์ บาร์ทเลทท์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการอ่าน แห่งมหาวิทยาลัยบัณฑิตศึกษาบริสเบน (Brisbane College of Advanced Education) ประเทศออสเตรเลีย และเสาวลักษณ์ รัตนิวิช ได้ร่วมมือกัน จัดตั้งศูนย์การอ่าน ณ โรงเรียนประถมนครวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยได้รับการสนับสนุนจาก ศ.ดร.อารี สัณห์วิ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมนครวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ผลการทดลองประสบความสำเร็จ นักเรียนสามารถอ่าน เขียน และพัฒนาการฟังและการพูดได้ดี สามารถจำคำศัพท์ คำพูด

และบทสนทนาจากหนังสือได้ในระยะเวลาเพียง 20 คาบ (คาบละ 50 นาที) ต่อมาในปี พ.ศ. 2528 ได้เริ่มประชุมปฏิบัติการหนังสือภาษาไทย สำหรับใช้สอนด้วยวิธีการแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษากับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ณ โรงเรียนประถมสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แล้วนำมาทดลองสอนวิชาภาษาไทยในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2528 ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถอ่าน เขียน ฟัง พูด เรื่องที่อ่านได้เร็วเป็นที่น่าพอใจ นักเรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานในการเรียนทุกขั้นตอน (เสาวลักษณ์ รัตนะวิรัช. 2540: 121-122)

จากผลการทดลองทั้งวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาภาษาไทยดังกล่าว ริชาร์ด วอล์คเกอร์ จึงเสนอโครงการพัฒนาการอ่านในประเทศไทยไปยังโรตารีสากล และได้รับอนุมัติให้ดำเนินการเป็นโครงการนำร่องกับนักเรียนไทยที่มีปัญหาทางภาษา ณ จังหวัดสุรินทร์ เมื่อปีการศึกษา 2530 ผลของการทดลองโครงการโรงเรียนนำร่อง นักเรียนโรงเรียนในกลุ่มทดลอง สามารถอ่าน เขียน ฟัง และพูดภาษาไทยได้ผลสัมฤทธิ์ และมีความสนใจในการอ่าน รวมทั้งสามารถทำคะแนนวิชาอื่นๆ ได้สูงกว่านักเรียนโรงเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญด้วย เช่น คณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย และกลุ่มงานพื้นฐานอาชีพ (เสาวลักษณ์ รัตนะวิรัช. 2540: 121-122)

ในเดือนมกราคม พ.ศ. 2531 หลังจากที่ได้ประเมินผลโครงการนำร่องการอ่านที่ จังหวัดสุรินทร์ มูลนิธิโรตารีสากลได้อนุมัติเงินทุนสนับสนุนโครงการวิจัยและพัฒนาการอ่านตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531-2535 แก่ประเทศไทย ศูนย์วิจัยและพัฒนาการอ่าน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จึงเริ่มดำเนินโครงการพัฒนาการอ่านตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2531 เป็นต้นมา เริ่มดำเนินการอบรมบุคลากรหลักอันได้แก่ ผู้บริหาร การศึกษา สำนักงานการประถมศึกษา ศึกษาพิเศษระดับจังหวัดและอำเภอ ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนวิชาภาษาไทยในโรงเรียนต้นแบบจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ และชัยภูมิ จำนวน 100 ห้องเรียน และดำเนินการนิเทศติดตามผลการสอนในลักษณะงานวิจัยและพัฒนาตั้งแต่ปีการศึกษา พ.ศ. 2531

เนื่องจากสัมฤทธิ์ผลการดำเนินงานเริ่มเป็นที่ประจักษ์ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา จึงได้รับความสนใจจากองค์กรต่างๆ จึงได้มีการขยายงานของโครงการต่อเนื่องออกไปอีก ได้แก่ โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (สงขลา ยะลา นราธิวาส ปัตตานีและสตูล) ซึ่งมีระยะเวลาในการดำเนินการระหว่าง พ.ศ. 2532-2537) โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต (โครงการน้ำพระทัยจากในหลวง เริ่มดำเนินการตั้งแต่ พ.ศ. 2533 เป็นต้นไป) โครงการพัฒนาการสอนภาษาไทย และภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดชัยภูมิ ซึ่งเริ่มดำเนินการมา ตั้งแต่ พ.ศ. 2532 โครงการอบรมผู้ดูแลเด็กก่อนวัยเรียนด้วยวิธีการมุ่งประสบการณ์ภาษาในเขตชุมชนแออัดย่านนาวา ซึ่งมีระยะเวลาดำเนินการระหว่าง พ.ศ. 2533-2536 และโครงการพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไทยภาคเหนือ เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2533 เช่น ที่จังหวัดอุตรดิตถ์ และเชียงใหม่ เป็นต้น

4.2 ความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534: 18) ได้กล่าวถึงความหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาไว้ดังนี้ การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการให้ปัจจัยป้อนและกระบวนการเรียนรู้ด้วยกลวิธีต่างๆ ที่จะทำให้ผู้เรียนที่เข้าร่วม และได้ประสบการณ์ตรงในการใช้ภาษาทั้งสี่ทักษะคือการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างต่อเนื่อง เป็นการบูรณาการด้วยตนเองจากการพัฒนาความเข้าใจความหมายโดยรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยยึดสื่อการเรียน และการจัดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นอย่างมีเป้าหมายในการนำแบบภาษาไปใช้สื่อสารได้ในชีวิตประจำวันเป็นหลัก และให้สอดคล้องกับการพัฒนาคุณภาพชีวิตในแต่ละชุมชนของผู้เรียน ลำดับของกระบวนการเรียนการสอนจะจัดตามหลักการพัฒนาภาษาของผู้เรียนในการรับรู้ และเรียนรู้ตามธรรมชาติ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระดับความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และสติปัญญาของผู้เรียน กลวิธีในการสอนจะยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistics) ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) และจิตวิทยาในการเรียนรู้ (Learning Psychology) เพื่อช่วยให้ผู้เรียนพัฒนากระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้กระบวนการทางความคิดและมีเจตคติทางบวกในการเรียนรู้ ซึ่งจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการ คือ ความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษาโดยการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างอิสระ และถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

4.3 จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 145) ได้กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 นั้นจัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนที่มีประสบการณ์และมีความสามารถในการอ่าน เขียน ฟัง และพูดในบริบทต่างๆ ที่มีอรรถลักษณะหลากหลายมาพอสมควรแล้ว ได้มีโอกาสเพิ่มพูนความชำนาญและสมรรถภาพในการอ่าน การเขียน การฟัง การพูดเชิงวิเคราะห์และเชิงวิจารณ์ในบริบทภาษาที่เกี่ยวกับมวลประสบการณ์ในวิชาต่างๆ มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้กระบวนการเรียนรู้ในการปฏิบัติการใช้ภาษาที่สำคัญ 2 ประการ คือ

4.3.1 ให้ผู้เรียนรู้จักพินิจพิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผลในการหาข้อมูลจากการสื่อสารทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน จากบทความ หรือเรื่องราวต่างๆ ที่ได้ฟัง หรือได้อ่านในชีวิตประจำวัน

4.3.2 ให้ผู้เรียนสามารถรายงานข้อมูลต่างๆ ที่ได้ฟังหรือได้อ่านเป็นภาษาเขียน หรือภาษาพูดสื่อความให้เป็นที่น่าสนใจได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

4.4 แนวทฤษฎีการสอนเกี่ยวข้องกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 32-68) ได้กล่าวไว้ว่า แนวทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาที่สำคัญคือแนวคิดและหลักการที่มุ่งเน้นกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นกลไกที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาในบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมที่หลากหลายได้ โดยสามารถสื่อความได้ ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ตามจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกัน แนว

ทฤษฎีต่างๆ ที่เป็นแนวคิด และหลักการสำคัญสำหรับการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีอยู่หลายประการด้วยกันดังจะแยกกล่าวในรายละเอียดของแต่ละแนวทฤษฎีดังต่อไปนี้

4.4.1 แนวทฤษฎีธรรมชาติ (The Natural Approach)

ทฤษฎีการสอนแบบธรรมชาติ เน้นการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายเป็นที่เข้าใจแก่ผู้เรียน (Comprehensible Input) โดยใช้กระบวนการสอน (Process) ที่เหมาะสมแก่การเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียน (Language Acquisition) เป็นหลัก ผลของการเรียนรู้ (Output) จะประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังไว้ ถ้าผู้สอนเข้าใจกระบวนการการให้ปัจจัยป้อนเข้าอย่างถูกต้องเหมาะสมกับผู้เรียน การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้เรียนนั้น จำเป็นต้องอาศัยกระบวนการการสอนความคิดรวบยอดทางภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาโดยธรรมชาติของมนุษย์ ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาสมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวา ผู้สอนต้องให้โอกาสผู้เรียนได้มีการฝึกซ้ำๆ ย้ำทวนพฤติกรรมที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ทางสมองต่อไปให้บ่อยครั้งมากขึ้น เช่น อ่านซ้ำ คิดและสังเกตความคล้ายคลึง และความแตกต่างจากคำที่อ่าน และเขียน จนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องหรือที่ผิดพลาดให้ถูกต้องได้ด้วยตนเอง การรับรู้และการเรียนรู้ก็จะมีประสิทธิภาพมากขึ้นกระบวนการสอนดังกล่าวจะเกิดขึ้นอย่างครบวงจร และต่อเนื่องกัน (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชช์. 2536: 20)

4.4.2 แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร (The Communication Teaching Approach)

แนวทฤษฎีการสอนแบบสื่อสาร เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นหลัก โดยอาศัยหลักการของภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistics) เน้นบริบท (context) ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมตามเกณฑ์ของสังคมและวัฒนธรรม เป็นแนวการสอนที่เน้นความหมายมากกว่ารูปแบบหรือโครงสร้างของภาษา รูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาเป็นเพียงเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อหน้าที่ของภาษาได้ตามต้องการ จุดมุ่งหมายของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่สำคัญ คือ สร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ผู้สอนจะต้องจัดให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะได้ครบวงจรด้วยการให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย หรือความคิดรวบยอดในบริบทก่อน โดยให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมที่มีอยู่ เดาเนื้อหาจากบทอ่าน จึงให้ถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาพูด ซึ่งเป็นทักษะการฟัง-พูด ต่อจากนั้น จึงพยายามให้ผู้เรียนถ่ายทอดออกมาทางสีหน้า ท่าทาง จากการสื่อความหมายตามความคิดของตนและเป็นไปตามธรรมชาติ การสอนควรสอนทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนให้สัมพันธ์กับชีวิตจริง การพัฒนาทักษะการสื่อสารนั้น ผู้สอนต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เกิดจากความคิดของผู้เรียนเอง ครูควรป้อนความหมายของบริบทภาษานั้นๆ ให้เป็นที่เข้าใจก่อนจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาออกมา ซึ่งเป็นการใช้ภาษากาย (ท่าทาง) (เสาวลักษณ์ รัตนะวิชช์. 2536: 20)

4.4.3 แนวทฤษฎีการสอนอ่าน (Teaching Reading Approach)

แนวทฤษฎีการสอนอ่าน ยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) ซึ่งมีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนอ่าน ทั้งภาษาศาสตร์และจิตวิทยาอยู่อย่างบูรณาการ โดเน้นกระบวนการอ่านของมนุษย์โดยธรรมชาติเป็นสำคัญ วิธีการสอนและเทคนิคที่จะใช้ในการสอนอ่าน จำเป็นต้องพิจารณาถึงการเรียนรู้การอ่านที่ถูกต้อง และเป็นไป

โดยธรรมชาติ ไม่มองการอ่านเป็นแค่การแสวงหาความหมายเพื่อความเข้าใจสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพียงอย่างเดียวแต่คำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาในการรับรู้การอ่าน การถ่ายโยงความคิด รวบรวม รวมทั้งองค์ประกอบอื่นๆ ที่จะช่วยในการอ่านสมบูรณ์ด้วย เช่น ความสนใจ เจตคติ ประสบการณ์เดิม และการระลึกสิ่งที่อ่านได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536:23)

4.4.4 แนวทฤษฎีอรรถฐาน (Genre-based Approach)

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2556: 50-62) กล่าวว่า หลักการสำคัญของทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบคือการเน้นลักษณะของโครงสร้างการดำเนินเนื้อความ (schematic structure) รวมทั้งลักษณะของภาษา (linguistic features) ที่ใช้ในชนิดของเนื้อความ หรืออรรถลักษณะ (genre) ประเภทต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายของการสื่อสารที่แตกต่างกัน ซึ่งกลุ่มนักทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบได้ศึกษาและวิจัย โดยการวิเคราะห์เนื้อความในอรรถลักษณะต่างๆ ที่แตกต่างกันและพบว่าภาษามีระบบ มีแบบแผนในการลำดับความคิดตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ การใช้ภาษาในแต่ละบริบทจำเป็นต้องมีลักษณะที่เหมาะสมกับกาลเทศะที่ใช้ รวมทั้งสถานการณ์และวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง ในแต่ละอรรถลักษณะจึงมีรูปแบบของการลำดับความคิดตามจุดประสงค์ รวมทั้งลักษณะของการใช้ภาษาที่จำเป็นในการสื่อความหมาย ทำให้การสื่อความเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้ใช้ภาษาทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย การศึกษาอรรถลักษณะของภาษาในบริบทต่างๆ จึงช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวิธีการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียน รวมทั้งภาษากายในวัตถุประสงค์ต่างๆ ของการสื่อความได้ง่ายและชัดเจนขึ้น ทำให้การใช้ภาษาสละสลวยและสื่อความได้เป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน และน่าสนใจทั้งผู้ส่งสาร และผู้รับสาร

หลักการสำคัญของแนวทฤษฎีอรรถฐานจะอิงหลักการสำคัญตามแนวทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ ต่อไปนี้

4.4.4.1 ภาษาและความหมาย (language and meaning)

ระบบของภาษาศาสตร์เป็นระบบของการสร้างความหมาย การเรียนรู้ภาษาคือการเรียนรู้ระบบของความหมายต่างๆ ซึ่งเด็กจะเริ่มเรียนรู้ภาษาแรกของตนในช่วง 6-18 เดือน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2556: 51 อ้างอิงจาก Holliday, 1986)

ภาษามีบทบาท โดยธรรมชาติแล้วภาษาจะหมายถึงวิถีทางสร้างสรรค์ระหว่างกัน (intersubjectivity) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2556: 51 อ้างอิงจาก Berger and Luckmann, 1966) เป็นวิถีทางที่เราจะสร้างภาษาจากประสบการณ์ของเราเองให้ผู้อื่นรับรู้ประสบการณ์นั้นๆ อย่างน้อยที่สุด ภาษาจะเกี่ยวข้องกับการตีความจากประสบการณ์ให้สื่อความเป็นที่เข้าใจได้ (experiential metafunction) และมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (interpersonal metafunction) นอกจากนี้แล้ว ภาษายังต้องเกี่ยวข้องกับเนื้อความ หรือบริบทด้วย (textual metafunction) (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2550: 51 อ้างอิงจาก Painter, 1989)

การเรียนรู้ภาษาจะต้องควบคู่ไปกับการเรียนรู้วัฒนธรรม เนื่องจากวัฒนธรรมแสดงให้เห็นถึงแนวการดำเนินชีวิตหรือความเป็นอยู่ของคนในชุมชนหรือสังคม สิ่งแวดล้อมและ

สถานการณ์ต่างๆ รอบด้าน จะมีอิทธิพลในการสื่อความหมายของคนในสังคมนั้นๆ เมื่อต้องการสื่อสารข้อมูลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นดิน ฟ้า อากาศ ลักษณะภูมิประเทศอาหารการกิน ขนบธรรมเนียม ประเพณี ค่านิยม ฯลฯ ภาษาและวัฒนธรรมจึงต้องเรียนควบคู่กันไปเสมอ เพื่อความเข้าใจ ความหมายที่แท้จริงของการสื่อสารในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมและเกี่ยวข้อง ยกตัวอย่างเช่นในภาษาไทย มีการใช้คำทักทายว่า “สวัสดี” ที่ใช้ได้ตลอดวัน แต่ในภาษาอังกฤษ จะมีเวลาบ่งชี้หรือกำกับอยู่ด้วย และใช้ตามแต่ละเวลาที่แตกต่างกัน เช่น good morning, good afternoon, good evening, good night ทั้งนี้เป็นเพราะอิทธิพลของสภาพภูมิอากาศในชีวิตประจำวันของคนในสังคมที่แตกต่างกัน จึงส่งผลมายังการกำหนดการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วย เป็นต้น เนื้อหาที่สื่อสารทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนและภาษากาย จึงเป็นหน่วยของความหมายซึ่งประกอบไปด้วย ไวยากรณ์ คำ หรือตัวสะกด แมว่ารูปแบบของภาษาที่ใช้ในแต่ละชุมชนหรือสังคมจะแตกต่างกัน แต่เป้าหมายของการสื่อสารที่ใช้ในภาษานั้นๆ จะเหมือนกันนั่นคือการเข้าใจเนื้อความที่ต้องการสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นสื่อ ความหมายของภาษาจึงเป็นหัวใจในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลต่างๆ ในสังคม (เสาวลักษณ์ รัตนะวัชช์, 2556: 52)

4.4.4.2 ภาษาและบริบทภาษา (language and content)

ความเข้าใจภาษาเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจบริบทภาษา ซึ่งจะช่วยให้เนื้อความแจ่มแจ้งขึ้น ความหมายของภาษาจึงจะชัดเจนในการติดต่อสื่อสาร เนื้อความของภาษามีความสำคัญ 2 ประการ (เสาวลักษณ์ รัตนะวัชช์, 2556: 52) คือ

4.4.4.2.1 เป็นผล (output หรือ product) ของการสื่อความ เนื้อความทำให้สาระของการสื่อสารเป็นที่เข้าใจได้ สามารถบันทึกหรือนำมาศึกษาได้

4.4.4.2.2 เป็นกระบวนการ (process) ของการใช้ภาษา เนื้อความแต่ละชนิดจะมีการสื่อความด้วยภาษาที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะการเลือกใช้คำและไวยากรณ์ให้เหมาะสมกับกาลเทศะที่ใช้

โดยสรุปแล้ว การใช้ภาษาจะเปลี่ยนแปลงไปได้โดยอิทธิพลขององค์ประกอบของบริบทภาษา 3 ประการดังนี้

1. เรื่องราว (field) หมายถึงเนื้อหาหรือสาระของสิ่งที่เรากำลังสื่อสารกันอยู่ ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย

2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (tenor) ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษารวมทั้งสถานะของผู้ใช้ภาษาจะทำให้การใช้ภาษาในบริบทต่างๆ แตกต่างกันได้ แม้ว่าจะสื่อสารในเรื่องราวเดียวกันก็ตาม เช่น เมื่อเรากำลังพูดถึงการแข่งขันฟุตบอล การแข่งขันฟุตบอลเป็นเรื่องราวที่เรา กำลังสื่อสาร แต่หากผู้พูดหรือผู้ใช้ภาษากำลังพูดคุยกับเพื่อนสนิท การใช้ภาษาก็จะเป็นไปในลักษณะที่เป็นกันเองไม่เป็นทางการ แต่หากพูดคุยกับบุคคลอื่นที่ไม่สนิทสนมการใช้ภาษาก็จะเปลี่ยนไป โดยจะมีลักษณะเป็นทางการมากขึ้น เช่น การใช้สรรพนามในภาษาไทยมีคำต่างๆ มากมายสำหรับใช้ในสถานะของบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ หนู ฉัน ผม, ดิฉัน เธอ ข้าพเจ้า ข้าพระพุทธเจ้า ฯลฯ

3. วิธีในการสื่อความหมาย (mode) การสื่อความหมาย อาจใช้ได้ทั้งภาษาพูด ภาษาเขียน หรือภาษากาย ลักษณะของการใช้ภาษาจะแตกต่างกัน

4.4.4.3 ภาษาและทำเนียบภาษา (language and register)

บริบทภาษามีอิทธิพลทำให้เนื้อความของสารที่สื่อสารกันเป็นที่เข้าใจและมีความหมายชัดเจนมากขึ้น องค์ประกอบของบริบทภาษามีอิทธิพลทำให้ลักษณะการใช้ภาษาต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อบริบทภาษาในสถานการณ์หรือวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องแตกต่างกัน ทำเนียบภาษา (register) หรือคำศัพท์เฉพาะที่ใช้ในแต่ละสถานะก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย เช่นการใช้ราชาศัพท์ในภาษาไทย เมื่อสนทนากับพระภิกษุ ก็ต้องใช้คำที่ขมราวาสควรใช้กับพระภิกษุ ซึ่งต้องพิจารณาลำดับของสมณศักดิ์ด้วย หรือเมื่อใช้ภาษาที่เกี่ยวกับพระมหากษัตริย์หรือพระบรมวงศานุวงศ์ ก็ต้องใช้ราชาศัพท์ตามลำดับฐานันดร คำศัพท์ที่เลือกใช้สำหรับแต่ละบุคคลที่มีสถานะแตกต่างกัน เมื่อความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษาในบริบทหนึ่งๆ ต่างกัน ก็ย่อมต่างกันไปด้วย ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับสถานการณ์และวัฒนธรรมของบริบทภาษานั้นๆ ด้วย องค์ประกอบของบริบทภาษาอันได้แก่ เรื่องราว ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา และวิธีในการสื่อความหมายก็คือองค์ประกอบของทำเนียบภาษานั้นเอง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2556: 54)

4.4.4.4 การเรียนรู้ภาษาในบริบท (language learning in context)

การเรียนรู้การใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ควรเริ่มจากการรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทในสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งการเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของภาษาในบริบทต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง

เด็ก ๆ สามารถเรียนความหมายของภาษาได้ เนื่องจากลักษณะของภาษาศาสตร์เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับลักษณะสิ่งแวดล้อมรอบตัวเขา จากข้อเท็จจริงที่ว่า ภาษาเกิดขึ้นในบริบทของสถานการณ์ เด็ก ๆ จึงสามารถเรียนรู้ได้จากสิ่งที่เขาได้ยิน ได้ฟังและเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัว ความสัมพันธ์ของการใช้ภาษา จึงขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม หรือเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2556: 51 อ้างอิงจาก Holliday, 1986)

ลักษณะหรือชนิดของบริบทภาษาในเนื้อความต่าง ๆ จะช่วยให้การเรียนรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องได้จากการเลียนแบบ การฝึกหัดภายใต้การช่วยเหลือแนะนำครูผู้สอน และจากการหาประสบการณ์ ฟัง พูด อ่าน และเขียนด้วยตนเอง จากตัวอย่างรูปแบบภาษาที่เคยเรียน ลักษณะหรือชนิดของภาษา หรืออรรถลักษณะนั้น นักภาษาศาสตร์การศึกษา ใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า “genre” ซึ่งหมายถึงชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรมที่มีจุดมุ่งหมายแน่นอนในการสื่อสารภาษาให้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งนักวางหลักสูตร ผู้สอน และผู้เรียน จำเป็นต้องยึดเป็นหลักในการเรียนการสอนภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้ เป็นรูปแบบของกิจกรรมในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นของตนเองได้อย่างอิสระ

4.4.4.5 อรรถลักษณะของภาษา (genre)

อรรถลักษณะของภาษาหรืออรรถลักษณะของภาษามีเป้าหมายในตัวเองที่ชัดเจนที่จะสื่อความให้ผู้ฟังเมื่อเป็นภาษาพูด และผู้อ่านเมื่อเป็นภาษาเขียน ให้สามารถเข้าใจเนื้อความที่ได้ฟังหรือได้อ่านอย่างชัดเจนแน่นอนว่า ผู้พูด หรือผู้เขียนมีเจตนาอย่างไรในการสื่อความ เช่น ความรู้สึกส่วนตัว หรือมีความเห็นเป็นกลางโดยทั่วไป เป็นต้น

การเข้าใจอรรถลักษณะหรือชนิดของเนื้อความต่างๆ จะทำให้การฟังหรือการอ่านชัดเจนขึ้น การจับใจความของเรื่อง การการรายละเอียดของเรื่องราวทั้งการแสดงความคิดเห็นต่างๆ เกี่ยวกับเนื้อความที่จะอ่าน จะทำได้ง่ายขึ้นเพราะคนฟังหรือคนอ่านทราบจุดมุ่งหมายในการสื่อสารที่แน่นอนและชัดเจน รวมทั้งสามารถลำดับความคิดตามเนื้อความได้ง่าย เนื่องจากในแต่ละอรรถลักษณะจะมีลำดับของโครงสร้างการดำเนินเนื้อความอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ตั้งแต่เริ่มเนื้อความจนกระทั่งจบบริบทหนึ่งๆ ลำดับของการดำเนินเนื้อความในแต่ละอรรถลักษณะ จะมีการลำดับเนื้อความแตกต่างกันไป การใช้ภาษาในแต่ละอรรถลักษณะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ทำเนียบภาษา” จะเปลี่ยนแปลงไปตามอรรถลักษณะในแต่ละเนื้อความของบริบทหนึ่งๆ ด้วย เช่น การเขียนเรื่องที่มีอรรถลักษณะเป็นการรายงานเพื่อให้ข้อมูล ภาษาที่ใช้จะเป็นภาษากลางๆ ไม่ใช่คำสรรพนามเจาะจง เช่น ไม่ใช่คำสรรพนามบุรุษที่ 1 แต่จะใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 3 แทนเป็นต้น ระเบียบไวยากรณ์ต่างๆ ที่จะต้องสัมพันธ์กันในการวางประโยคสัญลักษณ์ของเนื้อความที่พูดหรือเขียน เช่นการใช้คำสันธาน การใช้คำบุรพบท และการใช้คำวิเศษณ์ (เสาวลักษณ์ รัตนะวัชช์, 2556: 51 อ้างอิงจาก Christie, 2005)

อรรถลักษณะจะเน้นความสำคัญของการดำเนินเนื้อความหรือโครงการดำเนินเรื่อง (schematic structure) และลักษณะของภาษา (linguistic feature) แตกต่างกันไป อรรถลักษณะที่ใช้กันทั่วไปในการสื่อความมีดังนี้

1. เล่าจากประสบการณ์ (recount)
2. รายงาน เรื่อง(report)
3. การอธิบาย (explanation)
4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (exposition)
5. วิธีการ (procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (narrative)
7. การอภิปราย (discussion)
8. การสังเกต

อรรถลักษณะดังกล่าวโดยทั่วไปจะมีรายละเอียดของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ เพื่อการสื่อความหมายของภาษา และลักษณะของภาษา ดังนี้

1. **เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (recount)** เป็นเรื่องเกี่ยวกับการเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา หรือจากประสบการณ์ของผู้เขียน

- 1.1 จุดมุ่งหมายของการสื่อความ คือการลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ ซึ่งอาจเป็นของตนหรือของผู้อื่น
- 1.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ
 - 1.2.1 เริ่มด้วยบทนำ
 - 1.2.2 มีลำดับของเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง
 - 1.2.3 มีบทสรุป
- 1.3 ลักษณะของภาษา
 - 1.3.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
 - 1.3.2 อ้างถึงบุคคลอย่างเฉพาะเจาะจง
 - 1.3.3 เป็นเรื่องเล่า ซึ่งจะเป็นเรื่องในอดีต
 - 1.3.4 มีคำเชื่อม เพื่อบอกลำดับการเกิดของเหตุการณ์ก่อนหลัง และให้ความสัมพันธ์ต่อเนื่องกัน เช่น แล้ว ดังนั้น จากนั้น ต่อจากนั้น ก่อนหน้าที่ หลังจาก ฯลฯ
 - 1.3.5 ตอนท้ายของเรื่องอาจจะบอกค่านิยมหรือความเห็นส่วนตัว
2. รายงาน (report) เป็นเรื่องเพื่อให้ความรู้หรือข้อมูลแก่ผู้อ่าน
 - 2.1 จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือการให้ข้อมูล
 - 2.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ
 - 2.2.1 จะมีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป ซึ่งอาจจะให้คำจำกัดความหรือนิยามทั่วไปของเรื่อง
 - 2.2.2 บอกรายละเอียดของเรื่องนั้นๆ เช่น ประเภท ลักษณะท่าที หรือลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ ฯลฯ
 - 2.2.3 อาจมีบทสรุปโดยรวมในตอนท้าย
 - 2.3 ลักษณะของภาษา
 - 2.3.1 ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง
 - 2.3.2 มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ การแสดงความเป็นเจ้าของ เช่น เป็น อยู่ คือ ฯลฯ
 - 2.3.3 อาจมีหัวข้อกล่าวนำเป็นเรื่องๆ
 - 2.3.4 มักเป็นประโยคบอกเล่า
3. การอธิบาย (explanation) เป็นเรื่องเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่างๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น
 - 3.1 จุดประสงค์ในการสื่อความ คือ การให้ข้อมูลที่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุและผลว่า ทำไมและอย่างไรจึงเกิดเหตุการณ์นั้นๆ

3.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

3.2.1 บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้นๆ

3.2.2 มีบทสรุปจากหลักการ

3.3 ลักษณะของภาษา

3.3.1 เป็นประโยคบอกเล่า

3.3.2 ใช้ภาษากลางไม่เฉพาะเจาะจง

3.3.3 มีคำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน

3.3.4 ใช้คำวิเศษณ์ เพื่อการขยายความของการกระทำให้ชัดเจนขึ้น

4. เรื่องเกี่ยวกับความคิดเห็น (exposition) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงความคิดเห็น

ความเห็นส่วนตัวหรือความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจจะเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

4.1 จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การแสดงความคิดเห็น

4.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

4.2.1 เสนอประเด็นหรือหลักการเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน หรือแสดงความคิดเห็น เช่น แสดงประโยชน์ หรือ ความสำคัญ

4.2.2 มีข้อความหรือประโยคสนับสนุนเหตุและผลที่เสนอในแต่ละความคิด

4.2.3 มีบทสรุปย่อประเด็นหรือหลักการในการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจ และน่าเชื่อถือ

4.3 ลักษณะของภาษา

4.3.1 มีข้อความหรือเนื้อความเกี่ยวกับความคิดเห็นของตนเอง

4.3.2 มีประโยคสนับสนุนหรือมีการขยายความในแต่ละความคิด

4.3.3 ใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึง

4.3.4 มีคำแสดงเจตคติ

5. วิธีการ (procedure) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแนะนำวิธีปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึง

วิธีการกระบวนการ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ชัดเจน

5.1 จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การแสดงวิธีการในการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

5.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

5.2.1 นำเสนอวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

5.2.2 ใ้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้

5.2.3 เสนอขั้นตอนในการปฏิบัติตามลำดับอย่างเป็นรูปธรรม

5.3 ลักษณะภาษา

5.3.1 เป็นประโยคคำสั่ง

5.3.2 ใช้คำกริยาที่บ่งบอกการปฏิบัติ

5.3.3 ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจง ไม่อ้างอิงตัวบุคคล

5.3.4 ใช้คำนามอย่างหลากหลาย

6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (narrative) เป็นเรื่องเล่าจาก

จินตนาการ ส่วนมากจะเป็นนิทาน หรือนิยาย

6.1 จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือการถ่ายทอดจินตนาการเป็นเรื่องราว ซึ่งอาจเป็นเรื่องที่คิดสร้างสรรค์ขึ้นเอง หรืออิงข้อมูลจากเรื่องจริง

6.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

6.2.1 มีการนำเรื่อง กล่าวความเป็นไปของเรื่องบ่งบอกตัวบุคคล สถานที่ หรือเวลา

6.2.2 ลำดับของเหตุการณ์ในเรื่อง

6.2.3 แสดงปมปัญหาของเรื่อง

6.2.4 แสดงการคลี่คลายของเรื่อง หรือการแก้ปมปัญหา

6.2.5 อาจให้คติพจน์ หรือข้อเตือนใจท้ายเรื่อง

6.3 ลักษณะของภาษา

6.3.1 เป็นเรื่องเล่าในอดีต หรือเป็นเรื่องที่ผ่านมา

6.3.2 ใช้คำบุพบทบ่งบอกเวลา สถานที่

6.3.3 ใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในการกล่าวถึงหรืออ้างอิงบุคคลหรือสิ่งของ

อื่นๆ

6.3.4 อาจมีการซ้ำ ย้ำเรื่อง

6.3.5 ใช้คำสันธานเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเรื่องและบ่งบอกความเป็น

เหตุเป็นผล ความคล้ายตามและความขัดแย้ง ฯลฯ

7. การอภิปราย (discussion) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงเหตุผลและความคิดเห็น โดยมีแนวความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลหลายทางเพื่อสรุปข้อยุติหรือมติเป็นแนวสำคัญ

7.1 จุดมุ่งหมายในการสื่อความ คือ การแสดงความคิดเห็น โดยมีแนวความคิดที่เป็นเหตุเป็นผลหลายทางเพื่อสรุปข้อยุติหรือมติเป็นแนวคิดสำคัญ

7.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

7.2.1 เริ่มบทนำด้วยการใช้หลักการหรือประเด็นความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน

7.2.2 กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุนโดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล

7.2.3 ตอนท้าย กล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่า ควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการ หรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวในบทนำ

7.3 ลักษณะภาษา

7.3.1 มีข้อความแสดงความคิดเห็นที่เกี่ยวข้องกับตนเองและผู้อื่น

7.3.2 ใช้ประโยคบอกเล่า

7.3.3 มีข้อความสนับสนุน หรืออ้างอิง หรือให้เหตุผล

7.3.4 ใช้คำเชื่อม เช่น คำสันธาน คำบุพบท คำวิเศษณ์ เพื่อแสดงความขัดแย้ง คล้อยตามหรือเป็นเหตุผลแก่กัน

8. การสังเกต (Observation) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้รายละเอียดของการเปลี่ยนแปลงหรือปรากฏการณ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์หนึ่งๆ

8.1 จุดประสงค์ในการสื่อความ คือการให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงหรือปรากฏการณ์ของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์หนึ่งๆ

8.2 ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

8.2.1 มีบทนำเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกต บอกเวลาหรือสถานที่

8.2.2 มีลำดับของการบอกรายละเอียด

8.2.3 ให้ความคิดเกี่ยวกับการสังเกต

8.3 ลักษณะภาษา

8.3.1 มีคำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาหรือสถานที่ และลำดับของการบอกรายละเอียด

8.3.2 ใช้คำคุณศัพท์บอกลักษณะของคำนามต่างๆ

8.3.3 ใช้ภาษาเป็นกลางๆ ไม่เฉพาะเจาะจงในการอ้างอิง

4.5 ระดับวัยและความสามารถที่เหมาะสมในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

เสาวลักษณ์ รัตนวิรัช (2550: 145) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนในรูปแบบนี้ หากเป็นการสอนภาษาต่างประเทศ รูปแบบนี้จะเหมาะกับนักเรียนในระดับมัธยมปลายหรือระดับอุดมศึกษา เนื่องจากผู้เรียนในระดับนี้ต้องเผชิญกับความหลากหลายของสื่อหลายประเภทที่ทำทนายในชีวิตประจำวัน โดยให้ค้นคว้าหาความรู้เพื่อนำมาปฏิบัติ และเพื่อความบันเทิงด้วยตนเอง การจัดรูปแบบการสอนนี้ จึงต้องจัดให้ขั้นตอนในการสอนเอื้ออำนวยต่อการใช้กระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญ 2 ประการดังกล่าวมาแล้วประกอบกับการจัดสื่อการเรียนที่หลากหลายตามอรรถลักษณะของภาษา ให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการสื่อความหมายเป็นภาษาพูดและภาษาเขียนด้วยตนเองมากที่สุด เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน เช่น การประกอบอาชีพและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ทั้งในระบบและนอกระบบ เป็นต้น

5.6 การจัดสื่อการสอน

เสาวลักษณ์ รัตนะวิชช์ (2550: 146) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการจัดสื่อการสอน สำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ รูปแบบที่ 3 ว่า ผู้สอนสามารถใช้หนังสือ บทความ หรือกิจกรรมต่างๆ เป็นบทเรียนนำหรือสื่อการสอนนำได้ทุกชนิด ผู้สอนควรพิจารณาสื่อการสอนได้เองตามความเหมาะสม โดยพิจารณาความหลากหลายของบริบทต่างๆ โดยเฉพาะทุกๆ สาขาวิชาในหลักสูตร ดังนั้น บทเรียนจากทุกๆ วิชา สามารถนำมาใช้เป็นสื่อการสอนได้ทั้งสิ้น เช่น เรื่องเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ประสบการณ์ชีวิต ฯลฯ ผู้สอนอาจใช้หนังสือเรียนในวิชาต่างๆ มาใช้ได้ เช่น เลือกบทเรียนต่างๆ ที่ผู้สอนต้องการกำหนดให้ผู้เรียนอ่าน เป็นต้น จุดมุ่งหมายในการใช้สื่อการเรียนการสอนคือ การใช้ข้อมูลเพื่อพัฒนาความคิดของผู้เรียนและให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ เพื่อสื่อสารความคิดจากข้อมูลนั้นเป็นภาษาพูด ภาษาเขียน และภาษากาย ด้วยประสบการณ์จากการฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาด้วยตนเองมากที่สุด ภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของผู้สอน

4.7 ขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

เสาวลักษณ์ รัตนะวิชช์ (2550: 147-157) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ดังนี้

ขั้นที่ 1 ปฐมนิเทศเตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดา/สรุปความ/ลำดับความ

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์สรุปความหมาย และจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

ในขั้นนี้ผู้สอนจะให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่เตรียมการเขียน โดเนการปฐมนิเทศให้ผู้เรียนรู้จักการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน และสรุปใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ด้วยกลวิธีการสอนต่างๆ โดยใช้แผนภูมิแนะแนวทางให้ผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเขียนตามลำดับอย่างง่าย ๆ ดังนี้

1. หาความหมายจากบริบท ให้ผู้เรียนช่วยกันอ่านเรื่อง (ถ้าแบ่งกลุ่มย่อย) หรืออ่านเรื่องตามลำพัง (ถ้าให้ผู้เรียนทำงานตามลำพังอย่างอิสระ) เพื่อหาใจความสำคัญและรายละเอียดของเรื่องที่อ่าน โดยใช้คำถามต่างๆ นำให้ผู้เรียนหาคำตอบจากการอ่าน เช่น เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร ทำไมผู้เขียนจึงเขียนเรื่องนี้ ผู้เขียนเขียนให้ใครอ่าน ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านทราบอะไร เป็นต้น

ข้อสังเกต : ผู้สอนจะตั้งคำถามอย่างไรก็ได้ ให้ผู้เรียนหาข้อมูลเพื่อทำความเข้าใจว่าเรื่องที่อ่านนั้น ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างไร มีแนวการเขียนหรือโครงการเขียนลักษณะใด ผู้เรียนมีประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรือไม่

2. ทำแผนผังสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่าน ให้ผู้เรียนอ่านเรื่องและทำผังสรุปความโดยอภิปรายร่วมกันหากทำงานเป็นกลุ่มย่อย หรือพยายามจับใจความสำคัญด้วยตนเองในขณะที่อ่านหากทำงานตามลำพัง

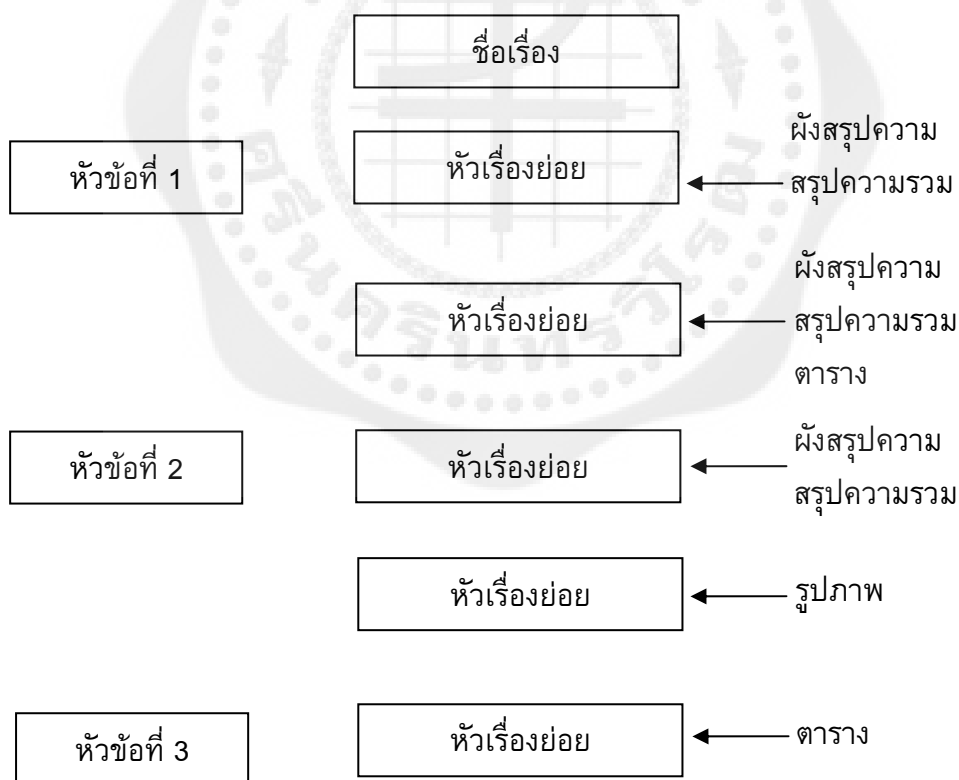
หมายเหตุ: ผู้เรียนที่เคยผ่านการเรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 จะสามารถทำผังสรุปความคิดได้เพราะเคยผ่านการฝึกฝนมาพอควรแล้ว ผู้เรียนที่ยังไม่เคยเรียนหรือ

มีประสบการณ์ด้วยการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ในรูปแบบที่ 2 มาก่อน ผู้สอนควรชี้แนะวิธีการทำแผนผังสรุปความจากการอ่านด้วย จะช่วยให้ผู้เรียนสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น ทำให้สนุกและไม่รู้สึกว่าเป็นงานที่ต้องยุ่งยาก (ศึกษาการใช้โครงสร้างระดับยอดในขั้นตอนที่ 1 ของการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2)

ข้อเสนอแนะ : การสรุปความด้วยแผนผัง ให้ผู้เรียนค่อยๆ ทำตามลำดับตามเนื้อความในแต่ละย่อหน้าเสียก่อน และให้ทำการสรุปความด้วยแผนผังรวมทีหลัง

ไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม (เมื่อทำงานเป็นกลุ่ม) หรือแต่ละคน (เมื่อทำงานตามลำพัง) อ่านเรื่องเดียวกัน อาจให้เลือกอ่านเรื่องตามที่สนใจ หรือผู้สอนกำหนดให้

3. พิจารณาและวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่าน ให้ผู้เรียนพิจารณาการลำดับความของเรื่องที่อ่านว่ามีการเรียงลำดับเนื้อหาหรือสาระของเนื้อความอย่างไรบ้างตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เช่น ชื่อเรื่อง หัวข้อเรื่อง รูปภาพ ตาราง ประโยคที่ให้ความหลัก และการสรุปความ การให้ผู้เรียนพิจารณาและวิเคราะห์การเรียงลำดับความของเรื่อง ผู้สอนควรแจกตัวอย่างผังการลำดับความของเรื่องที่อ่านให้ผู้เรียนได้ลองวิเคราะห์ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนวิเคราะห์การลำดับความของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีระบบและสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีในการเขียนเรื่องของตนเองต่อไปได้

ภาพประกอบ 2 ตัวอย่างผังการลำดับเรื่องของผู้เขียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 150)

ข้อเสนอแนะ : ผู้สอนอาจจัดสำเนาตัวอย่างผังลำดับเรื่องของผู้เขียนดังตัวอย่างแจกให้กับผู้เรียนทุกหรือเฉพาะกลุ่ม หรือเขียนไว้ในกระดาษแผ่นใหญ่หรือโปสเตอร์ เพื่อคิดไว้ให้ผู้เรียนทั้งชั้นดูพร้อมๆ กัน และให้ผู้เรียนบันทึกข้อมูลตามลำดับตามตัวอย่างในผังการลำดับเรื่องของผู้เขียนเท่าที่อ่านได้จากเรื่องที่กำหนดให้อ่าน

4. วิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่อ่าน ให้ผู้เรียนเริ่มวิเคราะห์อรรถลักษณะของเรื่องที่อ่านพร้อมทั้งชี้แจงลักษณะของอรรถลักษณะนั้นว่าผู้เขียนได้ใช้แบบใด มีการลำดับเรื่องอย่างไร

หมายเหตุ : ผู้เรียนที่ไม่เคยผ่านการเรียนด้วยการสอนแบบมุ่งประการณ์ภาษา รูปแบบที่ 2 ผู้สอนต้องสอนวิเคราะห์อรรถลักษณะเพิ่มเติมให้แก่ผู้เรียน และให้ลองฝึกปฏิบัติ มิฉะนั้นจะไม่สามารถเข้าใจการวิเคราะห์อรรถลักษณะ

5. อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับคำศัพท์ หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจยาก หรือไม่เคยพบ ในระยะแรกผู้สอนให้ผู้เรียนช่วยกันเขียนคำศัพท์หรือสำนวนภาษาที่เข้าใจยาก หรือไม่เคยพบเพื่อการอภิปรายร่วมกันจากเรื่องที่อ่านในกลุ่มใหญ่ ผู้สอนจะเป็นผู้ดำเนินการอภิปรายและช่วยผู้เรียนสรุปความหมายของคำศัพท์หรือสำนวนภาษานั้นๆ โดยการให้ผู้เรียนลองเดาความหมายจากบริบทหรือจากคำชี้แนะต่างๆ เช่น คำบุพบท คำสันธาน คำคุณศัพท์ เป็นต้น

เมื่อผู้เรียนเคยร่วมอภิปรายกับผู้สอนในกลุ่มใหญ่มาแล้ว ต่อมาผู้สอนอาจให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยได้ เพื่อให้ลองฝึกการหาความหมายของคำศัพท์และสำนวนที่ยากจากการเดาความในบริบทด้วยตนเอง ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือให้การแนะนำในแต่ละกลุ่ม

ข้อเสนอแนะ : ในขั้นตอนการสอนที่ 1 ผู้สอนควรใจเย็น และพยายามให้ผู้เรียนค่อยๆ ใช้เวลาดำเนินการสรุปความสำคัญของเรื่องตามแผนภูมิที่จัดไว้ให้ครบทุกตอนด้วยความสามารถของผู้เรียนเอง ผู้สอนคอยช่วยเหลือชี้แนะ เมื่อผู้เรียนมีปัญหา

ขั้นที่ 2 สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือการวางแผนการเขียน

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถวางแผนการเขียนตามแนวคิดที่ได้จากการอ่านอย่างมีระบบ

ในขั้นนี้ให้ผู้เรียนรวบรวมข้อมูลที่ได้จากขั้นที่ 1 จากแผนการเขียนเรื่องของตนขึ้นใหม่ โดยอาศัยแนวคิดจากเรื่องที่อ่านในขั้นที่ 1 การวางแผนการเขียนในขั้นนี้ ผู้สอนควรช่วยผู้เรียนให้รู้จักระบบการวางแผนการเขียนอย่างง่าย ๆ โดยให้กำหนดอรรถลักษณะภาษาที่ต้องการใช้เป็นแผนการเขียนที่ชัดเจน ใช้รูปแบบแผนการเขียนอย่างง่ายดังตัวอย่างในการกำหนดแผนการเขียนเรื่องใหม่ ดังภาพประกอบ 3 รูปแบบแผนการเขียนอย่างง่าย (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550:152)

รูปแบบแผนการเขียนอย่างง่าย

ปริเจทที่ 1 (paragraph 1)

- คำนำ

ประเด็นที่ 1 :

ประเด็นที่ 2 :

ประเด็นที่ 3 :

ปริเจทที่ 2 (paragraph 2)

- ความคิดรวบยอดหลัก

ความสนับสนุนที่ 1 :

ความสนับสนุนที่ 2 :

ความสนับสนุนที่ 3 :

ปริเจทที่ 3 (paragraph 3)

- ความคิดรวบยอดหลัก

ความสนับสนุนที่ 1 :

ความสนับสนุนที่ 2 :

ความสนับสนุนที่ 3 :

ปริเจทที่ 4 (paragraph 4)

- ความคิดรวบยอดหลัก

ความสนับสนุนที่ 1 :

ความสนับสนุนที่ 2 :

ความสนับสนุนที่ 3 :

สรุปความ

ประเด็นที่ 1 :

ประเด็นที่ 2 :

ประเด็นที่ 3 :

หมายเหตุ :

- ปริเจท (paragraph) หมายถึง การขึ้นย่อหน้าใหม่เพื่อความใหม่
- ความคิดรวบยอดหลักหรือใจความสำคัญของเรื่อง ในแต่ละย่อหน้าของเนื้อหาใหม่ควรมีความสำคัญของเรื่อง

ในขั้นตอนนี้ควรให้ผู้เรียนแต่ละคนบันทึกแผนงานที่ได้ตกลงร่วมกันไว้เพื่อทำงานของตนเองตามลำพังได้ในโอกาสต่อไป หากผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนทำงานของตนเองอย่างอิสระบ้าง

ผู้สอนไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชี้แนะผู้เรียนในการวางแผนงานเขียนทุกอย่าง เพื่อแต่แนะนำตัวอย่างแผนงานให้ดูเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติงานด้วยตนเอง เมื่อมีปัญหาผู้สอนจึงให้คำแนะนำชี้แจง

ขั้นที่ 3 บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียน

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถรวบรวมข้อมูลโดยย่อจากเรื่องที่อ่านพร้อมทั้งลำดับข้อมูลนั้นเพื่อเตรียมการเขียนเรื่องต่อไป

ในขั้นนี้ให้ผู้เรียนทำงานต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 2 โดยให้ต่างคนต่างกรอกข้อมูลจากเรื่องที่อ่านและบันทึกไว้ในแผนการเขียนที่เตรียมไว้และนำมาอภิปรายร่วมกันในกลุ่มย่อย ในแต่ละกลุ่มจะหารือกันเพื่อตกลงข้อมูลที่บันทึกร่วมกันเพื่อเตรียมเขียนเรื่องในขั้นต่อไป ผู้เรียนอาจเสนอข้อมูลเพิ่มเติมโดยการค้นคว้าในสิ่งที่คิดว่าต้องการจะสื่อความและบันทึกสาระของเรื่องเพิ่มเติม

ผู้สอนจะต้องคอยช่วยเหลือแนะนำในแต่ละกลุ่มเกี่ยวกับการจัดลำดับข้อมูลที่บันทึกเมื่อผู้เรียนมีปัญหา

ขั้นที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในขั้นร่าง

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องในขั้นร่างได้อย่างมีระบบ ในขั้นนี้ ผู้เรียนจะเริ่มเขียนเรื่องจากข้อมูลที่บันทึกย่อไว้ต่อเนื่องจากขั้นตอนที่ 3 โดยช่วยกันเขียนเรื่องในกลุ่มย่อยในระยะแรกๆ หรือทำงานตามลำพัง ต่างคนต่างเขียน เมื่อผู้เรียนมีความสามารถมากพอแล้ว ในผู้เรียนอภิปรายร่วมกันในกลุ่มย่อย หรือคิดด้วยตนเองเมื่อทำงานตามลำพังเกี่ยวกับประเด็นที่สำคัญ 2 ประการที่จะทำให้เป้าหมายในการเขียนชัดเจนขึ้น ดังนี้

1. จุดประสงค์ของเนื้อความที่จะเขียน
2. ผู้อ่าน หรือกลุ่มเป้าหมายของเนื้อความที่จะเขียน

จากนั้นจึงให้ผู้เรียนลงมือเขียนเรื่องในขั้นร่างตามลำดับเรื่องที่ทำแผนการเขียนโดยย่อไว้แล้ว และขยายความข้อมูลที่บันทึกย่อไว้ในขั้นตอนที่ 3 เป็นประโยคต่อเนื่องกันให้ได้ความชัดเจน

ขั้นที่ 5 ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนสามารถทบทวนเรื่องที่เขียน และสามารถตรวจสอบแก้ไขข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องได้ด้วยตนเอง

ในขั้นตอนนี้จะแบ่งลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนออกเป็น 3 ตอน หลังจากผู้เรียนเขียนเรื่องในขั้นร่างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดังนี้

1. ทบทวนเรื่องที่เขียนขึ้นในขั้นที่ 4 การทบทวนการเขียนอาจทำได้โดยให้ผู้เรียนช่วยกันอ่านและอภิปรายร่วมกันถึงความชัดเจนของ ความหมายที่สื่อตามลำดับของเนื้อความตลอดจนการใช้ภาษาหรือสำนวนต่างๆ โดยให้ผู้เรียนตรวจสอบดูว่า เรื่องที่เขียนตรงกับจุดประสงค์ของเรื่องที่วางไว้ในแผนการเขียนหรือไม่

2. ปรับปรุงและเขียนเรื่องใหม่ ให้ผู้เรียนช่วยกันระดมพลังสมอง หรืออภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเพื่อช่วยกันแก้ไขเรื่องที่เขียน ให้ได้ความชัดเจนตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการ ผู้สอนอาจส่งเสริมให้ผู้เรียนแต่ละคนมีโอกาสได้แก้ไขงานเขียนตามลำพังได้ และนำมาอภิปรายร่วมกันภายหลัง

หมายเหตุ : ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนแต่ละคนนำงานเขียนไปแก้ไขเป็นการบ้านและนำกลับมาในชั้นเรียนเพื่อการอภิปรายร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานตามลำพังและในกลุ่มย่อยได้

3. ขัดเกลาเรื่องใหม่ ในขั้นตอนสุดท้ายให้ผู้เรียนปรับเรื่องที่ตนแก้ไขให้เรียบร้อยแล้วช่วยกันอภิปรายในกลุ่มย่อย โดยพิจารณาถึงการเขียนในทุกๆ ด้านตั้งแต่ความชัดเจนของความหมายที่สื่อความ การลำดับ การใช้คำสำนวน ไวยากรณ์ การสะกดคำ เมื่อผู้เรียนได้รับการฝึกฝนให้รู้จักคิดและมีเหตุผลในการปรับเนื้อความ แก้ไขถ้อยคำสำนวนต่างๆ ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษามากขึ้น และสามารถเขียนเรื่องได้เองง่ายขึ้นในระยะต่อมา ผู้สอนควรสังเกตการอภิปราย การซักถามของผู้เรียนเพื่อคอยเหลียวแลหรืออธิบายเพิ่มเติมเมื่อผู้เรียนมีปัญหาในแต่ละกลุ่ม หรือเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 6 เขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

จุดมุ่งหมาย : ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์จากการอ่านและการเขียนที่มีระบบพร้อมทั้งได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเพิ่มเติม

ในขั้นตอนที่ 6 นี้ จะแบ่งกิจกรรมการเรียนการสอนออกเป็น 3 ตอนด้วยกัน

1. ให้ผู้เรียนลอกเรื่องที่เขียนใหม่ในขั้นสุดท้าย ให้ผู้เรียนช่วยกันอ่านเรื่องที่เขียนและปรับแล้วอีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งช่วยอภิปรายให้ข้อคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน พิจารณาถึงความเหมาะสมตามจุดประสงค์ของการเขียนที่ต้องการและวางแผนไว้

ให้ผู้เรียนคัดลอกเรื่องในขั้นสุดท้ายทำเป็นหนังสือสำหรับอ่านในชั้นเรียน หรือในห้องสมุด โดยอาจให้ลองวาดรูป ระบายสี หรือติดภาพ ทำปก หรือทำภาพประกอบเรื่องตามที่นักเรียนพอใจ และเห็นว่าเหมาะสม หรือผู้สอนอาจนำไปถ่ายสำเนาแจกให้ผู้เรียนทุกคนได้มีหนังสือเล่มนี้ไว้อ่านต่อไป หรือจัดแสดงผลงานเขียนไว้บนกระดาน ฝาผนัง หรือที่ที่เหมาะสมในชั้นเรียนหรือนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสได้อ่าน หรือให้ผู้อื่นได้ชื่นชมผลงานของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจ และภาคภูมิใจในผลงานของตนเองมากขึ้นได้

2. ให้ผู้เรียนทำกิจกรรมเสริมทักษะการอ่าน-เขียน และการใช้ภาษาเพิ่มเติม ผู้สอนควรบันทึกรายละเอียดของปัญหาต่างๆ ที่พบจากการทำงานของผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนที่ 1 ถึงขั้นตอนที่ 6 เพื่อพิจารณาปัญหา หรือความไม่เข้าใจต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ผู้สอนควรนำปัญหาเหล่านั้นมาจัดกิจกรรมเพิ่มเติม เพื่อช่วยผู้เรียนฝึกทักษะที่บกพร่องเหล่านั้น เช่น การสำรวจข้อมูลในการอ่าน การจับใจความสำคัญของเรื่อง การจัดแผนการเขียน หรือการทำงานอย่างอิสระตามลำพัง

การจัดกิจกรรมอาจจัดเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกรายบุคคล เป็นกลุ่ม หรือค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองได้กิจกรรมกลุ่มอาจจัดให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่ เป็นกลุ่ม 3-4 คน หรือตามลำพัง การจัดกิจกรรมนี้จะมีประโยชน์มากเพราะผู้เรียนแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคนอาจจะทำงานเสร็จไม่พร้อม

กันเนื่องจากความยากง่ายของเรื่องที่อ่านและเขียนแตกต่างกันหรือความสามารถต่างกันจึงนับว่าเป็นโอกาสที่ดีที่จะรอกการอภิปรายผลงานจากทุกกลุ่ม หรือจากผู้เรียนแต่ละคนโดยทำกิจกรรมเสริมทักษะเพิ่มเติมตามความสามารถและความสนใจ

ตัวอย่างกิจกรรมเสนอแนะสำหรับเสริมทักษะในชั้นตอนนี้ มีดังนี้

1. ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดโคลซ (ให้เติมคำในข้อความที่ตัดคำออกเป็นช่วงๆ ให้ได้ใจความสมบูรณ์)
2. ให้ผู้เรียนทำแผนผังสรุปความเพื่อสรุปเรื่องที่อ่าน
3. ให้ผู้เรียนเล่นเกม เต็มต่อเนื้อความที่ถูกตัดออกไปให้ได้ความสมบูรณ์ในบริบทต่างๆ
4. ให้ผู้เรียนเล่นเกมตั้งคำถามจากคำตอบ
5. ให้ผู้เรียนเล่นเกมปริศนาอักษรไขว้

ฯลฯ

กิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการอ่าน การเขียน และการใช้ภาษาในอรรถลักษณะต่างๆ ได้อย่างหลากหลาย

3. ให้ผู้เรียนมีโอกาสอภิปรายผลงานของกลุ่ม หรือของตนกับผู้สอนและเพื่อนๆ ให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม หรือแต่ละคนมีโอกาสรายงานผลงานของตน โดยให้เพื่อนๆ ในกลุ่มอื่นได้ซักถามหรือเสนอแนะเพื่อการแก้ไข ผู้สอนจะคอยช่วยเหลือแนะนำให้การอภิปรายดำเนินไปอย่างราบรื่นโดยมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยและเสนอแนะข้อแก้ไข หรือให้คำอธิบายเพิ่มเติมในการแก้ไขงานต่างๆ การเสนอผลงานในการอภิปรายควรรอให้ทุกกลุ่มเสร็จงานในชั้นที่ 6 แล้ว โดยจะรอทุกกลุ่มด้วยการทำกิจกรรมในชั้นที่ 6 (ข) ที่แตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มหรือแต่ละคน ผู้สอนจะมีโอกาสได้อ่านหรือตรวจผลงานของกลุ่มหรือผู้เรียนที่เสร็จแล้ว พร้อมทั้งทำบันทึกประเด็นต่างๆ เอาไว้เพื่อเสนอแนะในการอภิปรายรวมต่อไป

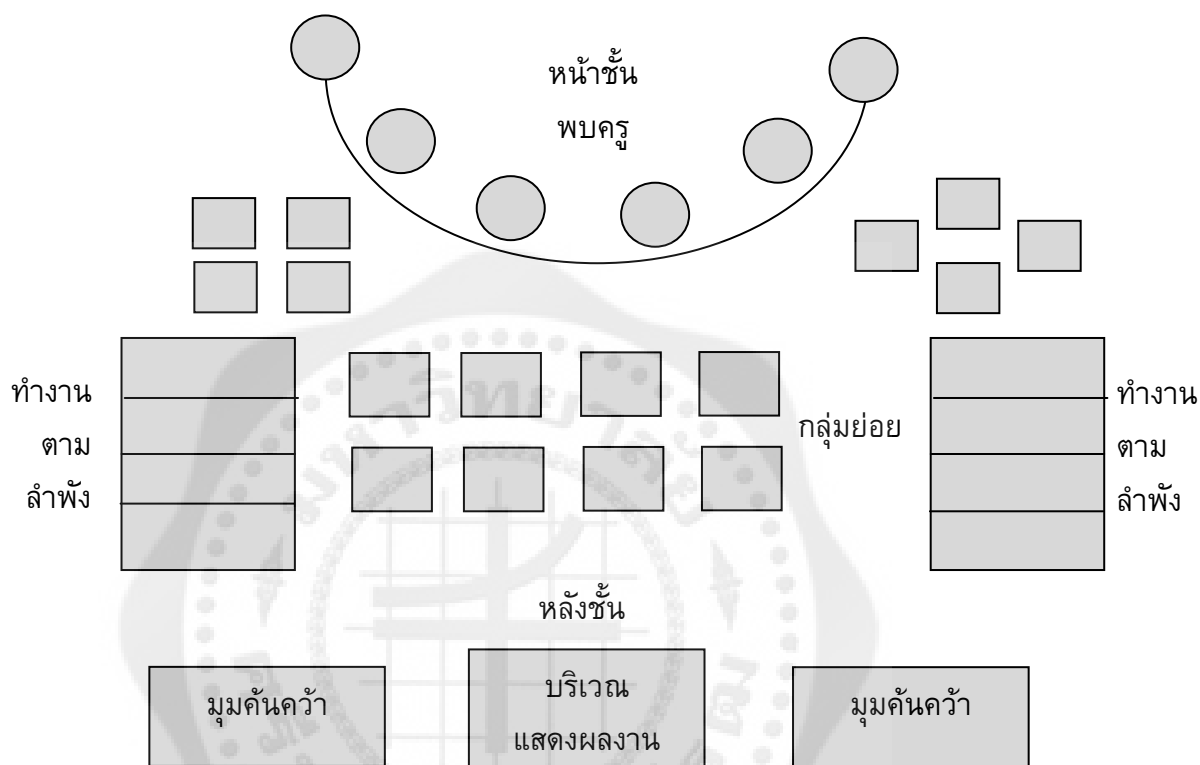
ข้อเสนอแนะที่สำคัญในชั้นตอนนี้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการอ่านและการเขียนโดยให้ผู้เรียนอ่านและเขียนเรื่อง จากมวลประสบการณ์ชีวิตวิชาต่างๆ ในหลักสูตรได้ เช่น นำบทเรียนที่มีอยู่ในหนังสือมาใช้เพื่ออ่านและเขียนเพิ่มเติมได้ นอกจากนี้ยังสามารถใช้กิจกรรมดังกล่าว วัดและประเมินผลความสามารถในทักษะต่างๆ ของผู้เรียนได้ด้วย

ควรแสดงผลงานของผู้เรียนทุกครั้งในเวลาที่ผู้เรียนทุกคนจะสามารถกลับมาอ่านได้บ่อยครั้ง และเปลี่ยนเรื่องเมื่อแสดงผลงานไปแล้วสักกระยะหนึ่ง ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนทุกคนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการอ่าน การเขียนและได้ความรู้จากการอ่านที่หลากหลายรวมทั้งเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนอีกด้วย

5.8 การจัดชั้นเรียนสำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3

เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช์ (2550: 158-160) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดชั้นเรียนสำหรับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 3 ควรจัดชั้นเรียนให้มีมุมทำงานหลายแห่ง ที่จะตอบสนอง

หลักการที่สำคัญต่างๆ ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 การจัดโต๊ะเรียนอาจจัดเป็นคู่บ้าง เป็นกลุ่มบ้างหรือเป็นกลุ่มย่อยเพื่อทำงานกับผู้สอน โดยจัดไว้มุมใดมุมหนึ่งของห้อง ด้านหลังหรือด้านหน้าของห้องดังภาพประกอบ 4 ผังการจัดชั้นเรียน

ภาพประกอบ 4 ผังการจัดชั้นเรียน

ผู้สอนควรจัดหนังสือต่างๆ ไว้เพิ่มเติมเพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาความรู้ประกอบการเขียน เช่น หนังสือเพื่อการค้นคว้าประเภทสารานุกรม หรือเอกสารต่างๆ

ส่วนใหญ่ในระยะเริ่มเรียน ผู้สอนจะให้ผู้เรียนทำงานเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งกลุ่มย่อยที่เล็กที่สุดคือ ให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกวิธีการทำงานต่างๆ ร่วมกันกับเพื่อนๆ เพื่อให้เกิดความมั่นใจภายใต้การช่วยเหลือแนะนำของผู้สอน ในระยะหลังเมื่อผู้เรียนชินกับกระบวนการเรียนในขั้นตอนต่างๆ และมีประสบการณ์จากการอ่านและเขียนกับเพื่อนๆ แล้ว จึงให้ผู้เรียนได้ลองทำงานเองตามลำพังอย่างอิสระ ภายใต้การดูแลเอาใจใส่ของผู้สอน เพื่อการให้คำแนะนำเป็นรายบุคคลต่อไป ในบางขั้นตอน ผู้สอนอาจให้โอกาสผู้เรียนได้ทำงานตามลำพังเพื่อฝึกกระบวนการคิดของผู้เรียนเองโดยการกำหนดงานให้ทำเป็นรายบุคคล แต่ในระยะหนึ่งต้องรวบรวมผลงานเหล่านั้นมาอภิปรายร่วมกันในกลุ่มใหญ่หรือกลุ่มย่อย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ในกระบวนการคิด

จากการอ่านและเขียนให้มากที่สุด ซึ่งการให้งานดังกล่าวอาจให้ทำเป็นรายบุคคลโดยการให้การบ้าน และนำการบ้านมารวมกันอภิปรายต่อในกลุ่มย่อย หรือกลุ่มใหญ่ร่วมกับผู้สอน เป็นต้น

การจัดมุมแสดงผลงานของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสได้อ่าน หรือหาข้อมูลจากงานเขียนของผู้อื่นได้มากยิ่งขึ้นและจะประโยชน์ต่อการเขียนหรือการพัฒนาทักษะภาษาในด้านต่างๆ ได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเองและช่วยให้เกิดแรงจูงใจหรือเกิดความสนใจในการเรียนภาษาได้ดีมากขึ้นด้วย ผู้สอนควรมั่นใจว่าได้ตรวจและให้ผู้เรียนแก้ไขผลงานเหล่านั้นเรียบร้อยแล้วและพร้อมที่จะนำผลงานไปแสดงได้ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เกิดการรับข้อมูลผิดๆ จากการอ่านหรือเขียนที่บกพร่องแก่ผู้เรียนผู้อื่นต่อไป ผลงานที่แสดงควรเป็นตัวอย่างของความสำเร็จที่ผู้เรียนทุกคนภาคภูมิใจ

4.9 การวัดและการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3

เสาวลักษณ์ รัตนิวิษฐ์ (2550: 160-161) ได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ว่า การวัดและการประเมินผลการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสามารถกระทำได้ทุกขั้นตอนของการสอน ด้วยการพิจารณาจุดมุ่งหมายของการสอนในแต่ละขั้นเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งผู้สอนอาจบันทึกไว้เป็นระยะ เมื่อพบว่าผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมใดๆ ที่แสดงว่าผ่านจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมนั้นแล้ว เช่น

ขั้นตอนที่ 1 ผู้เรียนสามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง ย่อความ ลำดับเรื่อง หารายละเอียดของเรื่อง แปลความและตีความได้

ขั้นตอนที่ 2 ผู้เรียนสามารถวางแผนการเขียน สรุปความ รู้จักใช้ความคิดและใช้เหตุ ใช้ผลในการตัดสินใจปัญหาได้

ขั้นตอนที่ 3 ผู้เรียนสามารถย่อความ ขยายความของเรื่อง รวมทั้งค้นคว้าหาข้อมูลจากการอ่าน และการอภิปราย

ขั้นตอนที่ 4 ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องได้อย่างหลากหลายในอรรถลักษณะต่างๆ เข้าใจระบบ คำและระบบไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ผู้เรียนสามารถเขียนเรื่องได้ รู้จักวิเคราะห์คำ ระบบไวยากรณ์ หรือการใช้ภาษาทั่วไป รู้จักการแก้ไขปัญหา

ขั้นตอนที่ 6 ผู้เรียนสามารถอ่านเชิงวิเคราะห์หรือเชิงวิจารณ์ได้ เข้าใจระบบตัวสะกด สามารถเขียนเรื่องได้หลากหลายในอรรถลักษณะต่างๆ รวมทั้งสามารถฟังและพูดเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ได้ดี ทั้งที่เป็นทางการ และไม่ใชทางการ

การวัดและประเมินผลดังกล่าวข้างต้นสามารถกระทำได้อย่างสม่ำเสมออย่างไม่เป็นทางการ ซึ่งเป็นการวัดและประเมินผลย่อยในขณะที่ทำการสอนในแต่ละคาบเรียน การวัดและประเมินผลความสามารถโดยรวมของผู้เรียน สามารถกระทำได้หลายวิธีโดยมีจุดมุ่งหมายในการวัดความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้เรียนในทุกทักษะ

แบบทดสอบที่ใช้ในการวัดและการประเมินผลดังกล่าวอาจจัดกระทำได้ง่ายๆ และมีประสิทธิภาพพอเพียงในการบ่งชี้ความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2550: 161-162) ดังนี้

1. การสัมภาษณ์หรือการใช้เทปบันทึกเสียงพูดหรืออ่านของบุคคลต่างๆ ตามสถานการณ์จริงของการใช้ภาษา เช่น การรายงานข่าว บทสนทนาทั่วไป การโฆษณา ฯลฯ และให้ผู้เรียนฟังเสียงเหล่านั้นว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร หรือเป็นเรื่องใดใครพูดกับใครอย่างไร ที่ไหน และมีความรู้สึกนึกคิดเช่นใด การเสนองานหน้าชั้นเรียน การอภิปรายในกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อย การแสดงละคร หรือบทบาทสมมุติก็สามารถวัดและประเมินผลการฟัง-การพูด ของผู้เรียนได้เช่นกัน ข้อสอบดังกล่าวจะวัดการฟัง-พูดได้อย่างดี โดยเฉพาะการสัมภาษณ์ แต่เกณฑ์ในการประเมินจะต้องมีระบบและชัดเจนในการให้คะแนน

2. การใช้แบบทดสอบโคลซ (cloze) หรือการตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน โดยเฉพาะในประเด็นของการจับใจความสำคัญของเรื่อง การหารายละเอียดของเรื่อง การแปลความ ดีความ และขยายความ

3. การให้เขียนเรียงความตามเรื่องหรือจากภาพที่กำหนดให้ การเขียนเรียงความจะวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนได้เป็นอย่างดี เพราะต้องใช้ภาษาทั้งระบบคำ ระบบไวยากรณ์ การลำดับเรื่องหรือลำดับความ รวมทั้งการรู้จักเลือกใช้คำและประโยคต่างๆ ให้เหมาะสมตามกาลเทศะด้วย

4. การเขียนตามคำบอก การเขียนตามคำบอกจะวัดและประเมินผลได้หลายทักษะในขณะเดียวกัน นั่นคือ ทักษะการฟัง การพูด การเขียน และการอ่าน ลักษณะของการเขียนตามคำบอกอาจกระทำได้หลายวิธี เช่น ให้ฟังเสียงข้อความต่างๆ แล้วเขียนตาม ให้ฟังเสียงบอกข้อความต่างๆ เขียนตามและเว้นเรื่องให้ต่อความ หลังจากการเขียนตามคำบอกแล้ว หรือการฟังเสียงบอกข้อความให้เขียนและเว้นช่องคำให้คิดเติมเอาเอง เช่นเดียวกับแบบทดสอบโคลซ เป็นต้น เทคนิคการสร้างแบบทดสอบชนิดนี้ จะช่วยให้วัดและประเมินผลความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนในระดับต่างๆ ของผู้เรียนได้

4.10 การประเมินผลการสอน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2550: 163) ได้กล่าวว่า การประเมินผลการสอนควรมีเกณฑ์การให้คะแนนไว้อย่างมีมาตรฐานและกระทำอย่างสม่ำเสมอ เช่น ในด้านการพูด ผู้ให้คะแนนอาจพิจารณาความสามารถในการใช้ถ้อยคำแสดงความหมายในการสื่อสารได้เป็นที่เข้าใจ ความคล่องตัวในการพูด ความคิดสร้างสรรค์ในการพูด ท่วงทำนองในการพูด ฯลฯ การจัดคะแนนตามเกณฑ์การประเมินที่ตั้งไว้ จะช่วยให้ผู้ประเมินผลกระทำได้ง่ายขึ้นและยุติธรรม ในการบ่งชี้ความสามารถของผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์ในการแก้ไขข้อบกพร่องในการสอนและการสอนซ่อมเสริมให้แก่ผู้เรียนให้ตรงจุดที่ต้องการ การทำการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมกรรมการแสดงออกทางภาษาของผู้เรียน ซึ่งเกี่ยวกับความสามารถของทักษะภาษาและเจตคติอย่างสม่ำเสมอ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การ

เขียน ความสนใจและความร่วมมือในกิจกรรมจะช่วยให้ผู้สอนได้ข้อมูลในการประเมินความสามารถของผู้เรียนภาษาได้อย่างชัดเจน และสะดวกที่จะพิจารณาเพื่อการแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบเดิม

5.1 ความเป็นมาและความหมาย

การสอนแบบเดิม (Traditional Approach) เป็นวิธีการสอนไวยากรณ์และแปล (Grammar Translation Instruction) เกิดขึ้นในปี ค.ศ.1950 นิยมใช้สอนภาษากรีกและลาติน การสอนแบบนี้ไม่เน้นการฟัง-พูด แต่เน้นไวยากรณ์และการแปล เพื่อให้สามารถอ่านตำราและวรรณคดีภาษากรีกและลาตินได้ การสอนแบบไวยากรณ์และการแปลนี้ ได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเห็นคุณค่าของประพันธ์วรรณคดีอังกฤษ เนื่องจากมีความเชื่อว่าการเรียนไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจไวยากรณ์ในภาษาที่เรียนมากขึ้น และช่วยให้ผู้เรียนเขียนภาษาได้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้ยังคาดหวังว่าการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยวิธีนี้จะช่วยเพิ่มพูนสติปัญญาของผู้เรียน แม้ว่าผู้เรียนจะไม่เคยมีโอกาสดูใช้ภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนในการพูด แต่การฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อใช้ในการศึกษาค้นคว้าจะนำไปสู่การพัฒนาความคิด สติปัญญา ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างมาก

การสอนแบบเดิมยึดแนวคิดที่ว่า ภาษามีกฎเกณฑ์ มีระบบ และระเบียบ การเรียนภาษา คือ การเรียนรู้ระบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ของภาษา ดังนั้นจุดประสงค์พื้นฐานของการสอน คือ ให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในการอ่านวรรณกรรมภาษาต่างประเทศที่เรียน และรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน โดยเชื่อว่าผู้เรียนรู้ไวยากรณ์และความหมายของคำศัพท์ต่างๆ แล้ว ก็สามารถเข้าใจข้อความต่างๆ ในภาษาที่เรียน สามารถใช้ภาษานั้นได้อย่างถูกต้อง และถ้าผู้เรียนสามารถแปลภาษาของตนได้ ก็จัดได้ว่าประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนตามแนวการสอนนี้ การสอนแบบเดิมจะเน้นทักษะการอ่านและการเขียน เพราะภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด ส่วนทักษะการฟังและการพูด ตลอดจนการออกเสียง จะใช้วิธีเรียนแบบท่องจำกฎเกณฑ์และคำศัพท์ และแปลเป็นภาษาของตน ผู้สอนจะดำเนินการสอนในชั้นเรียนเป็นผู้ควบคุม และให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งผู้สอน การเรียนภาษาจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ การประเมินผลการเรียนรู้จะประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด จึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนแบบนี้ เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาจริงๆ มากกว่าที่จะให้พื้นฐานในการเรียนรู้วิธีการใช้ภาษา คือ ช่วยให้ผู้เรียนรู้ว่าภาษามีระบบอย่างไร มากกว่าที่จะรู้ว่า เจ้าของภาษาใช้ภาษาอย่างไร ซึ่งการสอนแบบนี้ ปัจจุบันยังเป็นมาตรฐานการสอนภาษาในสถาบันการศึกษาหลายแห่ง (สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ. 2543: 85-86)

5.2 ขั้นตอนการสอนแบบเดิม

การสอนแบบเดิม ประกอบด้วยบทเรียนและแบบฝึกหัด โดยในบทเรียนแต่ละบทเป็นบทความ หรือข้อความให้ผู้เรียนอ่าน และมีคำศัพท์ ไวยากรณ์ที่นำมาจากบทความนั้น ขั้นตอนการสอนแบบดั้งเดิมมีดังนี้ (สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ. 2543: 85-86)

ขั้นตอนที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นตอนที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการ

ขั้นตอนที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ แล้วให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นตอนที่ 4 สอนอ่าน โดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นภาษาไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นตอนที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือท่องคำศัพท์แล้วนำไปแต่งประโยคและข้อความหรือแปลข้อความจากภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นภาษาแม่หรือภาษาแม่เป็นภาษาที่เรียนโดยใช้พจนานุกรมที่มีคำแปลสองภาษา

จากการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนแบบเดิม เป็นการสอนแบบแบบไวยากรณ์และการแปลได้ถูกนำมาใช้ในการสอนภาษา ซึ่งการสอนแบบเดิมนี้นิรันดร์เน้นทักษะด้านการฟังและการพูดของผู้เรียน แต่เน้นทักษะการอ่านและการเขียน ผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุมชั้นเรียน และดำเนินการสอนให้ความรู้แก่ผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน การเรียนภาษาจะใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่ การประเมินผลการเรียนรู้จะประเมินความสามารถของผู้เรียนจากความเร็วและถูกต้องในการทำแบบฝึกหัด

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

6.1 ความหมายของความสนใจ

นักวิชาการและนักจิตวิทยาหลายท่าน ได้ให้ความหมายของความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1959: 118) กล่าวว่า ความสนใจ เป็นลักษณะอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพ ที่แสดงให้เห็นถึงความรู้สึก และความนึกคิดของคนเราในทางที่ชอบหรือไม่ชอบต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด

ดิวอี้ (Dewey. 1959: 66) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือความรู้สึกพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวคิดหรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

กู๊ด (Good. 1973: 223) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบของบุคคลที่แสดงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งความรู้สึกนั้นอาจมีชั่วขณะหนึ่ง หรืออาจถาวร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นของแต่ละบุคคล และประสบการณ์ที่ทำให้ความสนใจของแต่ละบุคคลนั้นมีสภาพแตกต่างกัน

ซัมเมอร์ส (Summers. 1995: 741) กล่าวว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงให้เห็นว่าชอบ และต้องการจะมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น

สรุปได้ว่า ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ หรือความรู้สึกพึงพอใจของแต่ละบุคคล ที่จะแสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือกิจกรรมใดที่กิจกรรมหนึ่ง

6.2 องค์ประกอบของความสนใจ

สุชา จันท์เอม และสุรางค์ จันท์เอม (2518: 73) กล่าวถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของเด็ก ไว้ดังนี้

1. ความสนใจเกิดขึ้นจากความพร้อม ความต้องการ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม
2. ความสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นเรื่องของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเราทุกคนไม่จำเป็นต้องมีความสนใจในสิ่งเดียวกัน และในระยะเวลาเดียวกัน
3. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสุขภาพของร่างกาย เด็กจะสนใจสิ่งใดเป็นระยะสั้นหรือระยะยาว ย่อมขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของร่างกาย
4. ความสนใจเฉพาะอย่างนั้นอาจเปลี่ยนตามวัยและระยะเวลาของแต่ละบุคคล แต่แบบแผนของความสนใจค่อนข้างคงที่ ทำให้สามารถวัดความสนใจของบุคคลในอนาคตได้
5. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับสภาพจิตใจ และเชาวน์ปัญญาของเด็กที่มีเชาวน์ปัญญาดำจะสนใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งและไม่สลับซับซ้อน และเด็กที่มีเชาวน์สูงมักจะสนใจหลายอย่างในเวลาเดียวกันและเป็นเรื่องที่สลับซับซ้อน
6. ความสนใจมีความสัมพันธ์อย่างสูงกับพื้นฐานประสบการณ์ของเด็ก เด็กจะสนใจเรื่องใด เด็กย่อมต้องมีความรู้เรื่องนั้นพอสมควร ถ้าเด็กขาดประสบการณ์อาจไม่เกิดความสนใจ เป็นแต่เพียงอยากรู้อยากเห็นชั่วคราวแล้วก็เลิกสนใจ

ดังนั้นความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดจากความพร้อม ความต้องการ ประสบการณ์ สภาพร่างกายและจิตใจ และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม แต่อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ตามวัยและกาลเวลา

6.3 การวัดความสนใจ

ซูเปอร์ (Supper. 1959: 218-219) กล่าวว่า ความสนใจของบุคคลสามารถศึกษาได้จากวิธีการดังต่อไปนี้

1. ความสนใจจากการแสดงความรู้สึก เป็นวิธีการศึกษาจากคำพูด หรือถ้อยคำของบุคคลเกี่ยวกับความสนใจ
2. ความสนใจจากการแสดงออก เป็นวิธีการศึกษาจากพฤติกรรมแสดงออกที่สังเกตได้

3. ความสนใจจากการทดสอบ เป็นวิธีการศึกษาจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากวิชาที่บุคคลนั้นสนใจ

4. ความสนใจจากการสำรวจ เป็นวิธีการศึกษาโดยใช้แบบสำรวจด้วยการให้บุคคลแสดงความรู้สึกชอบและไม่ชอบ

7. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

7.1 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษ

ศิริพร สุธรรม เดชะ. (2541: 81-82). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์และความมีวินัยในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อเนก ทรัพย์สินดี (2548: 114-120) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน เจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนรู้อันพึงประสงค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูป แบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม ผลวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูป แบบที่ 2 มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการอ่าน และพฤติกรรมการเรียนรู้อันพึงประสงค์ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เรวดี จันทร์เต็ม. (2558: 91) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โดยใช้กลวิธีการสอนแบบทันเวลาพอดี (Just-in-time) ด้วยเทคโนโลยีบนเว็บ และกลวิธีการสอนแบบเดิม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กลวิธีการสอนแบบทันเวลาพอดี (Just-in-time) ด้วยเทคโนโลยีบนเว็บมีความสามารถในการอ่าน หลังจากการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7.2 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

เซนต์ โรเมน (St.Romain. 1975: 244) ได้ศึกษาเรื่องการเขียนแบบสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับสิ่งเร้าต่างกัน การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาถึงการใช้ภาพยนตร์และภาพนิ่งเป็นสิ่งเร้าในการเขียนแบบสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่าสิ่งเร้าทั้งสองอย่างมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน

ไวโร (Vairo. 1976: Online) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับทักษะทางภาษาด้านความเข้าใจในการอ่าน การใช้ภาษา และการสะกดคำของนักเรียนระดับ 4, 6 และ 8 ผลการวิจัยพบว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสัมพันธ์กับทักษะทางภาษาด้านต่าง ๆ

เมเยอร์ (Mayer. 1995:46) ได้ศึกษาเกี่ยวผลของการใช้ภาพประกอบในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับ 3 ผลปรากฏว่า การฝึกเขียนโดยภาพประกอบนั้น สามารถแสดง

ความคิดสร้างสรรค์ออกไม่ได้อย่างชัดเจน ซึ่งน่าจะนำไปใช้ครั้งต่อไป เพื่อเป็นการพัฒนาด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ดีขึ้นต่อไป

สิริมาน ยูโสภีวี (2545: บทคัดย่อ). ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนเขียนแบบเดิม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้รับการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีอรรถฐาน กับการสอนเขียนแบบเดิม มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเจตคติ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ต่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณิชนันท์ ริจน. (2554: บทคัดย่อ). ได้ศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนที่ความคิดกับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนที่ความคิดกับการสอนตามคู่มือครู มีต่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ก่อนและหลังการเรียนของนักเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนที่ความคิด มีต่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุนันทา อินคำเชื้อ (2552: 49-53) การใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์และความรู้คำศัพท์ของนักเรียนในระดับกำลังพัฒนา โรงเรียนชลประทานผาแตกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ดีขึ้น

ปิยพงศ์ พรหมนนท์ (2558: 153-160) ได้ศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยแนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 มีความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ หลังการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7.3 เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เซอร์เรย์ และเรโนลด์ (Shirey; & Reynold. 1988: 159) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสนใจต่อความตั้งใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัย จำนวน 23 คน กลุ่มตัวอย่างอ่านประโยค 72 ประโยค ซึ่งตนได้ประมาณค่าความสนใจไว้แล้ว เมื่อกลุ่มตัวอย่างได้อ่านประโยคดังกล่าวจากเครื่องไมโครคอมพิวเตอร์เพื่อวัดความสามารถโดยพิจารณาจากเวลาในการอ่านประโยคและเวลาที่ใช้ในการทำงานหรือแบบฝึกหัดหลังจากการอ่านประโยคต่างๆ กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้ อ่านประโยคซึ่งได้ประมาณค่าไว้ว่าน่าสนใจดีกว่าประโยคที่ประมาณค่าว่าไม่สนใจ

ไอเซนฮาร์ด (Isenhardt, 1994) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการอ่านของนักเรียน ความเชื่อของครูและการสอนเชิงปฏิบัตินิยม โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ผลการวิจัยพบว่า ความสนใจในการอ่านของนักเรียนขึ้นอยู่กับอ่านขั้นพื้นฐานให้กับนักเรียน

จิตมณี อะเมกอง. (2545: บทคัดย่อ). ได้ศึกษาความสนใจการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎี 2 จำนวน 42 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 20 คาบ คาบละ 50 นาทีผลการวิจัยพบว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทวีศักดิ์ สุชีโมก. (2555: บทคัดย่อ). ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาต่อความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทิวธาภิเศก จำนวน 49 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยกิจกรรมตามแนวพหุปัญญา มีความสนใจในการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมฐานบิน กำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่เรียนรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2559 รวมทั้งสิ้น 441 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 70 คน ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยจับฉลากมา 2 ห้องเรียน จากทั้งหมด 9 ห้องเรียน จากนั้นจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน สามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 ที่เรียนในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 2 การศึกษา 2558 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 ที่เรียนในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 2 การศึกษา 2558 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน (อ32202)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
- 1.2 ศึกษาและกำหนดเนื้อหาที่ใช้สอน เน้นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกัน

1.3 ศึกษาวิธีการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ จากหนังสือการพัฒนาการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ 2 วิธี ดังนี้

กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 ดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ปฐมนิเทศเตรียมการวิเคราะห์ความหมายของเรื่องที่อ่าน โดยการเดาสรุปความและลำดับความ

ขั้นที่ 2 สะท้อนความคิดจากเรื่องที่อ่านไปสู่การกำหนดเป้าหมาย หรือการวางแผนการเขียน

ขั้นที่ 3 บันทึกย่อสาระของเรื่องตามเป้าหมาย หรือแผนการเขียน

ขั้นที่ 4 สังเคราะห์สาระของเรื่องและเขียนเรื่องนั้นในชั้นร่าง

ขั้นที่ 5 ทบทวน ตรวจสอบ และแก้ไขงานเขียน

ขั้นที่ 6 เขียนเรื่องในขั้นสุดท้ายและทำกิจกรรมเสริมทักษะภาษา

กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนแบบเดิม ดำเนินการสอนตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สร้างความสนใจ เป็นการนำเข้าสู่บทเรียนโดยการสนทนาเกี่ยวกับสถานการณ์ต่างๆ

ขั้นที่ 2 สอนคำศัพท์ โดยผู้สอนบอกคำแปลเป็นภาษาไทย และสอนในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์โดดๆ

ขั้นที่ 3 สอนโครงสร้าง โดยอธิบายไวยากรณ์ ข้อยกเว้นต่างๆ ให้ผู้เรียนทราบพร้อมยกตัวอย่างประกอบ และให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด

ขั้นที่ 4 สอนอ่านโดยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วแปลเป็นไทย ตอบคำถามและวิเคราะห์กฎไวยากรณ์

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการเรียนรู้ โดยให้ผู้เรียนทำการบ้าน ทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือให้ท่องคำศัพท์

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 วิธีไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน แล้วปรับปรุงแก้ไขคำแนะนำ

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว ไปทดลองสอนกับนักเรียน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมในการสอน แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้ง ก่อนนำไปทดลองสอนจริง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน จากหนังสือเทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529)

2.2 กำหนดคุณลักษณะและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่จะวัด คือความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยคุณลักษณะและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดอาจจะเป็น เพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการใช้คำพูด ประโยค การจับใจความสำคัญ การบอกรายละเอียด การให้เหตุผล และการเชื่อมโยงข้อความต่างๆ เป็นต้น

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ ที่วัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ จับใจความสำคัญ การบอกรายละเอียด การให้เหตุผล เรียงลำดับเหตุการณ์และการเชื่อมโยงข้อความต่างๆ

2.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงเนื้อหา และลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบสามารถวัดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้หลักเกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.5 บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้มีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มากกว่า 0.5

2.6 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ ข้อถูกได้ 1 คะแนน ส่วนข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน และนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก ข้อสอบที่คัดเลือกไว้มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 182-187) จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่คัดเลือกแล้วตามเกณฑ์ จำนวน 30 ข้อไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) และความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สาย

ยศ. 2539: 215) โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ ค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.28-0.68 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.25-0.75 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.83

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน จากหนังสือเทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529)

3.2 กำหนดคุณลักษณะและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่จะวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยคุณลักษณะและวัตถุประสงค์เรียนรู้ที่กำหนดอาจจะเป็น เพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องและเหมาะสมตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการใช้คำพูด ประโยค การจับใจความสำคัญ การบอกรายละเอียด การให้เหตุผล และการเชื่อมโยงข้อความต่างๆ เป็นต้น

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยให้นักเรียนเขียนเรียงความจากรูปภาพจำนวน 3 ภาพ ความยาวในการเขียนภาพ ประมาณ 15 ประโยค โดยวัดความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับเขียนลำดับความ บรรยายเหตุการณ์โดยให้สื่อความหมายได้ มีความเป็นเหตุเป็นผล โดยนักเรียนสามารถแสดงจินตนาการหรือความคิดของตนเอง ตลอดจนมีความถูกต้องในเรื่องของภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกด และมีความสมบูรณ์ในการเขียน ใช้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษในการตรวจให้คะแนนจำนวน 2 ท่าน มีเกณฑ์ในการตรวจให้คะแนนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของโฮมส์ (Holmes)

3.4 นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงเชิงเนื้อหา และลงความเห็นว่าคุณสมบัติข้อสอบสามารถวัดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้หลักเกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

คะแนน +1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน 0 สำหรับข้อสอบที่ไม่แน่ใจว่ามีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

คะแนน -1 สำหรับข้อสอบที่แน่ใจว่าไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

3.5 บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้มีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มากกว่า 0.5

3.6 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์แบบอัตนัยใช้เทคนิค 25% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก จากสูตรของ D.R. Whitney และ D.L. Sabers (ล้วน สายยศ

และอังคณา สายยศ. 2539: 199-201) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่ได้ตามเกณฑ์ไว้จำนวน 1 ภาพไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับโดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539: 215) เท่ากับ 0.81

4. แบบสอบถามวัดความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ

โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

4.1 ศึกษาหลักการสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัยของล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539) และอัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 1-8)

4.2 สร้างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้อความในแบบสอบถาม จะถามในด้านความรู้สึกชอบ ความสนใจ ความพอใจ ความเอาใจใส่ ความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม ความพยายามและตั้งใจเรียนของผู้เรียน หรือการปฏิบัติซึ่งตรงกับผู้เรียนมากที่สุดโดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิคเคิร์ท (Likert) ซึ่งมีตัวเลือก 5 ระดับได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถาม จำนวน 40 ข้อ พิจารณาเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยที่สุด	1	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง : แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการปฏิบัติของผู้เรียนเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พิจารณาข้อความที่กำหนดให้แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างของแต่ละข้อความ ตามความเป็นจริง

ข้อ	ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		✓			
00	ข้าพเจ้าสนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	✓				

4.3 นำแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ตรวจสอบคุณภาพความเที่ยงตรงของเนื้อหา พิจารณาความเหมาะสมของภาษา ลักษณะของข้อความแสดงความรู้สึกหรือการปฏิบัติในทางบวกและทางลบ และพิจารณาว่าข้อความนั้นมีความสอดคล้องกับการวัดความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหรือไม่ โดยปรับปรุงในด้านการใช้ภาษาและข้อคำถามในแบบสอบถาม บันทึกผลการพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ซึ่งแบบทดสอบที่คัดเลือกไว้มีค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มากกว่า 0.5

4.4 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดความสามารถสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 20 ข้อ มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ มีค่าอำนาจจำแนก ระหว่าง 0.61-0.72

3.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกไว้ 20 ข้อ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2558 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538: 200) เท่ากับ 0.67

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การวิจัยการทดลองครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) โดยใช้แบบแผนการทดลอง Randomized Control-Group Pretest – Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตนะ และองอาจ นัยพัฒน์. 2551: 35) มีรูปแบบจากตาราง 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง Randomized Control-Group Pretest – Posttest design

กลุ่ม	Pretest	Ex.	Posttest
(R) กลุ่มทดลอง	T_{IE}	X	T_{2E}
(R) กลุ่มควบคุม	T_{IC}	-	T_{2C}

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

กลุ่มทดลอง แทน กลุ่มทดลองที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง

กลุ่มควบคุม แทน กลุ่มทดลองที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม

T_{IE} แทน กลุ่มทดลองทำการทดสอบก่อนทำการทดลอง (Pretest)

T _{1C}	แทน	กลุ่มควบคุมทำการทดสอบก่อนทำการทดลอง (Pretest)
T _{2E}	แทน	กลุ่มทดลองทำการทดสอบหลังทำการทดลอง (Posttest)
T _{2C}	แทน	กลุ่มควบคุมทำการทดสอบหลังทำการทดลอง (Posttest)
X	แทน	การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
-	แทน	การสอนแบบเดิม

วิธีการดำเนินการทดลอง

1. ชี้แจงจุดประสงค์การเรียนการสอน ทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน บทบาทผู้เรียน และวิธีประเมินผลการเรียนรู้
2. ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
3. ดำเนินการสอนนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาเท่ากัน กลุ่มทดลองใช้การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ส่วนกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบเดิม
4. ทดสอบหลังเรียน (Posttest) ทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
5. ตรวจสอบให้คะแนนแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิจัยวิเคราะห์ข้อมูล

- 1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Independent Samples
- 1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples
- 1.3 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples
- 1.4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Independent Samples

1.5 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples

1.6 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples

1.7 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Independent Samples

1.8 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยใช้สูตร t-test for Dependent Sample

1.9 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Dependent Sample

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 ค่าสถิติพื้นฐาน

2.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต \bar{X} โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 306)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.1.2 การคำนวณหาค่าความแปรปรวนของคะแนนโดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 307-308)

$$S^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนน
	$\sum X^2$	แทน ผลรวมของคะแนนดิบแต่ละจำนวนยก กำลังสองทีละจำนวน
	X^2	แทน คะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	แทน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	$N-1$	แทน ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ

2.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

2.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยสูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 248-249)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังเนื้อหาซึ่งพิจารณาจากความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้สูตร 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยตารางสำเร็จของ จุง-เตฟาน (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 182-187)

2.2.2.1 หาค่าความยากง่าย

$$P_E = \frac{S_u + S_L - (2NX_{\min})}{2N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	P_E	แทน	ดัชนีความยากง่าย
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
	X_{\max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{\min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

2.2.2.2 หาค่าอำนาจจำแนก

$$D = \frac{S_U - S_L}{N(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	D	แทน	ดัชนีความยากง่าย
	S_U	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มเก่ง
	S_L	แทน	ผลรวมของคะแนนกลุ่มอ่อน
	N	แทน	จำนวนผู้เข้าสอบของกลุ่มเก่งหรือกลุ่มอ่อน
	X_{\max}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้สูงสุด
	X_{\min}	แทน	คะแนนที่นักเรียนทำได้ต่ำสุด

2.2.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน การเขียน ภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2539: 215)

$$R_{tt} = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S^2} \right]$$

เมื่อ	R_{tt}	แทน	ความเที่ยงของแบบทดสอบ
	K	แทน	จำนวนข้อสอบ
	P	แทน	ความยากง่ายของข้อสอบแต่ละข้อ (สัดส่วนที่ตอบถูก)
	q	แทน	สัดส่วนที่ตอบผิด (1-p)
	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนรวมของแบบทดสอบ

2.2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) คำนวณจากสูตร ครอนบัต (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2539: 171-172)

$$\alpha = \left(\frac{n}{n-1} \right) \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	แทน	จำนวนของเครื่องมือวัด
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังจากได้รับการทดลองโดยใช้สูตร t-test Independent Samples (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2546: 297-306)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2} \right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 2}}$$

เมื่อ	\bar{x}_1, \bar{x}_2	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
	s_1^2, s_2^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
	n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1, 2
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degrees of freedom)

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ก่อน และหลังการทดลองโดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2546: 297-306)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

$$df = n-1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาในการแจกแจงแบบที
	D	แทน	ความแตกต่างระหว่างคะแนนแต่ละคู่
	n	แทน	จำนวนคู่
	$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียนกับหลังเรียน
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนการเรียนกับหลังเรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนแบบเดิม การวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏผลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผลการทดลอง ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการ นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
SD	แทน	คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนเฉลี่ยในกลุ่มตัวอย่าง (Standard Deviation)
k	แทน	คะแนนเต็ม
t	แทน	ค่าสถิติแบบแจกแจงแบบ t (t-distribution)
*	แทน	ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลแล้วได้นำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และ วิธีการสอนแบบเดิม

5. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

6. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

7. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

8. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

9. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 3

ตาราง 3 ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	k	\bar{X}	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	35	30	22.00	3.61	2.90*	.007
กลุ่มควบคุม	35		19.89	2.37		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนที่ได้รับการการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	k	\bar{X}	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	35	30	18.40	3.46	9.19*	.000
หลังการทดลอง	35		22.00	3.60		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 5

ตาราง 5 ผลเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอน
แบบเดิม ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	k	\bar{X}	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	35	30	16.54	2.45	6.15*	.000
หลังการทดลอง	35		19.89	2.37		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 5 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 6

ตาราง 6 ผลเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	k	\bar{X}	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	35	30	14.54	2.21	5.69*	.042
กลุ่มควบคุม	35		11.89	1.66		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 ผลเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	k	\bar{X}	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	35	30	10.40	2.92	10.19*	.000
หลังการทดลอง	35		14.09	2.38		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 7 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้สูตร t-test for Dependent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 8

ตาราง 8 ผลเปรียบเทียบความสามารถในเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	k	\bar{X}	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	35	30	10.03	2.36	8.73*	.000
หลังการทดลอง	35		12.34	1.95		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิมโดยใช้สูตร t-test for Independent Samples แสดงผลไว้ในตาราง 9

ตาราง 9 ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	k	\bar{X}	SD	t	p
กลุ่มทดลอง	35	100	77.69	9.70	4.99*	.000
กลุ่มควบคุม	35		67.11	7.90		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

8. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยใช้ t-test for Dependent Sample แสดงผลไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบ
มุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	k	\bar{X}	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	35	100	57.49	11.19	8.83*	.000
หลังการทดลอง	35		77.69	9.70		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา
(รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อน
และหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม โดยใช้ t-test for Dependent Sample แสดงผลไว้ใน
ตาราง 11

ตาราง 11 ผลเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอน
แบบเดิมก่อนและหลังเรียนการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	k	\bar{X}	SD	t	p
ก่อนการทดลอง	35	100	58.97	10.95	4.18*	.000
หลังการทดลอง	35		67.11	7.90		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม มีความสนใจใน
การเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม
5. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
6. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม
7. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม
8. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
9. เพื่อเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม
2. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

3. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
4. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม
5. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
6. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
7. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม
8. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง
9. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิมมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

กลุ่มประชากรในการวิจัย

1. กลุ่มประชากร

ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม ที่เรียนรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2559 รวมทั้งสิ้น 441 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในรายวิชา อ32202 ภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน ภาคเรียนที่ 1 การศึกษา 2559 โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม จำนวน 70 คน ผู้วิจัยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยจับฉลากมา 2 ห้องเรียน จากทั้งหมด 9 ห้องเรียน จากนั้นจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียนและกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน สามารถแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

- 2.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/5 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3)
- 2.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/2 จำนวน 35 คน เป็นกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการแบบสอนเดิม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการสอน

1.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง เป็นวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) โดยยึดหลักทฤษฎีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

1.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม เป็นวิธีการสอนแบบเดิม ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น โดยยึดหลักวิธีการสอนแบบเดิม จำนวน 20 คาบ คาบละ 50 นาที

1.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

1.4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ แบบการเรียงเรียงความ บรรยายภาพ จำนวน 1 ภาพ

1.5 แบบทดสอบวัดความสนใจในวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ t-test for Independent Samples ในการเปรียบเทียบ ดังนี้

1.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลอง ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

1.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

1.3 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ใช้ t-test for Dependent Samples ในการเปรียบเทียบ ดังนี้

2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

2.2 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

2.3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

2.4 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

2.5 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

2.6 เปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์แตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
7. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
8. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
9. นักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบเดิม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) กับการสอนแบบเดิม สามารถอภิปรายผลตามลำดับสมมุติฐานของการวิจัยได้ดังนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการทดลอง ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการทดลอง ด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พิจารณาได้จากคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 22.00 สูงกว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบเดิม มีคะแนนอยู่ที่ 19.89 แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีการสอนแบบเดิม เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีความสามารถทางภาษา ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน พร้อมทั้งได้วิเคราะห์และวิจารณ์เรื่องที่อ่านจากประสบการณ์เดิมของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนได้มีโอกาสเพิ่มพูนทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ในบริบทต่างๆ ที่มีอรรถลักษณะที่หลากหลาย การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาข้อเด่นตรงที่มีลักษณะผสมผสานระหว่างทฤษฎีการสอนทั้งทางภาษาศาสตร์และทางจิตวิทยา พิจารณาทั้งลักษณะของธรรมชาติทางภาษาศาสตร์ที่มนุษย์พึงรับรู้ และมีประสบการณ์จากวัสดุที่อ่านหรือสิ่งที่อ่านในชีวิต (เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช. 2536: 23) จึงทำให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญในการอ่านที่สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้ สอดคล้องกับหลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านที่เสาวลักษณ์ รัตนิวิชช. (2536: 24) ที่บอกว่าประสบการณ์เดิม หรือความรู้เดิม (Schema) ของผู้อ่านเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านที่แตกต่างกันได้ ในการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ขั้นตอนที่ 1 นักเรียนได้มีโอกาสอ่านเนื้อเรื่อง เพื่อหาใจความสำคัญ เจาะความหมายของคำศัพท์หรือสำนวนภาษาจากบริบทของเนื้อเรื่อง วิเคราะห์รายละเอียดและความหมายของเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งสรุปความแล้วนำไปอภิปรายกับเพื่อน ทำให้เกิดนักเรียนได้ฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ ความสนุกสนานและได้เรียนรู้ทำงานร่วมกับผู้อื่น นอกจากนี้นักเรียนยังสามารถสร้างเทคนิคหรือกลยุทธ์ในการอ่านของตนเองที่เกิดจากประสบการณ์ในการอ่าน ซึ่งแตกต่างจากการสอนแบบเดิม ที่ครูเป็นผู้สอนอ่านแล้วบอกคำแปลเป็นภาษาไทย ทำให้นักเรียนไม่ได้เกิดกระบวนการการคิดวิเคราะห์ในการเรียนรู้และการจดจำด้วยตัวเอง เพราะไม่ได้เกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ของนักเรียน

2. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3)

จากการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พิจารณาได้จากการวัดผลในการให้นักเรียนได้ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยที่คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองนั้น มีผล

คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 18.40 ซึ่งต่ำกว่าการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลอง มีผลเฉลี่ยของคะแนน 22.00 เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) นักเรียนได้ฝึกอ่านเนื้อเรื่อง เพื่อหาใจความสำคัญ เตาความหมาย รายละเอียดต่างๆ ในเนื้อเรื่อง วิเคราะห์คำศัพท์และความหมายของเนื้อเรื่อง พร้อมทั้งสรุปความของเรื่องด้วยตนเอง ในวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีหลักในการจัดการสอนที่ให้ผู้สอนคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม (Schema) เป็นองค์ประกอบที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านที่แตกต่างกัน เนื่องมาจากความคิดรวบยอดจากความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านจะช่วยทำให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ง่ายและรวดเร็ว

อภิปัญญา (Metacognition) เป็นความสามารถของนักเรียนในการเข้าใจในกระบวนการคิด การตีความ ที่จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่จะอ่านได้ดีขึ้น

ด้วยเหตุผลข้างต้นการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาจึงทำให้ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนเรียน

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พิจารณาได้จากผลการวัดผลในการให้นักเรียนได้ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยที่คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองนั้น มีผลคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 16.54 ซึ่งต่ำกว่าการทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลอง มีผลเฉลี่ยของคะแนน 19.89 เนื่องจากนักเรียนได้มีการเรียนรู้คำศัพท์และไวยากรณ์ จึงทำให้ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

4. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนหลังการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) และวิธีการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถพิจารณาได้จากคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 14.54 สูงกว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิม มีคะแนนอยู่ที่ 11.89 แสดงให้เห็นว่าการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าการสอนแบบเดิม เนื่องมาจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) นักเรียนจะได้ฝึกการฟัง พูด อ่าน และเขียนในบริบทต่างๆ

ที่หลากหลาย ได้เพิ่มพูนพัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งแต่ละในขั้นตอนการสอนแบบ มุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) ทั้ง 6 ขั้นตอนนั้น มีการพัฒนาทักษะทางภาษาแก่ผู้เรียนที่มี จุดมุ่งหมายแตกต่างกัน แต่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยเจตนาให้ผู้เรียนใช้ประสบการณ์จากการฝึก ทักษะทางภาษาในแต่ละขั้นมาใช้จนครบวงจร (เสาวลักษณ์ รัตนาวิรัช. 2536: 32) ซึ่งความสามารถ ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มาจากการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ อภิปรายเรื่อง และต่อยอดได้จาก ประสบการณ์เดิมของนักเรียนจนทำให้เกิดจินตนาการเป็นความคิดสร้างสรรค์ในการเขียนความเรียง โดยสามารถเขียนให้ผู้อื่นนั้นได้เข้าใจและใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง โดยนักเรียนได้มีการปฏิบัติ จริงจนทำให้เกิดการเรียนรู้และค้นคว้าเพิ่มเติมสิ่งที่นักเรียนต้องการที่จะศึกษาต่อด้วยตัวเองใน ขั้นตอนที่ 5 ที่เป็นการทบทวน ตรวจสอบและแก้ไขงานร่วมกัน ต่างจากการสอนแบบเดิมเป็นการ สอนที่เน้นไวยากรณ์ การสอนแบบเดิมนี้ไม่เน้นทักษะด้านการฟังและการพูดของนักเรียน แต่เน้น ทักษะการอ่านและการเขียน ผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุมชั้นเรียน และดำเนินการสอนให้ความรู้แก่นักเรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน จึงทำให้นักเรียนขาดประสบการณ์ในการ ฝึกฝนการคิดวิเคราะห์ การต่อยอดของความคิดที่จะนำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์

5. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3)

จากการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการการสอนด้วยวิธีสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อน การทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถพิจารณาได้จากการวัดผลในการให้ นักเรียนได้ทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลัง เรียน โดยที่คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิง สร้างสรรค์นักเรียนก่อนการทดลองนั้น มีผลคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 10.40 ซึ่งต่ำกว่าการทำแบบทดสอบ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลอง มีผลเฉลี่ยของคะแนน 14.09 เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) นักเรียนได้มีการอ่านเนื้อเรื่องแล้วนำไป พิจารณาและวิเคราะห์การเรียงลำดับความจากเรื่องที่อ่านอย่างมีระบบ จึงทำให้นักเรียนได้มีการ เรียนรู้การเรียงลำดับการเขียนเรื่องของตนเอง อีกทั้งในการวิเคราะห์และอภิปรายเรื่องร่วมกัน ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องการใช้คำศัพท์ สำนวนภาษา เรื่องไวยากรณ์ ฯลฯ ซึ่งในแต่ละขั้นตอนในการจัดการเรียน การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา นักเรียนได้มีการคิดวิเคราะห์อย่างต่อเนื่อง จนเกิดเป็น จินตนาการที่ให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ส่งผลให้นักเรียนมี ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงมากกว่าก่อนการทดลอง

6. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการการสอนด้วยวิธีสอนแบบเดิมมีความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 สามารถพิจารณาได้จากการวัดผลในการให้นักเรียนได้ทำแบบทดสอบ

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยที่คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์นักเรียนก่อนการทดลองนั้น มีผลคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 10.03 ซึ่งต่ำกว่าการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลอง มีผลเฉลี่ยของคะแนน 12.34 เนื่องจากการสอนแบบเดิมเป็นการสอนที่เน้นไวยากรณ์ พร้อมทั้งทำแบบฝึกหัดจึงทำให้นักเรียนมีการฝึกฝนการเขียนความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

7. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) และการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังการทดลองด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) และการจัดการเรียนการสอนแบบเดิม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถพิจารณาได้จากคะแนนเฉลี่ยแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) มีระดับคะแนนเฉลี่ย 77.69 สูงกว่าความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบเดิม มีระดับคะแนนเฉลี่ย 67.11 เนื่องจากในแต่ละขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3) นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ได้ทำงานร่วมกับเพื่อน ได้อภิปรายพูดคุยเสนอความคิดเห็นของตนเอง และได้ทำกิจกรรมในการเสริมทักษะ ก่อให้เกิดความสุขและสนุกสนาน จึงทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าการเรียนการสอนแบบเดิมที่ครูผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุมชั้นเรียน และดำเนินการสอน ให้ความรู้แก่ผู้เรียน โดยผู้เรียนเป็นผู้ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อได้

8. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ (รูปแบบที่ 3)

จากการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถพิจารณาได้จากคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลอง มีระดับคะแนนเฉลี่ย 77.69 สูงกว่าก่อนการทดลอง มีระดับคะแนนเฉลี่ย 57.49 เนื่องจากนักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ช่วยทำให้นักเรียนรู้สึกว่ายเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ยากเนื่องจากได้มีการทำไอะแกรมจากการอ่าน สรุป สร้างแผนผัง ตาราง วาดภาพระบายสี ตลอดจนการได้อภิปราย แสดงความคิดเห็นกับเพื่อน ทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและภาคภูมิใจกับผลงานของนักเรียนจึงทำให้ความสามารถสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

9. การเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบเดิม

จากการทดลองพบว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนด้วยวิธีการสอนแบบเดิม มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถพิจารณาได้จากคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลอง มีระดับคะแนนเฉลี่ย 67.11 สูงกว่าก่อนการทดลอง มีระดับคะแนนเฉลี่ย 58.97 เนื่องจากนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบเดิมมีความเข้าใจในเนื้อหามากขึ้น จึงทำให้ความสามารถสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1.1 ครูผู้สอนควรมีความรู้และความเข้าใจในการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ในทุกขั้นตอน ตลอดจนต้องมีการวางแผนในการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ที่ดี และควรใช้เนื้อเรื่องที่มีความหลากหลาย ควรสอนให้เป็นไปตามขั้นตอนตามลำดับ เพื่อที่นักเรียนจะได้เกิดความรู้ความเข้าใจในแต่ละขั้นตอน ตื่นเต้นและมีการเตรียมตัวหาความรู้ที่จะนำมาอภิปรายกับเพื่อน ทั้งนี้ในการทำงานเป็นกลุ่มครูควรให้คำแนะนำและดูแลอย่างใกล้ชิด ซึ่งในช่วงแรกนักเรียนบางคนอาจจะไม่มีความมั่นใจและไม่มีความกล้าในการพูด การอ่าน การเขียน และการแสดงความคิดเห็น ดังนั้นครูจึงควรชี้แนะและแนะนำ พร้อมทั้งกระตุ้นให้นักเรียนกล้าที่จะแสดงความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

1.2 การจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) นักเรียนควรมีความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) และการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 2) มาก่อน เนื่องจากการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) นักเรียนต้องอ่านและเขียนภาษาอังกฤษในบริบทที่แตกต่างและหลากหลาย หากนักเรียนไม่สามารถพิจารณาและวิเคราะห์เนื้อเรื่อง หากนักเรียนไม่มีประสบการณ์ในการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา ครูก็ควรสอนและทบทวนการเรียนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาให้นักเรียนก่อน

1.3 ครูควรมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ (การฟัง พูด อ่านและเขียน) และมีความรู้ในเรื่องต่างรอบตัวเป็นอย่างดี เนื่องจากเมื่อนักเรียนเกิดปัญหาครูจะได้ให้คำแนะนำที่ดีและถูกต้อง

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ไปทดลองสอนกับผู้อื่นในระดับอื่นๆ เช่น ระดับประกาศนียบัตร หรืออุดมศึกษา เป็นต้น

2.2 ควรนำการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) ไปทดลองใช้สอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น วิชาภาษาไทย วิชาภาษาจีน และวิชาภาษาฝรั่งเศส และทดลองใช้สอนกับนักเรียนที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอ่านในระดับอ่อน เนื่อง

การการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษานับได้ว่าเป็นการสอนที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วนในการบวนการพัฒนาภาษาตามหลักตามหลักการต่าง ๆ อย่างเหมาะสมและบูรณาการกระบวนการและวิธีต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา (เสาวลักษณ์ รัตนิชช. 2550: 67)

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินต์เฮ้าส์.
- กัษตา พิบูลย์นุรักษ์. (2552). *ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา: สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เกสินี จุฑาวิจิตร. (2557). *การเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์: Idea ดีๆ ไม่มีวันหมด (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: เพชรเกษมพรินต์ติ้งกรุ๊ป.
- จริยา สมประสงค์. (2543). *เอกสารประกอบการสอนวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์กับการเขียน*. กรุงเทพฯ: อาร์ตโปรดเกส.
- จิตมณี อะเมกอง. (2545). *การศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 1) กับการสอนแบบเดิม. ปรินูญานินพนธ์.ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เจือ สตะเวทิน. (2522). *ภาษาไทยจากฟ้าเมืองไทย*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บรรณกิจ.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2546). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ : เทพเนรมิตการพิมพ์.
- ณชนันท์ ธิงนา. (2554). *การศึกษาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และความสนใจในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนที่ความคิดกับการสอนตามคู่มือครู. ปรินูญานินพนธ์.ศศ.ม. (การมัธยมศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2550). *สรรพศาสตร์ของการเขียนในการจัดทำวัตกรรมการศึกษาเพื่อการพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียน และพัฒนาผลงานวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ธารอักษร.
- ทวีศักดิ์ สุษิโมก. (2555). *ผลการใช้กิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาต่อความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนทวีธาภิเศก. ปรินูญานินพนธ์. ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2522). *อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา แนวบูรณาการทางการสอน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- ประนอม สุขนาคะ. (2545). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียนและ ความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์.กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปิยพงศ์ พรหมนนท์. (2558). การศึกษาพัฒนาการความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ เชิงสร้างสรรค์ และความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยแนว การสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3. ปรินญาณิพนธ์.กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปราโมทย์ ชันติลาภานันท์. (2530). ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียนด้านภาษาไทย และด้านคณิตศาสตร์กับผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 2 จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษ นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ภาคภูมิ วรรณภา. (2554). การเขียนเพื่อสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อินทนิล.
- ภาคภูมิ วรรณภา และดุษฎี กองสมบัติ. (2549). การเขียนเพื่อสื่อสาร. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช สาขาวิชาศิลปศาสตร์. (2556). เอกสารการสอนชุดวิชาการอ่าน ภาษาอังกฤษ English Reading หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช.
- เรวดี จันท์เต็ม. (2558). ศึกษาความสามารถในการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อ การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 โดยใช้ กลวิธีการสอนแบบทันเวลาพอดี (Just-in-time) ด้วยเทคโนโลยีบนเว็บ และกลวิธีการสอน แบบเดิม. ปรินญาณิพนธ์.กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลักขณา ศรีวัฒน์. (2558). การรู้คิด (Cognitive). กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก. ----- (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วัฒนา บุญจับ. (2541). ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: มิตรสยาม.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2548). การเขียนสร้างสรรค์ไม่ยากอะไรเลย. สุพรรณบุรี: ศูนย์เรียนรู้ทุ่งสัก อาศรม.
- สถาบันพัฒนาวิชาการ. (2543). แนวการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- สมุทร เซ็นเชาวนิช. (2542). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- (2551). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2555). การใช้ภาษาอังกฤษและภาษาอื่นในภูมิภาคกับอนาคตของไทยในอาเซียน. สืบค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2557, จาก http://www.dla.go.th/upload/ebook/column/2013/5/2060_5264.pdf
- สำนักประเมินผลการจัดการศึกษา. (2557, ตุลาคม-ธันวาคม). การติดตามและประเมินการจัดการศึกษาตามนโยบายด้านการศึกษาของรัฐบาลปี 2556. วารสารวิจัยการศึกษา. 2(5). 7
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2536). การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเล่ม 3. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์พรินท์ติ้ง.
- (2550). หนังสือการสอนแบบมุ่งประสบการณ์: กลยุทธ์สู่ความสำเร็จในการพัฒนาการเรียนรู้หนังสือเพื่อปวงชน. กรุงเทพฯ: มุลินธิโรตารีแห่งประเทศไทย.
- (2550). รายงานการวิจัย การสังเคราะห์ผลงานวิจัยของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาของมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยและภาษาอังกฤษแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2557). แนวปฏิบัติตามกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์. ถ่ายเอกสาร.
- สายสุนีย์ เต็มสินสุข. (2535). การเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยแนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3. ปรินญาณีพนธ์.กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุชา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม. (2518). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: แพร์พิทยา.
- สุขพล ทองพริ้ม. (2546). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอ้อมน้อยโสภณชนูปถัมภ์ อำเภอกะทู้มแบบ จังหวัดสมุทรสาคร ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา รูปแบบที่ 3 กับการสอนตามคู่มือครู . ปรินญาณีพนธ์.กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ). นครปฐม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

- ศิริพร สุธรรม เดชะ. (2541). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์และความมีวินัยในตนเองในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อริกมาส มากจ้อย. (2553). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนตามทฤษฎีสหบทเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษาปริญญาบัณฑิต. ปรินญาณิพนธ์ ค.ด. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อเนก ทธิณัฐสถิตย์. (2548). การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน เจดติต่อการอ่านภาษาอังกฤษและพฤติกรรมการเรียนรู้อันพึงประสงค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษารูปแบบที่ 2 กับการสอนแบบเดิม. กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). เหลียวหลังแลหน้า การสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2535). กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2529). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- . (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี พันธุ์มณี. (2545). ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ไยใหม่.
- . (2557). ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุษณา บำรุงแก้ววัน. (2553). การพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยวิธีการเรียนแบบร่วมมือในรูปแบบผสมผสาน. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุสุมา ชื่นชมพู่. (2555). *Writing trough Reading* จากการอ่าน สู่การเขียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Adoderin, Yemi. (1986, January). *Integrating Reading and Writing*. English Teaching Forum. 1(1): 38-40.
- Byrne, D. (1991). *Teaching Writing Skill*. 5th ed. Hong Kong: Cambridge University Press.
- Coady, James. (1979). *A Psycholinguistic Model of ESL Reader, Reading in a second Language*. Rwley Massachusettes: Newbury Hors.
- Conley, Mark W. (1995). *Context Reading Instruction*. 2nd ed. New York: Mc Graw-Hill.

- Day, R.R; & Bamford, J. (1988). *Extensive Reading in the Second Language Classroom*. New York: Cambridge University Press.
- Dewey, John. (1959). *Dictionary of Education*. New York: Philosophical Library.
- Good, Carter Victor. (1973). *Dictionary of Education*. 3rd ed. New York: McGraw-Hill. Book.
- Gunning, Thomas G. (1992). *Creating Reading Instruction For all Children*. USA: A Simon; & Schuster.
- Hedge, T. (2000). *Teaching and Learning in Language Classroom*. Oxford: Oxford University Press.
- Isenhart, Janet K. (1994). *Student's Reading Interest: Can Teacher's Beliefs and Instructional Practices Have an Effect?*. Doctor's Thesis. Virginia: West Virginia University
- Lapp, D; & Flood. J. (1986). *Teaching Students to Read*. New York: Macmillan.
- Lappard, Diane.; & James Flood. (1992). *Teaching Students to Every Child*. Third Edition. London: Macmillan.
- Mayer, D.J. (1995). The Effects of Graphic Organizers on the Creative Writing of Third Grade Students. Thesis. M.A. Project. College of New Jersey.
- Miller, Wilma H. (1990). *Reading Comprehension Activities Kit*. USA: The Center for Applied Research in Education.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School: A Pragmatic Approach*. London: Longman.
- Oliva, Peter F. (1988). *Developing the curriculum/ Peter F. Oliva, Glenview, ill: Scott, Foresman*.
- Paul D. Leedy; & Jeanne Ellis Ormrod. (2013). *Practical Research: Planning and Design*. 10th ed. USA : Peachpit Press.
- Romain, ST. (1975). A Study of Differences in Creative Writing of Children Under Varying Stimuli. Dissertation Abstracts International. 36:244.
- Rubin, D. (1993). *A practical Approach to Teaching Reading*. 2nd ed. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Ryder,R.J.; & Graves, M.F. (1998). *Reading and Learning in Content Areas*. 2nd ed. New Jersey: Prentice Hall.
- Searfoss, Lyndon W ; & Readence. John, E. (1994). *Helping Children Learn to Read*. 3rd ed. USA: A simon & Schuster.
- Shirey, Larry L. and Reynold, Ralph E. (1988). *Effect of Interest on Attention and learning*. Journal Education Psychology. 80(2): 159.

- Summers, Della. (1995). *Longman Dictionary of Contemporary English*. 3rd ed. Essex: Longman Group.
- Super, Donald E. (1957). *The Psychology of Career*. New York: Harper and Brothers.
- Thorndike, Robert Ladd and Elizabeth. Hagen. (1959). *Ten Thousand Careers*. New York: Wiley.
- Valette, Rebecca M. and Desik. (1976). *Rence Modern Language Performance Objectives and Individualization*. Harcourt Brace Javanovich Inc.
- Viaro, Frank Marion, Jr. (1976). *The Relationship between Story Writing Skills and Achievement in Other Selected Language Skills*. (Online).
- Widdowson., H.G. (1985). "The process and purpose of reading," *Exploration in Applies Linguistics*. Oxford University Press.
- Williams, Eddies. (1994). *Reading in the Language Classroom*. 8th ed. London: MacMillan.
- White, Ronald V. (1980). *Teaching Writing English*. London: George Allen & Unwind.

ภาคผนวก ก

คุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

- ตาราง 12 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- ตาราง 13 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์
- ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในการเรียนภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

ตาราง 12 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	0.62	0.38	16	0.54	0.56
2	0.38	0.25	17	0.44	0.38
3	0.64	0.44	18	0.56	0.56
4	0.50	0.56	19	0.46	0.44
5	0.42	0.44	20	0.68	0.38
6	0.34	0.69	21	0.68	0.56
7	0.34	0.38	22	0.60	0.63
8	0.38	0.31	23	0.28	0.25
9	0.30	0.63	24	0.58	0.44
10	0.36	0.31	25	0.34	0.31
11	0.40	0.31	26	0.40	0.25
12	0.52	0.56	27	0.38	0.56
13	0.52	0.75	28	0.28	0.25
14	0.62	0.69	29	0.32	0.38
15	0.60	0.38	30	0.40	0.25

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั้งฉบับเท่ากับ 0.83

ตาราง 13 ค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์

ลำดับที่	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)	ลำดับที่	ผู้ตรวจ (1)	ผู้ตรวจ (2)
1	10	12	21	17	15
2	11	13	22	14	15
3	15	15	23	13	14
4	16	14	24	18	17
5	10	11	25	15	16
6	13	15	26	14	16
7	14	12	27	14	15
8	17	15	28	16	17
9	18	17	29	11	13
10	14	16	30	17	18
11	11	13	31	16	15
12	18	17	32	14	15
13	11	14	33	15	15
14	13	14	34	13	14
15	17	18	35	15	14
16	15	17	36	17	18
17	11	12	37	14	16
18	13	13	38	12	14
19	18	16	39	13	14
20	12	14	40	12	13

ความเชื่อมั่นของเกณฑ์การประเมินการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เท่ากับ 0.81

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.66
2	0.69
3	0.65
4	0.62
5	0.61
6	0.67
7	0.67
8	0.67
9	0.72
10	0.63
11	0.63
12	0.65
13	0.66
14	0.62
15	0.62
16	0.67
17	0.67
18	0.60
19	0.70
20	0.69

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในการเรียนภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3) เท่ากับ 0.67

ภาคผนวก ข

ผลคะแนนของแบบทดสอบความสามารถในการอ่าน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ และความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

- ตาราง 15 ผลคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง
- ตาราง 16 ผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง
- ตาราง 17 ผลคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 15 ผลคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ที่	กลุ่มทดลอง		ที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง		คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง
1	17	23	1	14	19
2	21	25	2	17	20
3	16	20	3	15	21
4	22	26	4	18	20
5	15	20	5	20	17
6	19	20	6	18	19
7	16	21	7	16	21
8	23	27	8	14	18
9	18	23	9	17	23
10	16	21	10	12	22
11	13	19	11	18	24
12	14	13	12	15	19
13	16	20	13	17	20
14	18	22	14	20	18
15	23	25	15	15	13
16	20	24	16	14	19
17	19	23	17	16	20
18	22	26	18	17	23
19	14	21	19	16	17
20	23	25	20	13	19
21	20	24	21	15	17
22	18	17	22	18	20
23	18	21	23	14	19

ตาราง 15 (ต่อ)

ที่	กลุ่มทดลอง		ที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
24	13	16	24	21	22
25	21	20	25	15	19
26	23	28	26	17	23
27	15	23	27	14	20
28	13	20	28	19	21
29	24	26	29	16	23
30	24	27	30	16	20
31	20	26	31	18	23
32	19	17	32	24	20
33	17	20	33	15	18
34	13	16	34	19	16
35	21	25	35	16	23

ตาราง 16 ผลคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

ที่	กลุ่มทดลอง		ที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	5	12	1	11	13
2	10	15	2	9	12
3	4	10	3	13	12
4	6	14	4	8	10
5	12	18	5	12	13
6	8	13	6	10	12
7	13	17	7	11	14
8	11	14	8	12	12
9	14	15	9	9	12
10	10	12	10	12	15
11	9	10	11	8	10
12	7	10	12	10	12
13	7	13	13	6	13
14	13	16	14	12	16
15	6	11	15	11	12
16	12	13	16	16	17
17	10	15	17	12	14
18	13	18	18	10	12
19	9	12	19	8	10
20	10	13	20	11	13
21	11	16	21	7	10
22	11	15	22	13	12

ตาราง 16 (ต่อ)

ที่	กลุ่มทดลอง		ที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
23	8	13	23	7	10
24	14	12	24	12	16
25	10	14	25	10	13
26	13	15	26	8	12
27	9	15	27	11	12
28	16	19	28	5	10
29	14	18	29	12	15
30	12	16	30	10	12
31	8	13	31	9	10
32	10	12	32	6	9
33	15	14	33	10	14
34	13	17	34	12	13
35	11	13	35	8	10

ตาราง 17 ผลคะแนนความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

ที่	กลุ่มทดลอง		ที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
1	60	66	1	54	73
2	59	71	2	51	59
3	60	77	3	68	75
4	36	56	4	50	73
5	60	63	5	58	62
6	57	62	6	61	59
7	42	86	7	52	67
8	53	74	8	49	61
9	60	77	9	63	61
10	43	78	10	62	62
11	48	87	11	64	71
12	46	82	12	42	63
13	58	66	13	48	63
14	29	84	14	54	56
15	53	86	15	63	64
16	48	87	16	71	70
17	52	65	17	83	56
18	52	85	18	61	82
19	63	88	19	49	71
20	62	76	20	51	56
21	57	79	21	50	76
22	76	91	22	37	74

ตาราง 17 (ต่อ)

ที่	กลุ่มทดลอง		ที่	กลุ่มควบคุม	
	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง		คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง
23	56	81	23	71	76
24	80	82	24	66	72
25	73	89	25	63	77
26	74	90	26	59	65
27	63	81	27	52	64
28	55	68	28	42	53
29	49	79	29	48	61
30	61	65	30	63	54
31	66	64	31	64	75
32	60	77	32	81	76
33	78	82	33	68	71
34	58	94	34	68	73
35	65	81	35	78	78

ภาคผนวก ค

เครื่องมือการวิจัย

- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (รูปแบบที่ 3)
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
- แบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

Lesson Plan for Experimental Group

Unit: Report Genre (อรรถลักษณะประเภทรายงาน)

Title: Move as Millikns, Survive as One

Level: Grade 11

Date: 1-2, 8-9 November 2016

Time: 4 hrs. (2 weeks)

Standard & Indicators: F1.1 G 5/2, 5/3, 5/4; F1.2 G 5/4, 5/5; F1.3 G 5/1, 5/2, 5/3; F4.2 G5/1, 5/3

Concept: Reading and writing by using the text type (Report Genre) that students are able to practice the language in daily life, and develop reading ability, apprehend and summarize the main ideas of the story according to get a written plan to write effectively because students are able to use vocabularies, idioms and text structure that they have gain from a reading

Report genre is a text that systematically organizes and presents factual information referring to the classification and description of things.

Objective:

1. Students are able to pronounce and tell the meaning of vocabularies.
2. Students are able to find the main idea and details of the passage.
3. Students are able to understand the passage.
4. Students are able to analyze the passage.
5. Students are able to summarize the passage.
6. Students are able to write an outline of the passage.
7. Students are able to rearrange information.
8. Students are able to write a short story.
9. Students are able to work in group effectively.

Vocabularies: completely, in common, survive, challenge, in addition, avoid, temperature and etc.

Structure: Present Tense

S + V₁

Report Genre (อรรถลักษณะประเภทรายงาน)

Move as Millions, Survive as One

Great white sharks in the Pacific Ocean. Wildebeest in Africa. Arctic terns in the Atlantic. At first, these animals seem completely different. One swims, one walks, and the other flies. But they all have one thing in common. They all migrate.

Some migrating animals move to a place with a better temperature. Some go to find food or water. The groups travel as one, trying to survive. During the trip, they face many different challenges.

One challenge is distance. Some migrating animals take very long trips. They go far away from their home areas. For example, one great white shark swam from Australia to South Africa and back. In nine months, it swam about 20,000 kilometers.

Another challenge is finding enough food and water during the journey. For example, each Mali elephant needs over 200 liters of water each day. To get this, they need to go from one waterhole to another.

In addition, migrating animals have to avoid other animals that want to eat them. For example, the zebra has to stay away from lions. Traveling as a group helps keep them safe. All the zebras in the group can watch for danger. When one zebra is in trouble, the other members make a circle around it.

By working as a group, migrating animals can survive some of the world's most extraordinary journeys.

Taken from: Reading Adventures with Writing 2 book, Carmella Lieske and Scott Menking.

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p><u>Period 1</u></p> <p><u>Phase 1 : Orientation Stage</u></p> <p>1.1 Contextualization</p> <p>1) The teacher lets students in each group relevant the text and analyzes its content structure by asking students the following questions;</p> <ul style="list-style-type: none"> - What kind of genre is it? - What is the main idea of this passage? - What is this passage about? - What is the main purpose of the passage? - What do you learn about this passage? <p>2) Students have a discussion in order to find the answers to those question as following answers;</p> <ul style="list-style-type: none"> - This passage is report genre because it is presents factual information. - This passage is about the different kinds of animals migrate to survive. <p>3) The teacher checks the answer by joining a discussion and gives some advices to students in each group.</p>	<p>- Reading passage: Move as Millions, Survive as One, taken from Reading Adventures with Writing 2 book, Carmella Lieske and Scott Menking.</p>	<p>- Checking the students' talking, answer and discuss while reading the passage and studying in the class. (appendix 1)</p>	

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>1.2 Mapping the topic</p> <p>1) The teacher lets students make a mapping of the topic by the information 1.1 that they discuss in group.</p> <div data-bbox="192 871 448 1002" style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content;"> <p>Move as Millions, Survive</p> </div> <div data-bbox="542 456 1090 920" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-top: 20px;"> <p>At first, these animals seem completely different. One swims, one walks, and the other flies. But they all have one thing in common. They all migrate. For example, Great white sharks in the Pacific Ocean. Wildebeest in Africa. Arctic terns in the Atlantic.</p> </div> <div data-bbox="542 965 1090 1316" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-top: 20px;"> <p>Some migrating animals move to a place with a better temperature. Some go to find food or water. The groups travel as one, trying to survive. During the trip, they face many different challenges.</p> </div>		<p>- Check students' group mapping. (appendix 2)</p>	

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>Be continued</p> <div data-bbox="201 571 456 703" style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: inline-block; margin-bottom: 10px;"> Move as Millions, Survive </div> <div data-bbox="542 328 1090 748" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-bottom: 10px;"> <p>One challenge is distance. Some migrating animals take very long trips. They go far away from their home areas. For example, one great white shark swam from Australia to South Africa and back. In nine months, it swam about 20,000 kilometers.</p> </div> <div data-bbox="542 780 1090 1155" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p>Another challenge is finding enough food and water during the journey. For example, each Mali elephant needs over 200 liters of water each day. To get this, they need to go from one waterhole to another.</p> </div>	<ul style="list-style-type: none"> - Some paper - Magic pen - Marker 		<p>- Students are able to make many kinds of mapping of depends on the text.</p>

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>Be continued</p> <div data-bbox="199 571 456 703" style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: inline-block; margin-bottom: 10px;"> Move as Millions, Survive </div> <div data-bbox="542 328 1090 836" style="border: 1px solid black; padding: 10px; margin-bottom: 10px;"> <p>In addition, migrating animals have to avoid other animals that want to eat them. For example, the zebra has to stay away from lions. Traveling as a group helps keep them safe. All the zebras in the group can watch for danger. When one zebra is in trouble, the other members make a circle around it.</p> </div> <div data-bbox="542 884 1090 1099" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <p>By working as a group, migrating animals can survive some of the world's most extraordinary journeys.</p> </div> <p>2) The teacher checks the exercise by joining a discussion in each group, and gives some advice to students.</p> <p>3) Have the ready group go further step.</p>			

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p><u>Period 2</u></p> <p>1.3 Survey the text organization</p> <p>1) Let each group complete graphical outline by taking information from 1.2</p> <div data-bbox="190 518 1097 1332" style="border: 1px solid black; padding: 10px;"> <div style="text-align: center; border: 1px solid black; width: fit-content; margin: 0 auto; padding: 5px;">Move as Millions, Survive as One</div> <div style="margin-top: 20px;"> <div style="display: flex; align-items: center; margin-bottom: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 100px; text-align: center;">Setting</div> <div style="margin: 0 10px;">→</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 200px; text-align: center;">.....</div> </div> <div style="display: flex; align-items: center; margin-bottom: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 100px; text-align: center;">Characters</div> <div style="margin: 0 10px;">→</div> <div style="display: flex; flex-direction: column; gap: 5px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 200px; text-align: center;">Great white shark</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 200px; text-align: center;">Mali elephant</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 200px; text-align: center;">Zebra</div> </div> </div> <div style="display: flex; align-items: center; margin-bottom: 10px;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 100px; text-align: center;">Problem</div> <div style="margin: 0 10px;">→</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 200px; text-align: center;">Predators want to eat them.</div> </div> <div style="display: flex; align-items: center;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 100px; text-align: center;">Solution</div> <div style="margin: 0 10px;">→</div> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: 200px; text-align: center;">Migrating animals have to avoid other animals that want to eat them.</div> </div> </div> </div>	<ul style="list-style-type: none"> - Some paper - Clip chart - Magic pen - Marker 	<p>- Check students' graphic outline, and discuss in each group. (appendix 3)</p>	<p>- Students are able to make many kinds of outline graphic.</p>

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>2) The teacher checks the graphical outline by joining a discussion in each group, and teacher should advise to students.</p> <p>3) Let the ready group go further step.</p> <p>1.4 Establishing the genre of the text being read and the text to be written.</p> <p>1) The teacher lets each group have a discussion about the story, and asks students by asking students as followings;</p> <ul style="list-style-type: none"> - What kind of genre is it? - What is this passage about? - How does story organize? - What is linguistic feature, and schematic structure? <p>2) Let each group discuss about style of the text (report genre) and linguistic feature and schematic structure.</p> <p>Example;</p> <ul style="list-style-type: none"> - The write aims: To present high-impact, integrative research on migration biology, and environment or everything in nature. 	<ul style="list-style-type: none"> - Some paper - Clip chart - Magic pen - Marker 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe students' behavior through answering and talking in group. 	

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>Example;</p> <p>Schematic Structure</p> <ul style="list-style-type: none"> - Orientation - Complication - Resolution - Coda <p>Linguistic Features</p> <ul style="list-style-type: none"> - Usually make use of either a relational process or existential process - Reference is specific - Relative clauses with that - Coordinating conjunction (In addition) -The present tense is used <p>3) Let the ready group go further step.</p> <p>1.5 Dealing with unfamiliar vocabulary</p> <p>1) Students find out and underline the unfamiliar vocabularies such as; completely, in common, survive, challenge, in addition, avoid, temperature.</p>	<p>- vocabulary book/sheet</p> <p>-Marker</p>	<p>- evaluated by work sheet. (appendix 4)</p> <p>- Observe students' behavior through answering and talking</p>	

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<div data-bbox="203 304 1077 560" style="border: 1px solid black; padding: 5px;"> <p>Paragraph 3</p> <p>Major concept:</p> <p>Supporting point 1 :</p> <p>Supporting point 2 :</p> </div> <div data-bbox="203 592 1077 847" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 10px;"> <p>Paragraph 4</p> <p>Major concept:</p> <p>Supporting point 1 :</p> <p>Supporting point 2 :</p> </div> <div data-bbox="203 879 1077 1134" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-top: 10px;"> <p>Conclusion</p> <p>Point 1 :</p> <p>Point 2 :</p> </div>			

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>2) The teacher checks student's writing plan by joining a discussion and giving some advices to him.</p> <p>3) Let the ready group go further step.</p>			
<p><u>Period 3</u></p>			
<p><u>Phase 3: Note-taking</u></p>			
<p>1) Let each group complete their writing plan individually and back to preconference in order to have discussion about their note-taking.</p> <p>2) Let each group brainstorming for making group note-taking information that they have read from the story.</p> <p>3) The teacher checks student's note-taking and observes the problem during activities, and students are able to add more details in this phase.</p> <p>4) Let the ready group go further step.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Clip chart - paper - Magic pen - Marker 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe students' behavior while discussing and writing. - Check writing plan individual and in each group. (appendix 7) 	
<p><u>Phase 4: Synthesis</u></p>			
<p>1) Have the students take their note-taking in phase 3, writing a group story, and have a discussion about the aim and the audience for the story.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Clip chart - paper - Magic pen - Marker 	<ul style="list-style-type: none"> - Observe students' behavior while discussing and writing. (appendix 8) 	

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p>- The story is aimed to give factual information to readers.</p> <p>- It is report genre because it presents factual information.</p> <p>2) Students write the story that they have planned in Phase 3.</p> <p>3) The teacher checks student's note-taking and observes the problem during activities; give some advice to students.</p> <p>4) Let the ready group go further step.</p> <p><u>Phase 5: Editing</u></p> <p>1) Have students and teacher discuss three steps about: reviewing, redrafting and polishing.</p> <p>2) Reviewing is carried out through group discussion and negotiation by being let each group read their story to check objective is clear or not. grammar, spelling, content, and structure.</p> <p>3) Redrafting by brainstorming and discussion the story to make clear draft their writing story.</p> <p>4) Polishing by considering about the story; organizer, syntax, grammar, spelling and idiom where is necessary.</p>	<p>- Clip chart</p> <p>- paper</p> <p>- Magic pen</p> <p>- Marker</p>	<p>- Check the story that they have discussion in each group by rubric</p> <p>- Observe students' behavior.</p> <p>- Check group story about structure, purpose etc. (appendix 9)</p>	

Learning Activities	Materials	Evaluations	Notes
<p><u>Period 4</u></p> <p><u>Phase 6: Final and Elaboration</u></p> <p>1) Let each group write the final copy that has to be the best opinions, and students are able to share writing text to friends.</p> <p>2) Contribute a set of language activities to ready group while waiting for other to finish group text and discussion among class.</p> <p>3) Let students present their group text by copying them and hand out the other group.</p> <p>4) Students and teacher do some activities; cloze exercise, mapping or crossword.</p>	<p>- Worksheets</p>	<p>- Check writing story in group or individual. (appendix 10)</p> <p>- Check student's task.</p>	

Appendix 1

Title: Move as Millions, Survive as One

Phase 1: Survey the text

Instruction: Read the passage carefully and then answer the questions.

1. What is this passage about?
.....
.....
.....
.....

2. What is the main idea of this passage?
.....
.....
.....

3. What do you know about using this kind of the passage?
.....
.....

4. Why the author writes it?
.....
.....
.....

5. What are the second, third, fourth and fifth paragraphs about?
.....
.....
.....
.....
.....

Appendix 2**Title: Move as Millions, Survive as One**

Instruction: Read the passage carefully again, and then make mind mapping or graphic organizers.

Appendix 3**Title: Move as Millions, Survive as One**

Instruction: Read the passage carefully again, and then make outline or passage organizers.

Appendix 6

Title: Move as Millions, Survive as One

Phase 2 : Reflection

Instruction: Let plan writing organize by taking the information from phase 1.

Paragraph 1

Introductory

Paragraph

Point 1:

Point 2:

Event 1:

Supporting point 1:

Supporting point 2:

Event 2:

Supporting point 1:

Supporting point 2:

Event 3:

Supporting point 1:

Supporting point 2:

Complication:

.....

.....

.....

Resolution:

.....

.....

.....

Coda:

.....

Appendix 7

Phase 3 : Take note

Instruction: Let complete the writing by taking the information from phase 2.

Title: Move as Millions, Survive as One

The writing area consists of a large rectangular frame containing 20 horizontal dotted lines. A faint watermark of a circular seal is centered in the background. The seal features a grid pattern and text in a circular border, likely representing an institutional logo.

Subject : English Reading and Writing

Level: Grade 11

Items: 30

Scores: 30

Time : 60 minutes

Direction

1. This paper has 10 pages that is multiple choice tests consist of 30 items.
2. Choose the best correct answer and mark (X) in the box under A, B, C or D on your answer sheet.

Example : If the letter D is the correct answer.

No.	A	B	C	D
0				X

3. If you want to change your answer, make the lines “ = ” through the wrong answer, and mark (X) the correct answer.

Example : If the correct answer is changed to B.

No.	A	B	C	D
0		X	 	

Directions 1: Read the passage and choose the best answer.

Passage 1

Opera refers to a dramatic art form, originating in Europe, in which the emotional content is conveyed to the audience as much through music, both vocal and instrumental, as it is through the lyrics. By contrast, in musical theater an actor's dramatic performance is primary, and the music plays a lesser role. The drama in opera is presented using the primary elements of theater such as scenery, costumes, and acting. However, the words of the opera, or libretto, are sung rather than spoken. The singers are accompanied by a musical ensemble ranging from a small instrumental ensemble to a full symphonic orchestra.

1. What is the best title of the passage above?
 - a. Orchestra
 - b. Dramatic art
 - c. Opera
 - d. Emotional drama
2. Which of the following is **true** according to the passage?
 - a. An opera is a dramatic that sung rather than spoken.
 - b. Many people find musical theater more captivating than opera.
 - c. Music in musical theater is as important as it is in opera.
 - d. An opera requires a huge orchestra as well as a large choir.

Passage 2

The United States is a large country. It is the third largest in the whole world! It is located in a continent called North America. Parts of the United States touch three different oceans. The United States has tall mountains, wide plains, deserts, hills, rivers, lakes, volcanoes, and even rainforests! People from all over the world have come to live in the United States.

There are 50 states in the United States. The newest states, Alaska and Hawaii, are not connected to the other states. Alaska is the largest state and Hawaii is a chain of islands in the Pacific Ocean.

Passage 4**What is an Earthquake?**

Earthquake is a sudden movement in Earth's crust which produces vibration. These vibrations may be detectable only by sensitive instruments called seismographs, or else they may kill thousands as they destroy cities. Many earthquakes are caused when rocks move along faults. Severe earthquakes are most common near the edges of the "plates" in the Earth's crust, such as around the Pacific Ocean, along the mid-Atlantic ridge and in the Mediterranean and South-West Asian regions. They occur when the plates move. Some earthquakes are caused by volcanic action, explosions and other factors, Earthquakes under the sea trigger off huge waves called tsunamis.

6. What part of the earth's crust doesn't earthquake commonly occurs?
 - a. Around the Pacific Ocean
 - b. Around the Mediterranean
 - c. Around the mid-Atlantic ridge
 - d. Around the Antarctica
7. We can understand from the passage that _____.
 - a. some of the volcanic blasts are caused by earthquakes
 - b. tsunamis are more likely to exist in the Mediterranean and the Mid-Atlantic
 - c. severe earthquakes cannot be detected beforehand
 - d. movements of plates leads to big earthquake

Passage 5**Passage 5****Pyramids**

The Great Pyramid at Giza is one of the world's most amazing landmarks. Rising high above the Sahara Desert in the Giza region of northern Egypt, the Great Pyramid stands some 450 feet into the burning desert sky and **occupies** of an area of 13 acres. The rough climate of the Sahara has actually caused the pyramid to shrink 30 feet from its original height. The pyramid was such an amazing feat of engineering, which it remained the tallest structure in the world for over 3800 years! The entire pyramid was originally faced with polished limestone to make it shine brilliantly in the sun.

Most Egyptologists, scientists who study ancient Egypt, agree that the Great Pyramid was built around 2560 BC, a little more than 4,500 years ago. It took tens of thousands of workers twenty years to build. The pyramid contains over two million stone blocks. Although most of the blocks weigh two or three tons, some weigh up to 80 tons!

The Great Pyramid of Giza was ordered built by the Pharaoh Khufu as a magnificent tomb. His vizier (**advisor**) Hemon is credited with being the pyramid's architect. Khufu's pyramid is actually part of a **complex** of pyramids that includes the Pyramid of Khafre, the smaller Pyramid of Menkaure, a **variety** of smaller pyramids and structures, and the Great Sphinx. The Great Pyramid of Giza is the last remaining of the Seven Wonders of the World.

8. The purpose of the first paragraph is to _____.
- give statistics and background about the Great Pyramid at Giza.
 - describe how long it remained the world's tallest structure.
 - describe the effect the desert climate has had on the Pyramid.
 - describe where Giza is located.

9. After reading the passage, which "word" would the author use FIRST to describe the pyramids?
- a. inculpable b. incurable c. incredible d. incapable
10. What meaning does the word "**occupies**" in line 3?
- a. Take from the space b. Takes up the space
c. Takeover the space d. Takes across the space
11. What meaning does the word "**advisor**" in line 13?
- a. someone who gives advice. b. someone who tells others what to do.
c. someone who teaches student. d. someone who is a manager of company.
12. What meaning does the word "**complex**" in line 14?
- a. difficult b. a group of structures or buildings
c. an island d. a hidden game
13. What meaning does the word "**variety**" in line 15?
- a. different kid b. difficult kinds c. difficult kid d. different kinds
14. The climate of the Sahara Desert has caused the Pyramid to _____.
- a. shriek b. shadow c. shack d. shrink
15. The Great Pyramid of Giza was originally faced with _____ to make it shine in the desert sun.
- a. limeade b. limitation c. limestone d. limelight
16. The Great Pyramid of Giza was originally built as a(n)_____.
- a. tomb b. attraction c. gift d. home

Passage 6**Spiders**

Did you know that spiders are not insects? They are actually called arachnids, a group of animals related to insects that have eight legs and that have venom. There are many different kinds of spiders. They live all over the world and can be found in just about every habitat. Most like dark places, which may include your home, closets, or basement?

Spiders are very interesting. Some spin silk webs to catch and eat prey, while others attack their prey. Some spiders, like tarantulas, are large enough to eat lizards and mice! Many people are afraid of spiders because they bite. Most spiders, however, will only bite if they think they are danger and most are harmless. Spiders are actually helpful to people because many eat insect pests like cockroaches and mosquitoes.

17. What is the main idea of this passage?
- a. Spiders are actually helpful to people and they like to eat worms.
 - b. Spiders are related to insects and a lot of many species in the world.
 - c. Spiders use their silk webs to catch prey and they can eat human.
 - d. We can found the spiders every habitat and they are actually helpful to people.
18. Which is NOT true about spiders?
- a. Spiders are actually helpful to people.
 - b. All spiders are dangerous.
 - c. Some spiders attack their prey.
 - d. Spiders like dark places.
19. Which question is NOT answered in the passage?
- a. How many legs do spiders have?
 - b. How long do spiders live?
 - c. What do spiders eat?
 - d. Where would I find a spider?

Passage 7

Money is what you use to buy things. You may earn money from completing household chores, getting good grades, for your allowance, or for losing a tooth! Money is very important in our world and comes in many different forms.

People have been using money for hundreds of years. Before money gave specific values for things, people simply traded items. In the United States, we use the dollar as our currency or money, but people in different parts of the world use different currencies, though some countries also use or accept our dollars.

People earn money from the jobs they work and use that money to save for the future or pay for their houses, cars, food, taxes, medical needs, and household items, among other things." Even things such as turning the lights on, using the air conditioning or heat, and connecting to the internet cost money.

20. According to the author of this passage, money is _____.
- a. not very important
 - b. only earned by adults
 - c. very important
 - d. only used in America
21. The dollar is _____.
- a. used in every country in the world.
 - b. not used very much in the United States.
 - c. never used in other countries.
 - d. used in the United States and some countries.

Passage 8

Dear Matilda,

It's been a month I haven't heard from you. I hope you are well. I had a terrible day at school yesterday. My friends and I were playing volleyball in the school yard when I suddenly fell and twisted my ankle. At first I didn't feel much pain, but later on it started hurting badly. I had difficulty walking so my friends helped me around. They took me to a hospital and stayed with me until my mom and dad arrived. The doctor said it was broken and I needed to rest for a month. We came home last night and I feel better now. This incident also made me realize how valuable friendships are. I don't know what I would do without them. So I want to say I feel very happy to have such good friends like you.

With Love

Your friend

22. Why does the girl feel happy?
- Because she was at school.
 - Because she fell and injured herself.
 - Because her friends helped her.
 - Because the ambulance arrived on time.
23. Which of the followings is incorrect?
- She hurt her arm.
 - She injured her ankle.
 - Her friends helped her get to a hospital.
 - She won't be able to go to school for a month.
24. What does the girl want to emphasize in her e-mail?
- The importance of friendship.
 - She should stop playing volleyball.
 - The terrible day she had.
 - The importance of school.

Directions 2: complete the paragraphs and choose the best answer with the most appropriate sentences so that the paragraph flow is not broken

25. If you are under stress, your eating habits are making the problem worse. _____ . First, cut down on coffee, tea and cola drinks. They all contain caffeine, which makes you feel better for a few minutes, but which also destroys the vitamins in our bodies. Try not to eat sweets, biscuits and cakes as well.

- a. In the long term, alcohol causes depression
- b. They consume sweets, biscuits and cakes frequently
- c. Remember to eat a good breakfast to start the day well
- d. If you eat too quickly, you can have problems with your stomach in the long term

26. _____ . However, the most common cause is an undersea earthquake. An earthquake which is too small to create a tsunami by itself may trigger an undersea landslide quite capable of generating a tsunami.

- a. Tsunamis have been historically referred to as tidal waves because as they approach land, they take on the characteristics of a violent onrushing tide
- b. A tsunami can be generated by any disturbance that rapidly moves a large mass of water such as volcanic eruption
- c. The term tsunami comes from the Japanese language meaning "harbor" and "wave"
- d. A tsunami can travel hundreds of miles over the open sea and cause extensive damage when it encounters land

27. I was only 4 years old when my dad was working with elephants, lions and tigers. _____ .When I was 14, I was already taking care of and raising baboons and lion cubs, leopard cats and other animals. At 17, I began working professionally with elephants. I did that for about 8 years and then gave it up. I have been working in the construction business since then.
- a. Elephants and many other animals are just like people
 - b. Therefore, I always had animals around me
 - c. But nothing would happen to elephants
 - d. They are the type of animal that demands food all the time

Directions 3: Read the following sentences and choose the best answer that rewrites the sentences for the suitable passage.

28. A. Yellowstone National Park is mainly located in Wyoming, although three percent is located in the state of Montana.
- B. There are 290 waterfalls that are at least fifteen feet in the park, the highest being the Lower Falls of the Yellowstone River, which falls 308 feet.
- C. The park sits on the Yellowstone Plateau, which is an average elevation of 8,000 feet above sea level. This plateau is bounded on nearly all sides by mountain ranges.
- D. The Continental Divide of North America runs diagonally through the southwestern part of the park.
- a. A, D, C, B b. A, B, D, C c. C, B, A, D d. C, D, A, B

29. A. The witch doesn't like this and action ensues, but eventually the prince and Rapunzel live happily ever after.
- B. Having seen nobody but the evil witch her whole life, Rapunzel is very lonely until one day a prince wanders by and climbs up her hair.
- C. After years in the tower, Rapunzel grew long, beautiful hair.
- D. Once upon a time a young girl named Rapunzel was running an errand for her mother when an evil witch caught her and imprisoned her in the tower of a castle.
- a. D, A, B, C b. D, B, C, A c. D, C, A, B d. D, C, B, A
- 30 . A. It is interesting, though, that these dogs, which can become terrifyingly wild in times of danger, pose no harm to their owners.
- B. A watchdog can stop a creature that is five to six times bigger.
- C. In the face of a threat, they put their lives in danger to save their owner
- D. Dogs are easy to educate. Well-educated dogs are sometimes used as watchdogs.
- a. C, D, A, B b. D, A, C, B c. C, A, D, B d. D, B, A, C

แบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงความรู้สึกพอใจชื่นชอบ หรือ การมีท่าทีที่เอาใจใส่ กระตือรือร้นอยากเข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษและมีความมานะพยายามในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิคเคิร์ท (Likert) ซึ่งมีตัวเลือก 5 ระดับได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบทดสอบความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น หรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยการตอบคำถามแต่ละข้อจะไม่มีคำตอบที่ผิดหรือถูก และไม่มีผลต่อคะแนนในการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระเสรี ไม่ต้องกังวล คำตอบของนักเรียนจะถูกเก็บเป็นความลับ และจะนำผลที่ได้ไปใช้ในการวิจัยทางวิชาการเท่านั้น เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการเรียน- การสอนภาษาอังกฤษต่อไป
2. วิธีในการตอบแบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละข้อจะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ให้นักเรียนอ่านข้อความ แต่ละข้อให้เข้าใจ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ต้องกับความรู้สึก ความคิดเห็น หรือสิ่งที่นักเรียนปฏิบัติในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว และตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		✓			
00. ข้าพเจ้าสนใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	✓				

แบบสอบถามความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้นทุกครั้งที่ได้เรียนภาษาอังกฤษ					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกทุกครั้งที่ได้เรียนภาษาอังกฤษ					
3	ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่าวิชาอื่นๆ					
4	ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษทุกวัน					
5	ข้าพเจ้าอยากให้ถึงเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษเร็วๆ					
6	ข้าพเจ้าเตรียมหนังสือและอุปกรณ์ต่างๆ ในการเรียนไว้พร้อมเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
7	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังครูผู้สอนภาษาอังกฤษ					
8	ข้าพเจ้ารู้สึกเสียดายเมื่อขาดเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
9	ข้าพเจ้าติดตามการเรียนและการบ้านจากเพื่อนเมื่อข้าพเจ้าขาดเรียนภาษาอังกฤษ					
10	ข้าพเจ้าชอบนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนในชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ					
11	ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือวิชาภาษาอังกฤษล่วงหน้า แม้จะยังไม่เข้าใจในเนื้อหา					
12	ข้าพเจ้ามักทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชาอื่นๆ					
13	ข้าพเจ้าชอบให้ครูพูดภาษาอังกฤษระหว่างกิจกรรมการเรียนการสอน					
14	ข้าพเจ้าชอบตอบคำถามที่ครูผู้สอนถามเป็นภาษาอังกฤษ					

แบบสอบถามวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (ต่อ)

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึกหรือการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
15	ข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษด้วยตนเองเสมอ					
16	ข้าพเจ้ามักถามครูผู้สอนเสมอเมื่อมีข้อสงสัยในการใช้ภาษาอังกฤษในการพูด การอ่าน และการเขียน					
17	ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจที่ได้มีโอกาสพูดคุยกับครูต่างชาติ หรือชาวต่างชาติ เพื่อฝึกฝนภาษาอังกฤษ					
18	ข้าพเจ้าอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรมการใช้ภาษาอังกฤษ เช่น การอธิบายและการอภิปราย					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีและดีใจเมื่อครูเพิ่มเวลาเรียนภาษาอังกฤษ					
20	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีประโยชน์ในการศึกษาต่อ และการทำงานในอนาคต					

ภาคผนวก ง
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ แผนการจัดการเรียนรู้
แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่าน แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
และแบบทดสอบวัดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. เสาวลักษณ์ รัตนะวิเศษ
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์ ดร. พรพิมล ประสงค์พร
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ลัดดา หวังภษิต
ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์จรรยา สุภาพเนตร
กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน
จังหวัดนครปฐม
5. อาจารย์ศิริวรรณ มากช่วย
กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน
จังหวัดนครปฐม
6. อาจารย์ปรีชญา แยมี่มนวล
กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน อำเภอกำแพงแสน
จังหวัดนครปฐม

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือและสถิติ

1. รองศาสตราจารย์นิภา ศรีไพโรจน์
ภาควิชาวัดผลทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	กิตติยา จินดารัตน์
วัน เดือน ปี เกิด	16 กรกฎาคม พ.ศ. 2530
สถานที่เกิด	อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	899 หมู่ 10 ตำบลทุ่งคอก อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี 72190
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน ตำบลกระตีบ อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนมัธยมฐานบินกำแพงแสน ตำบลกระตีบ อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2553	ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษ) ปริญญาตรี จาก มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2554	วิชาชีพครู ประกาศนียบัตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศิลปากร อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2561	กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) ปริญญาโท จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร